


Δραματική Ποίηση
Ευριπίδη *Ελένη*

Μετάφραση: Τάσος Ρούσσος

Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ	Νικόλαος Δεσύπρης , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης Δημήτριος Παπαγεωργάκης , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης Χρήστος Ράμμος , Φιλολόγος, Καθηγητής Β/θμιας Εκπαίδευσης Κωνσταντίνα Τσενέ , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ	Κυριακή Γουδέλη , Επίκουρη Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Πατρών Αιμιλία Βλαχογιάννη , Σχολικός Σύμβουλος Αλεξάνδρα Μυλωνά , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ	Δέσποινα Μπαλιάμη , Φιλολόγος
ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ	Χρυσούλα Βέικου , Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ	Δέσποινα Μωραΐτου , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΕΞΩΦΥΛΛΟ	Θεατρική μάσκα (αφίσα του Εθνικού Θεάτρου, Επιδαύρια 1982)
ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ	ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ 

Στη συγγραφή του πρώτου μέρους (1/3) έλαβε μέρος και ο Βασίλειος Τσάφος, Πάρεδρος ε.θ. του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 / Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:
«Αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»

Πράξη με τίτλο:

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
Μιχάλης Αγ. Παπαδόπουλος
Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ.
Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

«Συγγραφή νέων βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου
Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Αναπληρωτές Επιστημονικοί Υπεύθυνοι Έργου
Γεώργιος Κ. Παληός
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου
Μόνιμος Πάρεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Νικόλαος Δεσύπρης Δημήτριος Παπαγεωργάκης
Χρήστος Ράμμος Κωνσταντίνα Τσενέ

ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Δραματική Ποίηση

Ευριπίδη *Ελένη*

Μετάφραση: Τάσος Ρούσσο

Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ



Τα φώτα του θεάτρου ανάβουν. Οι θεατές παίρνουν τις θέσεις τους. Σιγοκουβενιάζουν και περιμένουν. Πρώτο, δεύτερο, τρίτο κουδούνι, σβήνουν τα φώτα. Αρχίζει η παράσταση. Τη στιγμή αυτή κανείς μάλλον θεατής δεν αναρωπιέται πόσο μακρινές είναι οι ρίζες της παράστασης που ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια του.

Αθήνα... 2.500 περίπου χρόνια πριν... Άνοιξη του 412 π.Χ. Το λιμάνι του Πειραιά, παρά τον πόλεμο, είναι γεμάτο ζωή. Πλήθος ανθρώπων από διάφορες περιοχές καταφθάνει στην Αθήνα. Έχουν αρχίσει, όπως κάθε χρόνο, τα Μεγάλα Διονύσια, η λαμπρή γιορτή προς τιμή του θεού του κρασιού, του Διονύσου. Μια ανάσα χαράς για την πόλη, που ζει εδώ και 19 χρόνια τον Πελοποννησιακό πόλεμο, έναν πόλεμο που δε φαίνεται να έχει τελειωμό. Οι Αθηναίοι ακόμη δεν μπορούν να πιστέψουν ότι η πανίσχυρη στρατιά τους νικήθηκε τελικά στη Σικελία. Αναρωπιούνται τι έφταιξε και ανησυχούν για το μέλλον, ένα μέλλον που μοιάζει ζοφερό. Οι Σπαρτιάτες έχουν καταλάβει τη Δεκέλεια και απειλούν την Αττική.

Κι όμως οι Αθηναίοι θα τιμήσουν και πάλι τη γιορτή τους. Με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου οι δρόμοι γεμίζουν. Ξημερώνει η μέρα που αρχίζουν οι δραματικοί αγώνες. Χιλιάδες θεατές κατευθύνονται προς το θέατρο του Διονύσου, κάτω από την Ακρόπολη. Ανάμεσά τους ένας έφηβος με τον πατέρα του. Ντυμένοι με κομψά ρούχα και με στεφάνια στα μαλλιά ανηφορίζουν κι αυτοί. Δείχνουν να λογομαχούν. Ο έφηβος ανυπομονεί να δει την παράσταση. Ο πατέρας του όμως δε συμμαριζείται την αδημονία του.

- Ο Ευριπίδης... Μα τι έχετε πάθει εσείς οι νέοι και σας αρέσει ο Ευριπίδης;; τον ρωτάει μάλλον περιπαικτικά. Εμένα ποτέ δε με ενθουσίασε.
- Δεν έχεις δίκιο. Είναι μεγάλο ταλέντο.
- Σαν να ακούς τους σοφιστές... λέει ο πατέρας. Τα έργα του είναι γεμάτα από τις ιδέες τους. Οι σοφιστές βάλανε κι αυτοί το κεράκι τους για την κατακλά της πόλης μας. Κάποτε υπήρχε σεβασμός στους μεγαλύτερους, στους άρχοντες, στις παλιές και μεγάλες οικογένειες. Κι ήρθαν αυτοί...
- Και μας ξύπνησαν, τον διακόπτει απότομα ο γιος.
- Μας έδειξαν ότι πρέπει να εμπιστευόμαστε τη λογική μας: ότι όλοι, φτωχοί και πλούσιοι, μπορούν να διοικήσουν την πόλη μας, συμπληρώνει ένας που έτυχε να περπατά δίπλα τους.
- Ότι δίκιο και άδικο είναι έννοιες σχετικές, τον προλαβαίνει ο πατέρας, ότι για τίποτε δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι.
- Μα δεν είναι όλα αβέβαιοι;, αναρωπιέται ο νέος.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Στην **Αθήνα** το 412 π.Χ., τη χρονιά που αιχμή η **Ελένη**, η κατάσταση ήταν πολύ δύσκολη. Από το 431 π.Χ. η πόλη βρισκόταν σε **πόλεμο με τη Σπάρτη**, το γνωστό **Πελοποννησιακό πόλεμο**, με μικρά διαστήματα ειρήνης. Η μεγάλη στρατιά, που είχε στείλει στη **Σικελία**, είχε καταστραφεί το 413 π.Χ. και πολλοί Αθηναίοι στρατιώτες είχαν σκοτωθεί ή αιχμαλωτιστεί. Ο εμπνευστής της εκστρατείας, ο **Αλκιβιάδης**, κατηγορούμενος για ιεροσυλία, είχε καταφύγει στους Σπαρτιάτες και τους είχε συμβουλέψει να καταλάβουν τη Δεκέλεια στην Αττική. Οι Σπαρτιάτες πράγματι οχύρωσαν τη Δεκέλεια, με αποτέλεσμα οι Αθηναίοι να ζουν υπό διαρκή απειλή. Το μέλλον φαινόταν δυσώδιο.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΛΙΜΑ

Οι παλιές αξίες είχαν κλονιστεί και σ' αυτό δεν είχε συντελέσει μόνο ο μακροχρόνιος Πελοποννησιακός πόλεμος αλλά και το **πνευματικό κίνημα των σοφιστών**. Οι σοφιστές, άνθρωποι σοφοί με πρωτότυπη σκέψη, είχαν συρρεύσει από παντού στην Αθήνα, το πνευματικό κέντρο της εποχής αυτής: με τη διδασκαλία τους **έκαν αμφισβητήσει τις παραδοσιακές αξίες**. Οι σοφιστές έθεταν **ερωτήματα** όπως:

- Υπάρχει μία και μόνη αλήθεια, μία πραγματικότητα;
- Μπορούμε να τη γνωρίσουμε;
- Μπορεί να υπάρξει ένας ηθικός κώδικας αποδεκτός από όλους;

Τέτοιες όμως σκέψεις έκαναν πολλούς να θεωρήσουν τους σοφιστές υπεύθυνους για την παρακμή της πόλης. Κοντά στις ιδέες των σοφιστών βρίσκεται και ο **Ευριπίδης**: στις τραγωδίες του διατυπώνονται συχνά σκέψεις που απηχούν σοφιστικές αντιλήψεις.

- Και το χειρότερο, λένε ότι δεν υπάρχουν θεοί, συνεχίζει απότοπος ο πατέρας. Αυτά δε μας τα λες όμως ε;
- Όπως πάντα υπερβάλλεις, διαμαρτύρεται ο νεαρός. Μερικοί το παράκαναν, όχι όμως και όλοι.
- Καλά...καλά, μουρμουρίζει ο πατέρας κουνώντας συγκαταβατικά το κεφάλι του. Και τι το σπουδαίο έχει η Ελένη του Ευριπίδη σου που θα δούμε σήμερα;
- Είναι μια άλλη, μια καινούρια Ελένη. Διαφορετική από αυτήν που ξέρουμε από τον Όμηρο. Η Ελένη του Ευριπίδη δεν ερωτεύτηκε ποτέ τον Πάρη, δεν άφησε ποτέ τον άντρα της, δεν πήγε ποτέ στην Τροία, σπεύδει να του εξηγήσει ο γιος της.
- Κάτι μου θυμίζει αυτή η ιστορία. Α ναι... την *Παλινωδία* του Σπασίχου.
- Ακριβώς. Στην Τροία στείλανε οι θεοί ένα είδωλο της Ελένης, ενώ η ίδια βρέθηκε στην Αίγυπτο, στον Πρωτέα, του εξηγεί ο νεαρός και αρχίζει να του λέει με ενθουσιασμό όσα άκουσε την προηγούμενη μέρα στον προάγωνα. ... Η Ελένη λοιπόν είναι στην Αίγυπτο, ο Πρωτέας όμως πεθαίνει κι ο γιος του, ο Θεοκλύμενος, θέλει να την πάρει γυναίκα του, αυτή όμως αντιστέκεται...
- Η Ελένη αντιστέκεται! τον κόβει έκπληκτος ο πατέρας του. Πιστή στον άντρα της! Αυτό πράγματι είναι κάτι καινούριο. Παράξενη υπόθεση! Σαν κωμωδία μου μοιάζει.

Πατέρας και γιος φτάνουν στην είσοδο του θεάτρου συζητώντας. Μπαίνουν στο θέατρο και αναζητούν μια καλή θέση. Δεν είναι κι εύκολο. Αρκετοί είναι οι θεατές που ήρθαν νύχτα, πριν ακόμη ξημερώσει, για να πιάσουν θέση. Και τώρα περιμένουν... Συνωσιπιάς, θόρυβος, καβγαδάκια, σπρωξίματα αλλά και ευθυμία.

Οι θεατές έχουν πια πάρει τις θέσεις τους. Ανυπομονούν να δουν αυτή την «καινούρια» Ελένη του Ευριπίδη. Αναρωπιούνται αν θα τους αρέσει, αν θα αγγίξει τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς τους. Το έργο αναφέρεται στον Τρωικό πόλεμο. Τι θα πει όμως για το δικό τους πόλεμο; Κάποια λόγια παρηγοριάς; Ο Ευριπίδης ήταν αυτός που με τις *Τρωάδες* τούς είχε προειδοποιήσει λίγα χρόνια πριν για τα δεινά του πολέμου. Τώρα;

Στο σκηνικό χώρο όλα φαίνονται ήρεμα. Πίσω όμως από το σκηνικό οικοδόμημα η ένταση είναι ολοφάνερη. Ρυθμίζονται και οι τελευταίες λεπτομέρειες. Οι υποκριτές φορούν τη σκευή τους, βάζουν στη σειρά τα κοστούμια τους, ακουμπούν με προσοχή τα προσωπεία τους, περνούν για μια τελευταία φορά τα λόγια τους. Οι πολίτες που υποδύονται τις γυναίκες του Χορού κάνουν κάποιες ακόμη δοκιμές. Ο ποιητής και σκηνοθέτης της παράστασης δίνει τις τελευταίες συμβουλές.

Ανέτειλε πια για τα καλά. Εμφανίζεται ο κήρυκας, για να αναγγείλει...

- Σςς! Θα αρχίσει η θυσία, λέει ο πατέρας με αυστηρό ύφος. Ωρα προσευχής τώρα! Ας σπκωθούμε να προσευχθούμε στο Διόνυσο. Και πρόσεξε τα μαξιλαράκια μας και το καλάθι με τα φαγητά και το κρασί!
- Σςς! Ησυχία! Η θυσία αρχίζει, φωνάζουν κάποιοι.
Τα μουρμουρητά σταματούν. Ησυχία...

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΚΑΙ Η «ΚΑΙΝΗ» ΕΛΕΝΗ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΗ

Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα αμφιβήτησης γράφει ο Ευριπίδης την *Ελένη*. Σύμφωνα με την **παράδοση** η Ελένη, η γυναίκα του Μενέλαου, του βασιλιά της Σπάρτης, ήταν περίφημη για την ομορφιά της. Ο Πάρης, ο γιος του βασιλιά της Τροίας Πριάμου, με τη βοήθεια της Αφροδίτης, την απήγαγε και την οδήγησε στην Τροία. Οι Έλληνες με επικεφαλής τον Αγαμέμνονα και το Μενέλαο εκστράτευσαν εναντίον της Τροίας και έπειτα από ένα δεκαετή πόλεμο κατέλαβαν την πόλη. Η Ελένη ταυτίστηκε με τον καταστροφικό πόλεμο και παρουσιάζεται συχνά ως υπαίτια για το θάνατο πολλών ανθρώπων.

Υπήρχε όμως και μια **άλλη παράδοση** λιγότερο γνωστή. Ο **Σπασίχουρος**, για παράδειγμα, ο λυρικός ποιητής, παρουσίασε μια άλλη εκδοχή στο ποίημά του *Παλινωδία*: η Ελένη δεν πήγε ποτέ στην Τροία με τον Πάρη· οι θεοί την πήγαν στην Αίγυπτο, ενώ στη θέση της έπλασαν ένα είδωλο, που ο Πάρης απήγαγε νομίζοντας ότι είναι η Ελένη. Οι Έλληνες λοιπόν και οι Τρώες πολέμησαν για δέκα χρόνια όχι για την πραγματική Ελένη, αλλά για το είδωλό της.

Το μύθο αυτόν αξιοποιεί και ο **Ευριπίδης** στην τραγωδία του *Ελένη*.



Ελένη, λεπτομέρεια από παράσταση μελανόμορφου κρατήρα (6ος αι. π.Χ.)

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

Από την τριλογία του Ευριπίδη, που παρουσιάστηκε στα Διονύσια την άνοιξη του 412 π.Χ., μόνο η *Ελένη* σώθηκε. Πώς να κρίθηκε άραγε;



Το θέατρο του Διονύσου

Αιώνες μετά... Σουρουπώνει... Ένας δεκαπεντάχρονος νέος ανηφορίζει προς το θέατρο της Επιδαύρου. Θα παρακολουθήσει για πρώτη φορά παράσταση τραγωδίας. Την Ελένη του Ευριπίδη. Πώς θα είναι άραγε; Για το θέατρο γενικά ξέρει λίγα πράγματα. Κυρίως από παραστάσεις παιδικού θεάτρου. Για την Ελένη κάτι ξέρει από τη μυθολογία και τα έπη του Ομήρου. Τον Ευριπίδη; Ακουστά τον έχει.

Γύρω του άντρες και γυναίκες, Έλληνες και ξένοι. Χιλιάδες χρόνια μετά έχουν έρθει και αυτοί να δουν το ίδιο έργο. Γιατί; Θα μπορέσει άραγε να τους αγγίξει ένα έργο που γράφτηκε πριν από αιώνες; Γιατί άραγε παίζονται ακόμη τραγωδίες και μάλιστα με τέτοια επιτυχία;

Ανεβαίνει κιόλας τα σκαλιά του αρχαίου θεάτρου. Αβολα που του φαίνονται τα καθίσματα! Νιώθει κάπως παράξενα... Τόσους αιώνες τα ίδια καθίσματα! Αλλά πόσο διαφορετικοί οι θεατές! Κάθεται ψηλά, για να βλέπει τα πάντα. Εξάλλον έχει ακούσει τόσο πολλά για την ακουστική του θεάτρου! Ανοίγει το Πρόγραμμα για να πάρει μια πρώτη ιδέα. Σταματάει στη δεύτερη σελίδα...

ΥΠΟΘΕΣΗ

[Ο Ευριπίδης όμως λέει] ότι η πραγματική Ελένη δεν ήρθε καθόλου στην Τροία, αλλά το είδωλό της. Ο Ερμής την άρπαξε σύμφωνα με τη βούληση της Ήρας και την έδωσε στον Πρωτέα, το βασιλιά της Αιγύπτου, για να την προστατεύει. Όταν όμως αυτός πέθανε, ο γιος του ο Θεοκλύμενος προσπαθούσε να την κάνει γυναίκα του κι αυτή κατέφυγε σαν κέτισσα στον τάφο του Πρωτέα. Παρουσιάζεται λοιπόν σ' αυτήν ο Μενέλαος. Έχει χάσει στη θάλασσα τα πλοία του και προσπαθεί να διασώσει τους λίγους συντρόφους του που κρύβονται σε μια σπηλιά. Αφού λοιπόν ο Μενέλαος και η Ελένη συνεννοήθηκαν μεταξύ τους κι έστησαν ένα δόλιο σχέδιο, εξαπάτησαν το Θεοκλύμενο και μπήκαν οι ίδιοι σε πλοίο, για να κάνουν δήθεν θυσία στη θάλασσα τιμώντας το νεκρό Μενέλαο. Τελικά σώθηκαν και γύρισαν πίσω στην πατρίδα τους. (Απόσπασμα από την «Υπόθεση», όπως έχει παραδοθεί στα χειρόγραφα, μτφρ. Ν. Δεσούρης)

ΕΛΕΝΗ: ΤΡΑΓΩΔΙΑ;

Όσοι μελέτησαν το έργο αυτό του Ευριπίδη προβληματίστηκαν:

- Κάποιοι είδαν τους βασικούς ήρωες σαν πρόσωπα τραγικά, που συγκρούονται με δυνάμεις υπέρτερες και προσπαθούν να επιβιώσουν. Έτσι θεώρησαν το έργο **τραγωδία**, που έχει πολλές «περιπέτειες» (απότομες αλλαγές) και «αναγνώριση» (μετάβαση από την άγνοια στη γνώση), κινεί τον «έλεο» και το «φόβο» των θεατών και τους οδηγεί στην «κάθαρση».
- Άλλοι πάλι θεώρησαν κάποια στοιχεία του έργου κωμικά, όπως π.χ. την αφέλεια του βασιλιά της Αιγύπτου, του Θεοκλύμενου, και την εξαπάτησή του και μίλησαν για **τραγικοκωμδία**.
- Υπήρξαν και κάποιοι μελετητές που μίλησαν για **ρομαντικό δράμα**, δίνοντας έμφαση στην αναγνώριση των δύο χαμένων συζύγων, στους όρκους που δίνουν ο ένας στον άλλο και στην περιπέτεια της απόδρασης.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΕΛΕΝΗ	Σύζυγος του Μενέλαου
ΤΕΥΚΡΟΣ	Τρωικός ήρωας, αδελφός του Αίαντα του Τελαμώνιου
ΧΟΡΟΣ	Ελληνίδες αιχμάλωτες, ακόλουθες της Ελένης
ΜΕΝΕΛΑΟΣ	Βασιλιάς της Σπάρτης, αδελφός του Αγαμέμνονα
ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ	Υπηρέτρια στο παλάτι του Θεοκλύμενου
ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ Α΄	Έλληνας σύντροφος του Μενέλαου
ΘΕΟΝΟΗ	Μάντισσα, αδελφή του Θεοκλύμενου
ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ	Γιος του Πρωτέα, βασιλιάς της Αιγύπτου
ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ Β΄	Αιγύπιος ναύτης
ΥΠΗΡΕΤΗΣ	Υπηρέτης της Θεονόης
ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ	Κάστορας και Πολυδεύκης, αδελφοί της Ελένης

Τα φώτα σβήνουν. Τι θα παρακολουθήσει τελικά; Το Πρόγραμμα τον μπερδέψε. Αυτός ήρθε για τραγωδία. Απόλυτο σκοτάδι. Απόλυτη πουχία. Ένας προβολέας ανάβει και εσπάζει στο κέντρο της ορχήστρας... Η παράσταση αρχίζει...

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΟΛΟΓΙΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ	ΕΤΟΣ	ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ	ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ [Ελένη – Μενέλαος – Θεοκλύμενος]
ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ	1962 (και 1963)	Τ. ΜΟΥΖΕΝΙΔΗΣ	Α. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ – Θ. ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ
ΟΜΙΛΟΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ «ΔΙΟΝΥΣΟΣ»	1963	Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ	Κ. ΠΑΠΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΑΝΝΑΣ ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ	1966	Γ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ	Α. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ – Θ. ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΣ Λ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ
ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ	1977	Α. ΣΟΛΟΜΟΣ	Α. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ – Β. ΚΑΝΑΚΗΣ Γ. ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ «ΘΥΜΕΛΗ» ΕΛΛΗΣ ΒΟΖΙΚΙΑΔΟΥ	1981 (και 1982, 1990)	Π. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ	Ε. ΒΟΖΙΚΙΑΔΟΥ – Κ. ΚΟΣΜΟΠΟΥ- ΠΟΥΛΟΣ (Τ. ΜΠΟΙΚΑΛΑΣ) Β. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΗΣ (Σ. ΜΕΡΓΙΑΝΟΣ)
ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ	1982 (και 1983, 1985, 1986)	Α. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ	Α. ΛΑΔΙΚΟΥ – Δ. ΚΑΡΕΛΛΗΣ Λ. ΒΑΓΙΑΣ
ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ	1989	Α. ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ	Χ. ΜΠΡΑΒΟΥ – Α. ΜΠΟΥΚΑΛΗΣ – Α. ΜΑΥΡΑΚΗΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ	1990	Α. ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ	Κ. ΣΟΦΙΑΔΟΥ/Κ. ΒΑΡΑΛΕΞΗ/ Ε. ΜΕΤΑΞΑ – Σ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Φ. ΜΠΟΥΡΜΠΟΣ
ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΥΠΡΟΥ	1993	Ν. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ	Τ. ΓΑΪΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ	1996	Γ. ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ	Κ. ΚΑΡΑΜΠΕΤΗ – Λ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ Α. ΛΕΜΠΕΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ	1999	Σ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ	Λ. ΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ – Σ. ΜΑΒΙΔΗΣ Κ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΘΕΑΤΡΟΥ «Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ»	2004	Α. ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ	Κ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ – Π. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ – Β. ΜΗΛΙΟΣ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ

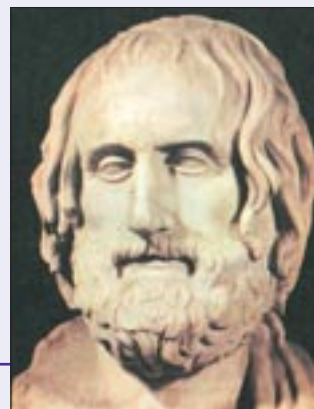
*Γέρασε ανάμεσα στη φωτιά της Τροίας
και στα λατομεία της Σικελίας.*

*Του άρεσαν οι σπηλιές στην αμμονδιά κι οι ζωγραφιές της θάλασσας.
Είδε τις φλέβες των ανθρώπων
σαν ένα δίχτυ θεών, όπου μας πιάνουν σαν τ' αγρίμια·
προσπάθησε να το τρηνήσει.*

*Ήταν σπρηνός, οι φίλοι του ήταν λίγοι·
ήρθε ο καιρός και τον σπαράξαν τα σκυλιά.*

Γ. Σεφέρης, «Ημερολόγιο Καταστρώματος, Γ»

(Από το Γ. Σεφέρης, *Ποήματα*, Ίκαρος)



Ευριπίδης



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

στ. 1-191

Η Ελένη και το είδωλό της

«Καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων»
(στ. 35-36, μφρ. στ. 42-43)

ΠΛΟΚΗ

- Η προϊστορία της δράσης
- Το παρόν της Ελένης
- Ο ερχομός του Τεύκρου
- Τα νέα από την Ελλάδα και την Τροία

ΘΕΜΑΤΑ

- Η «καινή» Ελένη του Ευριπίδη
- Η τραγική θέση των ηρώων
- Το «είναι» και το «φαίνεσθαι»
- Οι νικητές: θύματα του πολέμου



Θέατρο
Θεατές
Υποκριτής

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	
1η ΣΚΗΝΗ 1-82	2η ΣΚΗΝΗ 83-191
Ελένη	Τεύκρος – Ελένη

1η ΣΚΗΝΗ (στ. 1-82)

ΕΛΕΝΗ	Να ο Νείλος ¹ με τις όμορφες νεράιδες, που αυτός κι όχι βροχή του Δία μουσκεύει τους κάμπους της Αιγύπτου, όταν τα χιόνια λιώνουν. ² Εδώ βασίλευε ο Πρωτέας ³ της χώρας κυβερνήτης, όσο ζούσε,	5
	στο νησί Φάρο ⁴ κατοικώντας. Πήρε γυναίκα μια Νηρηίδα ⁵ , την Ψαμάθη, που άντρα τον Αιακό πρωτύτερα είχε. Μεσ στα παλάτια αυτά γεννάει δύο τέκνα, το Θεοκλύμενο, γιατί σεβόταν	10
	στη ζωή του τους θεούς, ⁶ κι ένα κορίτσι ευγενικό, καμάρι της μητέρας, που Ειδώ ⁷ την έλεγαν, μικρή όταν ήταν στην ώρα όμως σαν έφτασε για γάμο, την είπαν Θεονόη, ⁸ γιατί τα θεία,	15
	μελλούμενα και τωρινά, τα ήξερε όλα· μια τέτοια έλαβε χάρη απ' το Νηρέα τον πρόγονό της. Ο δικός μου τόπος η Ξακουστή 'ναι Σπάρτη και πατέρας ο Τυνδάρεως· μια φήμη ωστόσο λέει πως παίρνοντας ο Δίας θωριά κύκνου, πέταξε προς τη μάνα μου, τη Λήδα,	20
	κάποιον αϊτό για να ξεφύγει τάχα, κι έτσι μαζί της δολερά έχει σμίξει, αν είναι αλήθεια. ⁹ Ελένη τ' όνομά μου. ¹⁰	25

Ο ΤΟΠΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

- Πού βρίσκεται η Ελένη;
- Ποιοί είναι οι άρχοντες του τόπου;

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ ΗΡΩΙΔΑΣ

- Ποια είναι η καταγωγή της;

ΣΧΟΛΙΑ

1. Η σύνδεση μιας χώρας, μιας περιοχής, μιας πόλης με το ποτάμι της είναι τυπική έκφραση στην τραγωδία. Για παράδειγμα: Τροία-Σκάμανδρος ή Σιμόεις, Σπάρτη-Ευρώτας. Έτσι κι εδώ η Αίγυπτος συνδέεται με το Νείλο.
2. Ο Ευριπίδης ακολουθεί τη θεωρία του φιλόσοφου Αναξαγόρα, ότι οι πλημμύρες του Νείλου οφείλονται στην τήξη του χιονιού στα βουνά, νότια της Αιγύπτου, το καλοκαίρι.
3. Στον Όμηρο ο Πρωτέας ήταν θαλάσσια θεότητα. Ο Ευριπίδης όμως τροποποιεί στο σημείο αυτό το μύθο και τον παρουσιάζει ως θνητό βασιλιά.
4. Η Φάρος είναι ένα νησί που βρίσκεται κοντά στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου.
5. Νηρηίδες: θεότητες της θάλασσας. Πατέρας τους ήταν ο Νηρέας, θεός με μαντικές ικανότητες.
6. Θεοκλύμενος = αυτός που σέβεται στη ζωή του τους θεούς (σύμφωνα με την ετυμολογία της λέξης: θεός + κλύω = ακούω) ή αυτός που έγινε ονομαστός από θεϊκή εύνοια (σύμφωνα με την ετυμολογία: θεός + κλύμενος = διάσημος). Υποστηρίζεται από κάποιους μελετητές ότι η φράση *γιατί σεβόταν στη ζωή του τους θεούς* δεν υπήρχε στο κείμενο του Ευριπίδη, αφού η συμπεριφορά του Θεοκλύμενου δε συμφωνεί με το περιεχόμενο της φράσης αυτής. Ίσως να την παρενέβαλε κάποιος ηθοποιός.
7. Είναι το καϊδευτικό όνομα της *Εϊδοθέας*. Εϊδοθέα σημαίνει είτε αυτή που έχει τη μορφή μιας θεάς (στα αρχαία *εἶδος* = μορφή), άρα και την ομορφιά της, είτε αυτή που γνωρίζει τα θεϊκά πράγματα (*ἡ τὰ θεῖα εἶδυϊα*).
8. Θεονόη (θεός + νοῦς) = αυτή που καταλαβαίνει τα θεία.
9. Η Ελένη, και μέσα από τα λόγια της ο Ευριπίδης, αμφισβητεί τη μυθολογική παράδοση σχετικά με την καταγωγή της.
10. Υπάρχουν διαφορετικές εκδοχές για την προέλευση του ονόματος Ελένη. Δύο από αυτές είναι: α) από τη ρίζα *ελ* – του ρήματος *αἰρῶ* = κυριεύω, καταστρέφω, β) από το ουσιαστικό *έλένη* ή *έλάνη* = λαμπάδα, οπότε το Ελένη θα σήμαινε φως, λάμψη.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ



Πριν από την παράσταση



Η παράσταση αρχίζει

Η παράσταση αρχίζει... Οι Αθηναίοι έχουν ανηφορίσει στο θέατρο του Διονύσου, για να παρακολουθήσουν την Ελένη του Ευριπίδη. Περιμένουν γεμάτοι προσμονή. Η φήμη που απλώθηκε στην πόλη από όλους όσους παρακολούθησαν τον προάγωνα* είναι πως θα βρεθούν μπροστά σε μια διαφορετική Ελένη.

Το μπουρμουρητό καταλαγιάζει...

- Μια γυναίκα εμφανίζεται μόνη της σε έναν άγνωστο για μας τόπο. Ως θεατές χρειαζόμαστε στοιχεία, για να αναγνωρίσουμε την ηρωίδα, να καταλάβουμε πού βρίσκεται και τι της συμβαίνει. Ποια είναι αυτά τα στοιχεία; Από πού τα αντιλούμε;

Η Ελένη (Τζένη Γαϊτανοπούλου, Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου, 1993, σκην. Ν. Χαράλαμπος)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Βρισκόμαστε στο πρώτο μέρος του Προλόγου. Ο Πρόλογος* αποτελεί ένα, το πρώτο, από τα *κατὰ ποσὸν μέρη** της τραγωδίας και εισάγει το θεατή στο έργο.
 - Ας διερευνήσουμε τη λειτουργία του ως προς την ενημέρωση του θεατή για:
 - α) την προϊστορία της δράσης, β) τον τόπο, γ) τα πρόσωπα.
- Αξίζει να σταθούμε σε δύο από τα πρόσωπα, στα οποία αναφέρεται η ηρωίδα: το Θεοκλύμενο και τη Θεονόη. Τα δύο παιδιά του Πρωτέα, ο Θεοκλύμενος και η Θεονόη, είναι επινοήσεις του Ευριπίδη. Ο ποιητής διαχειρίζεται τη μυθική παράδοση όπως τον εξυπηρετεί καλύτερα στην κατασκευή της δικής του «ιστορίας».
 - Ποιες προσδοκίες σου δημιουργούνται για τη δράση αυτών των ηρώων στο δράμα, με βάση και την ετυμολογία των ονομάτων τους;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΕΝΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ

Με το άνοιγμα της αυλαίας, βρίσκονται στη σκηνή η Μήδεια κι η Παραμάνη ακουμπισμένες καταγής, μπροστά σε μια χειράμαξα-σπίτη. Από μακριά, ανεπαίσθητες μουσικές και τραγούδια. Κι οι δυο τους ακούνε.

ΜΗΔ. Την ακούς;

ΠΑΡ. Ποια;

ΜΗΔ. Την ευτυχία. Αλητεύει.

ΠΑΡ. Τραγουδάνε στο χωριό. Μπορεί να 'χουνε γιορτή στα σπίτια τους, σήμερα.

ΜΗΔ. Μισώ τις γιορτές τους. Μισώ τη χαρά τους.

ΠΑΡ. Δεν είμαστε' από δω. (Μικρή σιγή) Στα δικά μας τα μέρη, γιορτάζουμε νωρίτερα. [...] Τι όμορφα που είν' τα παλικάρια της Κολχίδας όταν παλεύουν!

ΜΗΔ. Σώπα. [...]

ΠΑΡ. Α! εγώ είμαι γριά κι είναι πολύ μακρύς ο δρόμος...

Γιατί; Γιατί φύγαμε, Μήδεια;

ΜΗΔ. (Κραυγάζει) Φύγαμε, γιατί αγαπούσα τον Ιάσωνα, γιατί για χάρη του έκλεψα τον πατέρα μου, γιατί για χάρη του σκότωσα τον αδερφό μου! Σώπα καλή γυναίκα, σώπα! Νομίζεις πως είν'ωραίο να λέμε πάντα τα ίδια;

ΠΑΡ. Ζούσες σ' ένα ολόχρυσο παλάτι και τώρα καθόμαστε' εδώ, γερμένες στο χώμα σα δυο ζητιάνες, μπρος σ' αυτή τη φωτιά που σβήνει διαρκώς.

Ζ. Ανούγυ, Μήδεια (μτφρ. Φ. Κονδύλης)

(Από το Ζ. Ανούγυ, Μήδεια – Ιεζάβελ, Βιβλιοπωλείον «Αδωδώνης»)

* Οι λέξεις με το σύμβολο αυτό (*) επεξηγούνται και στο Λεξικό Όρων της Αρχαίας Ελληνικής Τραγωδίας (σσ. 142-144).

Τα βάσανά μου θα σας ιστορήσω.
 Οι τρεις θεές, η Κύπριδα¹¹ κι η Ήρα
 κι η Αθηνά, του Δία η θυγατέρα,
 σε μια βραχοσπηλιά πήγαν της Ίδης¹²
 την πιο όμορφη να κρίνει ο Πάρης. Όμως 30
 την ομορφιά μου τάζοντάς του¹³ η Κύπρι
 –αν όμορφο λογιέται¹⁴ ό,τι σου φέρνει
 τη δυστυχία– και ταίρι του πως θα 'μαι,
 κερδίζει το βραβείο. Και της Ίδης
 αφήνοντας τις στάνες φτάνει ο Πάρης 35
 γοργά στη Σπάρτη, για να με κερδίσει.
 Οργιστήκ' η Ήρα που έτσι τη νίκησαν
 κι εμπόδισε το γάμο μου μ' εκείνον.
 Στου Πρίαμου το γιο δε δίνει εμένα,
 παρά το είδωλό μου, φτιάχνοντάς το 40
 σαν πλάσμα ζωντανό από τον αιθέρα
 κι αυτός θαρρεί πως μ' έχει –κούφια ιδέα–¹⁵
 ενώ δε μ' έχει καν. Έπειτα οι γνώμες
 του Δία¹⁶ στα πάθη αυτά σωριάσαν κι άλλα
 γιατί σήκωσε πόλεμο αναμέσο 45
 στη χώρα των Ελλήνων και στους δόλιους
 τους Τρωαδίτες, για να ξαλαφρώσει
 τη μάνα γη απ' το πλήθος των ανθρώπων
 κι ο πιο μεγάλος άντρας της Ελλάδας¹⁷
 να γίνει ξακουστός.¹⁸ Εγώ βραβείο 50
 παλικαριάς στους Έλληνες και Τρώες
 ποτέ δεν ήμουν, ήταν τ' όνομά μου.
 Με πήρε στις πτυχές ο Ερμής του αιθέρα
 και σκεπασμένη σε θαμπή νεφέλη
 –δε μ' άφησε χωρίς φροντίδα ο Δίας– 55
 μ' έφερε στου Πρωτέα εδώ τα σπίτια,
 κρίνοντας πως αυτός απ' όλους ήταν
 πιο γνωστικός κι αγνό το γάμο μου έτσι
 για το Μενέλαο θα κρατούσα. Τώρα

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ
 ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ
 ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

- ▶ Πώς άρχισαν τα βάσανά της;
- ▶ Πώς αντέδρασε η Ήρα στην κρίση του Πάρη;
- ▶ Πώς βρέθηκε η Ελένη στην Αίγυπτο;

ΣΧΟΛΙΑ

11. *Κύπριδα* ονομάζεται η Αφροδίτη, θεά της ομορφιάς, επειδή σύμφωνα με την παράδοση αναδύθηκε από τη θάλασσα της Κύπρου.
12. Βουνό της Μ. Ασίας κοντά στην Τροία. Εκεί ζούσε ο Πάρης ως βοσκός, όταν οι τρεις θεές του ζήτησαν να δώσει το μίλο της Έριδας στην ομορφότερη.
13. Η Ελένη εμφανίζεται εδώ σαν ένα απλό πιόνι στα σχέδια της θεάς. Στη συνέχεια εκφράζει απέχθεια για την ομορφιά της, καθώς θεωρεί ότι στην περίπτωση της το χαρακτηριστικό αυτό προκαλεί δυστυχία.
14. *λογιέται* = θεωρείται.
15. Στο πρωτότυπο *κενή δόκησις* (< *δοκεῖ* = φαίνεται): εικασία, γνώμη, φαντασία.
16. Η δυστυχία της Ελένης δεν οφείλεται μόνο στην οργή της Ήρας, αλλά συνέβαλαν και τα σχέδια του Δία.
17. Εννοεί τον Αχιλλέα.
18. Εδώ γίνεται μια διάκριση ανάμεσα στην αιτία και την πρόφαση του πολέμου: η Ελένη είναι μόνο η πρόφαση, ενώ πραγματική αιτία είναι το σχέδιο του Δία.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Ο υποκριτής που υποδύεται την Ελένη με την έναρξη του δράματος καλείται να αποδώσει έναν εκτενή μονόλογο, που θεωρείται στατικός και αντιθεατρικός, εφόσον χαρακτηριστικό γνώρισμα κάθε θεατρικού έργου είναι η δράση και όχι η απαγγελία (βλ. και ορισμό της τραγωδίας από τον Αριστοτέλη: *δρώντων και ού δι' απαγγελίας*).
 - Με ποιους τρόπους φαντάζεσαι ότι ο υποκριτής θα προσπαθούσε να κινήσει το ενδιαφέρον των θεατών;



Ελένη (Α. Λαδικού, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσινάς)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- *Τι να την κάνω / τη ζωή πια;* αναρωπιέται η Ελένη.
 - Ποιοι λόγοι, σύμφωνα με όσα υποστηρίζει, την οδήγησαν σε αυτή την τραγική παραίτηση;
 - Ως θεατής / αναγνώστης της τραγωδίας πώς αισθάνεται κανείς ακούγοντάς την; Πιστεύεις πως αρχίζει να βιώνει ό,τι ο Αριστοτέλης ονόμαζε *ἔλεος** και *φόβος**;
- Την εποχή του Ευριπίδη οι άνθρωποι, ζώντας σε καιρούς αναστάτωσης και πολέμου, μεταβολών αιφνιδίων και απρόσμενων, αισθάνονται ότι δεν ελέγχουν τη μοίρα τους, δεν επικρατεί πάντα το δίκαιο, δεν αμείβονται πάντα οι καλοί ούτε τιμωρούνται πάντα οι κακοί.
 - Πιστεύεις ότι η αντίληψη αυτή περνάει και στην ιστορία της Ελένης, όπως αρχίζει σιγά σιγά να τη σπίνει ο τραγικός ποιητής;
 - Θα μπορούσε μια τέτοια αντίληψη να μας συγκινήσει ακόμα και σήμερα;



Ελένη (Α. Λαδικού, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσινάς)



Ο Πάρις παίρνει την Ελένη. Ανάμεσά τους ο Έρωτας (ερυθρόμαρφο αγγείο του 5ου αι. π.Χ.)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

Η ΕΝΟΧΗ ΕΛΕΝΗ

ΑΝΤΡΟΜΑΧΗ. Ω του Τυνδάρεου βλαστάρι, κόρη εσύ του Δία δεν είσαι, από πολλούς θα φύτρωσες πατέρες, απ' τον Αλάστορα,¹ ύστερ' απ' το Φθόνο, το Φόνο και το Θάνατο κι απ' όσα η γη θρέφει κακά· δε θα πιστέψω

ποτέ πως σ' έχει κάμει ο Δίας, εσένα, λάμια τόσων Ελλήνων και βαρβάρων. Α να χαθείς! Απ' τα όμορφα σου μάτια βγήκε η φριχτή καταστροφή, η ρημάχτρα των ξακουσμένων κάμπων της Φρυγίας.

Ευριπίδης, *Τρωαδίτισσες*, στ. 766-773 (μτφρ. Θ. Σταύρου)

(Από το *Τραγωδίες του Ευριπίδη*, Βιβλιοπωλείον της «Εστίας»)

1. Αλάστορας: δαίμονας της εκδίκησης, εκδικητής

βρίσκομαι εδώ κι ο δόλιος μου άντρας πήγε, 60
μαζεύοντας στρατό, στις Τροίας τα κάστρα
ζητώντας να με πάρει πίσω. Κι έχουν
στον Σκάμαντρο¹⁹ καθεί το ρέμα πλήθος
ψυχές για μένα· κι ενώ τόσα πάθη
τράβηξα, από παντού ακούω κατάρες,²⁰ 65
προδότερα με λογιάζουνε του αντρός μου
κι αιτία για να μπλέξουνε σε μέγα
πόλεμο οι Έλληνες. Τι να την κάνω
τη ζωή πια; Ο Ερμής αυτόν το λόγο
μου είπε·²¹ στη δοξασμένη εγώ τη Σπάρτη 70
θα ζήσω με τον άντρα μου και πάλι,
που θα το μάθει πως ποτέ δεν πήγα
στην Τροία στο κρεβάτι κάποιου ξένου.
Κι όσο ο Πρωτέας έβλεπε τον ήλιο,
κάνεις για γάμο δε μιλούσε· μα όταν 75
μπήκε στη σκοτεινιά της γης εκείνος,
γυναίκα με ζητά ολοένα ο γιος του.
Τον άντρα μου τιμώντας, στον Πρωτέα
το μήμα ετούτο ικέτισσα προσπέφτω,²²
καθάρια να κρατήσει την τιμή μου. 80
Γιατί, αν κακό όνομα έχω στην Ελλάδα,
το σώμα μου η ντροπή να μη μολύνει.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ

- ▶ Σε ποια κατάσταση
βρίσκεται τώρα η Ελένη;
- ▶ Ποια είναι η μοναδική της
ελπίδα;
- ▶ Τι απειλεί τώρα την Ελένη
και πώς εκείνη
το αντιμετωπίζει;

ΣΧΟΛΙΑ

19. Ποτάμι κοντά στην Τροία.
20. Οι κατάρες προς την Ελένη αποτελούν κοινό τόπο στην αρχαία ελληνική γραμματεία, ένα δηλαδή μοτίβο επαναλαμβανόμενο.
21. Η αναφορά της Ελένης στην προφητική υπόσχεση του Ερμή έρχεται ως απάντηση στην προηγούμενη ερώτηση, για να δείξει δηλαδή πώς άντεξε ως τώρα τα δεινά της.
22. Καταφεύγοντας η Ελένη στο μήμα του Πρωτέα, που θεωρείται από το Θεοκλύμενο χώρος ιερός, εξασφαλίζει άσυλο. Εδώ αναφέρεται πρώτη φορά το μήμα του Πρωτέα, το οποίο θα παίξει σημαντικό ρόλο στο δράμα.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Το κείμενο που μελετάμε γράφτηκε για να παρασταθεί, οπότε ενσωματώνονται σε αυτό και σκηνογραφικές πληροφορίες.
 - Αν ήσουν σκηνογράφος, ποια στοιχεία θα αντιλούσες και πώς θα τα αξιοποιούσες, για να σχεδιάσεις το σκηνικό της παράστασης;
 - Ας μην ξεχνάμε όμως ότι οι σκηνογράφοι πολλές φορές δεν ακολουθούν πιστά τις «οδηγίες» του κειμένου. Φαίνεται κάτι τέτοιο στις διπλανές φωτογραφίες;



Σκηνικό για παράσταση της Ελένης (Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκηνογρ. Δ. Φωτόπουλος)



Σκηνικό με κάτοπτρα για παράσταση της Ελένης (Αμφιθέατρο, 1999)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Στον κόσμο της *Ελένης* θα διαπιστώσουμε σιγά σιγά ότι τίποτε δεν είναι όπως αρχικά φαίνεται και όλοι σχεδόν οι ήρωες βιώνουν λιγότερο ή περισσότερο τις συνέπειες κάποιας πλάνης. Στο πρώτο μέρος του Προλόγου κυρίαρχη είναι η αντίθεση ανάμεσα στην πραγματική Ελένη (*είναι*), που βρίσκεται στην Αίγυπτο, και το είδωλό της (*φαίνεται*), που βρέθηκε στην Τροία. Η αντίθεση ανάμεσα στο *είναι* και το *φαίνεται*, που απηχεί προβληματισμούς της εποχής, είναι καθοριστική για τη ζωή της Ελένης και θα ρυθμίσει, ως ένα βαθμό, την εξέλιξη του έργου.
 - Ας εντοπίσουμε σημεία του κειμένου, στα οποία γίνεται σαφής αυτή η αντίθεση.
- Ο μονόλογος της Ελένης τελειώνει με μια αντίθεση: από τη μια η προσδοκία ότι θα ζήσει ευτυχισμένη με το Μενέλαο, όπως διαβεβαίωσε ο Ερμής, και από την άλλη ο φόβος ότι θα εξαναγκαστεί να παντρευτεί το Θεοκλύμενο.
 - Τι νιώθεις να βαραίνει περισσότερο; Η ελπίδα ή ο φόβος;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

Η ΜΑΤΙΑ ΜΙΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

Από την πλευρά μου καθορίζω την ερμηνεία ήδη από τον πρόλογο, έναν πρόλογο με ξεχωριστό ενδιαφέρον, που αναφέρει γύρω στις 17 φορές τη λέξη «εγώ». Και είναι μια πρόκληση αυτή η μελέτη του εγώ, της ταυτότητάς μου ως Ελένης. Διότι εκείνη που βγαίνει και παίζει δεν είναι το είδωλο, το σύννεφο, το αέρινο κατασκευάσμα της Ήρας. Κάνει ένα παιχνίδι: θέλει η ίδια να τοποθετήσει τον εαυτό της ενώπιον του κοινού. Και τα κάτοπτρα του σκηνικού συμβάλλουν σε αυτό το παιχνίδι της: η Ελένη της σάρκας και των οστών, η Ελένη του ειδώλου.

Λίδα Τασοπούλου (η Ελένη στην παράσταση του Αμφιθεάτρου), σε συνέντευξή της στον ημερήσιο Τύπο
(*Το Βήμα*, 18/07/1999)



Ελένη
(Λ. Τασοπούλου,
Αμφιθέατρο, 1999,
σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)

2η ΣΚΗΝΗ (στ. 83-191)

ΤΕΥΚΡΟΣ ¹	Το κάστρο ετούτο ποιος εξουσιάζει; Γιατί, από τις στοές και τους ωραίους θριγκούς ² που το κυκλώνουν, για παλάτι άρχοντα πλούσιου μπορείς να το νομίσεις. ³ Άα! ⁴	85	Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΤΕΥΚΡΟΥ – Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ
	Θεοί, ποιαν όψη αντίκρισα; Κοιτάζω την πολυμίσητη θωριά κακούργας γυναίκας, που ξεκλήρισε κι εμένα κι όλους τους Αχαιούς. Άμποτε να 'χεις την έχθρα των θεών που τόσο μοιάζεις με την Ελένη. Κι αν σε ξένη χώρα δε βρισκόμουν, ⁵ με τούτη τη σαΐτα που αλάθευτα χτυπά θ' αφανιζόσουν, για να γευτείς αυτή τη χάρη, αφού είσαι παρόμοια με του Δία τη θυγατέρα.	90	▶ Πώς αντιδρά ο ξένος όταν βλέπει την Ελένη;
ΕΛΕ.	Γιατί, δυστυχισμένε, όποιος και να 'σαι, μ' αποστράφηκες έτσι και μου δείχνεις μίσος για τα δεινά που 'φερε κείνη;	95	▶ Ποιος είναι ο ξένος κι από πού έρχεται;
ΤΕΥ.	Έσφαλα· η οργή με συνεπήρε πιότερο απ' όσο θα 'πρεπε· η Ελλάδα βαθιά μισεί, να ξέρεις, την Ελένη· συχώρα με, κυρά, γι' αυτά τα λόγια.	100	▶ Πώς βρέθηκε στην Αίγυπτο;
ΕΛΕ.	Ποιος είσαι και από ποια χώρα εδώ φτάνεις;	105	
ΤΕΥ.	Ένας από τους Έλληνες τους δόλιους.		
ΕΛΕ.	Γι' αυτό λοιπόν δε στέργεις ⁶ την Ελένη. Ποιος είσαι κι από πού; Ποιος ο γονιός σου;		
ΤΕΥ.	Με λένε Τεύκρο, γιος του Τελαμώνα, και Σαλαμίνα η γη που μ' έχει θρέψει.	110	
ΕΛΕ.	Στον τόπο εδώ του Νείλου τι γυρεύεις;		
ΤΕΥ.	Με διώξαν οι δικοί μου απ' την πατρίδα.		
ΕΛΕ.	Θα' σαι δυστυχισμένος· ποιος σε διώχνει;		
ΤΕΥ.	Ποιος άλλος; Ο πατέρας Τελαμώνας.		
ΕΛΕ.	Γιατί; Κάποιο κακό θα 'ναι η αιτία.	115	
ΤΕΥ.	Στην Τροία εκάθη ο Αίας, ο αδελφός μου.		
ΕΛΕ.	Πώς; Δεν εκάθη απ' το δικό σου χέρι; ⁷		
ΤΕΥ.	Ρίχτηκε στο σπαθί του κι εσκοτώθη.		
ΕΛΕ.	Μανία τον ήυρε; Αλλιώς δε θα τολμούσε.		
ΤΕΥ.	Ξέρεις το τέκνο του Πηλέα, τον Αχιλλέα;	120	

ΣΧΟΛΙΑ

1. Ήρωας του τρωικού μυθολογικού κύκλου, ξακουστός τοξότης.
2. Το τμήμα του κπρίου που βρίσκεται ανάμεσα στα κιονόκρανα και τη στέγη.
3. Οι ήρωες του Ευριπίδη συνηθίζουν να περιγράφουν επιβλητικά κτίρια· ίσως αυτό να αποτελεί σκηνογραφική υπόδειξη ή να έχει σχέση με τη φτωχή σκηνογραφία του θεάτρου του 5ου αι. π.Χ. και την προσπάθεια του ποιητή να κινήσει τη φαντασία του θεατή.
4. Τώρα που ο Τεύκρος αντιλαμβάνεται την παρουσία της Ελένης, αισθάνεται κατάπληξη λόγω της ομοιότητάς της με τη μισητή του «Ελένη».
5. Η παρουσία σε μια ξένη χώρα μπορεί βέβαια να προσφέρει στον ξένο προστασία και άσυλο, από την άλλη όμως ο ξένος έχει την υποχρέωση να σέβεται τη χώρα στην οποία βρίσκεται και τους κατοίκους της.
6. *στέργεις* = αγαπάς, συμπαθείς.
7. Η Ελένη αναρωτιέται μήπως ο Τεύκρος ήταν αδελφοκτόνος και γι' αυτό τον έδιωξε ο πατέρας του Τελαμώνας.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Από την Ελένη μάθαμε την προϊστορία της δράσης και ακούσαμε τα βράσιά της. Υπάρχουν ωστόσο ακόμη κενά. Τι να έγινε άραγε στην Τροία; Πού να βρίσκεται ο Μενέλαος; Αχαιοί και Τρωαδίτες συνεχίζουν να την καταριούνται ως υπαίτια του πολέμου;

- Το νέο πρόσωπο που εμφανίζεται αναπάντεχα στη σκηνή ίσως μας καλύψει αυτά τα κενά.
 - Με ποιον τρόπο μαθαίνουμε ποιος είναι;
 - Με βάση το κείμενο, πώς φαντάζεσαι τη σκευή* του;
 - Ας παρατηρήσουμε την παράπλευρη απεικόνιση του Τεύκρου. Σε ποια χαρακτηριστικά επιμένει ο καλλιτέχνης; Στη μακέτα του ζωγράφου Φασσιανό προβάλλονται τα ίδια χαρακτηριστικά;



Τεύκρος (θραύσμα κορινθιακού αγγείου του 6ου αι. π.Χ.)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Συνομιλητής της Ελένης σε αυτήν τη σκηνή είναι ένας ήρωας του Τρωικού πολέμου, ο Τεύκρος.
 - Ας επισημάνουμε τις πληροφορίες που μεταφέρει ο Τεύκρος και συμπληρώνουν την προϊστορία της δράσης.
 - Ας αναρωτηθούμε γιατί ανάμεσα σε τόσους ομηρικούς ήρωες επιλέγεται ένας νικητής αυτού του πολέμου και μάλιστα ο Τεύκρος.
 - Διακρίνεις κάποια κοινά στοιχεία στη ζωή και στις περιπέτειες της Ελένης και του Τεύκρου;
- Τον αφηγηματικό μονόλογο της Ελένης διαδέχεται ο διάλογος. Τα δύο πρόσωπα, καθώς διαλέγονται, ζητούν και δίνουν πληροφορίες, εκφράζουν τα συναισθήματά τους ή τις απόψεις τους, με τη μορφή σύντομων διαλόγων ή σπικομυθίας*. Ας δούμε:
 - Σε ποιες στιγμές και για ποιους λόγους οι ήρωες φτάνουν στη γρήγορη εναλλαγή των λόγων (σπικομυθία);
 - Ποια συναισθήματα σου προκαλεί ως θεατή/αναγνώστη αυτή η μορφή διαλόγου;



Τεύκρος – Ελένη (Ρ. Αξελός – Α. Λαδικού, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουσιανός)



Τεύκρος
(μακέτα από το
ζωγράφο Αλ. Φασσιανό)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 4

Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΟΥ ΤΕΥΚΡΟΥ: ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΥΠΑΙΝΙΓΜΟΣ;

Ο Ευριπίδης θέλησε από την πρώτη κιόλας σκηνή του νέου δράματος να χαιρετίσει το μυθικό πρόγονο ενός πιστού σύμμαχου των Αθηνών [του σύγχρονου βασιλιά της Κύπρου Ευαγόρα, που είχε αναλάβει την εξουσία το 412 π.Χ.], ενός φίλου των δύσκολων ημερών, που, μέσα στη γενική αποστασία των πόλεων της αθηναϊκής συμμαχίας, ερχόταν να συγκινήσει και να τονώσει την πόλη της Παλλάδας τασόμενος αποφασιστικά με τους ηττημένους της Σικελίας [...]. Η εμφάνιση στο «λογείον» του θεάτρου του Διονύσου, την άνοιξη του έτους εκείνου, του προγόνου των Τευκριδών της Κύπρου, είχε, τη χρονική εκείνη περίοδο, την αξία μιας πολύτιμης ενθάρρυνσης. Τη στιγμή που οι Αθηναίοι θρηνούσαν τη μεγαλύτερη καταστροφή της ιστορίας τους, ήταν η κατάλληλη ευκαιρία να τους παρουσιάσει το πρόσωπο του φίλου αυτού των κακών ημερών, ο οποίος, σαν σταλμένος από τη θεία πρόνοια, εκφραζόταν υπέρ αυτών.

H. Gregoire

(Από το Ευριπίδης, Ελένη, Εισαγωγή-μετάφραση-σχόλια Ερρ. Χατζηναέστης, Ι. Ζαχαρόπουλος)

ΕΛΕ.	Ναι· πήγε, όπως λεν, μνηστήρας της Ελένης.	
ΤΕΥ.	Σαν αφανίστηκε, άφησε μεγάλη για τ' άρματα του αμάχη στους συμμάχους.	
ΕΛΕ.	Και πώς αυτό τον Αίαντα έχει βλάψει;	125
ΤΕΥ.	Σκοτώθηκε που πήρε άλλος τα όπλα. ⁸	
ΕΛΕ.	Και για τις συμφορές εκείνου πάσχεις;	
ΤΕΥ.	Γιατί δε κάθηκα κι εγώ μαζί του.	
ΕΛΕ.	Ήσουν λοιπόν στην ξακουσμένη Τροία, ξένε;	
ΤΕΥ.	Την κούρσεψα, μα πάω κι εγώ χαμένος.	130
ΕΛΕ.	Την έκαψαν, την έχουν κάνει στάχτη;	
ΤΕΥ.	Δε μένει από τα κάστρα της σημάδι.	
ΕΛΕ.	Δύσμοιρη ⁹ Ελένη, παν για σένα οι Φρύγες.	
ΤΕΥ.	Κι οι Έλληνες ¹⁰ τρανό κακό έχει φέρει.	
ΕΛΕ.	Πόσος καιρός που πήρατε την πόλη;	135
ΤΕΥ.	Εφτά χρονιές περάσαν από τότε.	
ΕΛΕ.	Και πρώτα πόσο μείνατε στην Τροία;	
ΤΕΥ.	Πολλά φεγγάρια, δέκα χρόνια ακέρια.	
ΕΛΕ.	Και την Ελένη πήρατε της Σπάρτης;	
ΤΕΥ.	Την έσυρε ο Μενέλαος απ' την κόμη. ¹¹	140
ΕΛΕ.	Είδες εσύ τη δύστυχη ή σου το 'παν;	
ΤΕΥ.	Με τα ίδια μου τα μάτια, ως βλέπω εσένα.	
ΕΛΕ.	Σκεφτείτε ¹² μη θεόσταλτη ήταν πλάνη.	
ΤΕΥ.	Άλλη κουβέντα πιάσε όχι για κείνη.	
ΕΛΕ.	Κι ό,τι έχεις δει για αλήθεια το λογιάζεις;	145
ΤΕΥ.	Την είδα εγώ κι ακόμα ο νους τη βλέπει. ¹³	
ΕΛΕ.	Έφτασε με τον άντρα της στο σπίτι;	
ΤΕΥ.	Μήτε στο Άργος, μήτε στον Ευρώτα.	
ΕΛΕ.	Άαχ· συμφορά για κείνους ¹⁴ που δε στέργεις.	
ΤΕΥ.	Κι οι δυο χαθήκαν, όπως λέει ο κόσμος.	150
ΕΛΕ.	Αντάμα δεν αρμένισαν οι Αργίτες;	
ΤΕΥ.	Ναι, μα τους χώρισε τρανή φουρτούνα.	
ΕΛΕ.	Σε ποια μεριά του πέλαγου σκορπίσαν;	
ΤΕΥ.	Καταμεσής στο Αιγαίο, όπως διαβαίνουν.	
ΕΛΕ.	Δεν είδαν το Μενέλαο από τότε;	155
ΤΕΥ.	Κανείς· νεκρό τον έχουν στην Ελλάδα.	

ΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΤΕΥΚΡΟΥ

- για την Τροία
- για τους Έλληνες
- για την Ελένη
- για την οικογένειά της

ΣΧΟΛΙΑ

8. Ο Τεύκρος αναφέρεται στη διαμάχη των Αχαιών αρχηγών για τα όπλα του νεκρού Αχιλλέα, που είναι γνωστή ως κρίσις τῶν ὄπλων. Αυτά δόθηκαν τελικά στον Οδυσσεά, πράγμα που οδήγησε τον Αίαντα στην αυτοκτονία.
9. Στο πρωτότυπο υπάρχει η λέξη *τλήμον*, που έχει δύο σημασίες: α) (ενεργητική) αυτή που προξένησε συμφορές (έτσι θα ερμηνεύει τη λέξη ο Τεύκρος) και β) (παθητική) αυτή που πέρασε συμφορές (αυτήν τη σημασία προφανώς δίνει στη λέξη η Ελένη).
10. Βασικό μοτίβο πολλών έργων του Ευριπίδη είναι ότι οι συμφορές του πολέμου πλήττουν όχι μόνο τους πηπμένους αλλά και τους νικητές.
11. Συνήθιζαν να σέρνουν από την κόμη (τα μαλλιά) τις αιχμάλωτες γυναίκες. Άρα ο Μενέλαος θεωρούσε ένοχη την Ελένη.
12. Η Ελένη δε χρησιμοποιεί τυχαία πληθυντικό· μιλώντας στον Τεύκρο είναι σαν να απευθύνεται σε όλους τους Έλληνες.
13. Μια πιο πιστή μετάφραση θα ήταν: *Την είδα εγώ, και αυτός που βλέπει είναι ο νους*, δηλαδή *είδα την Ελένη με τα μάτια μου και ο νους μου (= η λογική μου) επιβεβαιώνει την αλήθεια αυτών που είδα*. Εκφράζει έτσι την ακλόνητη πεποίθησή του.
14. Εννοεί τον εαυτό της, ίσως και το Μενέλαο.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Αφού παρατηρήσουμε προσεκτικά τις διπλάνες φωτογραφίες από σύγχρονες παράστασεις αρχαίου δράματος, ας συζητήσουμε ποιο από τα πρόσωπα που απεικονίζονται θα μπορούσε να είναι ο Τεύκρος.



Γ. Λαζάνης

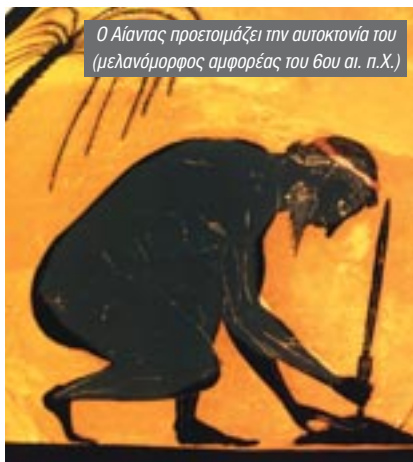


Ν. Τζόγιας

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Παράλληλα με την αντίθεση ανάμεσα στην πραγματική Ελένη και στο είδωλό της, παρακολουθούμε και την πάλη ανάμεσα στη *γνώση* και την *άγνοια*. Καθένας από τους συνομιλητές γνωρίζει κάτι που ο άλλος αγνοεί. Έτσι προκύπτει η περίφημη τραγική ειρωνεία*: ένα από τα πρόσωπα του δράματος ή και όλοι οι ήρωες αγνοούν την αλήθεια που γνωρίζουν οι θεατές, οπότε και τα λόγια τους δεν έχουν το ίδιο νόημα για όλους.
 - Μπορείς να εντοπίσεις παραδείγματα τραγικής ειρωνείας στο διάλογο Τεύκρου-Ελένης;
- Την *κούρσεψα*, *μα πάω κι εγώ χαμένος*, αναφωνεί ο Τεύκρος, ένας από τους πολεμιστές / νικητές του Τρωικού πολέμου, παρουσιάζοντας έτσι τον πόλεμο όχι στην ηρωική-επική του διάσταση αλλά ως αιτία συμφορών. Η παράδοξη αυτή δήλωση μπορεί να αποτελέσει και την αφορμή, για να αρχίσουμε να διερευνούμε τους προβληματισμούς του Ευριπίδη για τον πόλεμο και να τους συνδέσουμε με το ιστορικό πλαίσιο του έργου.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 5



Ο Αίαντας προετοιμάζει την αυτοκτονία του (μελανόμορφος αμφορέας του δου αι. π.Χ.)

«ΣΤΗΝ ΤΡΟΙΑ ΕΧΑΘΗ Ο ΑΙΑΣ, Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ»

[Ο Τεύκρος θρηνεί πάνω από το πτώμα του αδελφού του Αίαντα.]

Ω θέαμα αβάσταχτο και τόλμημα φριχτό!
 Ποιος πίκρες μου γεννάει ο θάνατός σου!
 Τώρα πια πού να πάω, σε ποιους ανθρώπους,
 εγώ που δε σου στάθηκα διόλου
 στις συμφορές;
 Μήπως ο Τελαμώνας, ο πατέρας μας,
 καλόγνωμος θα με δεχτεί και με χαρά,
 χωρίς εσένα αν φτάσω;
 Ναι! Σίγουρα!
 Και τι δε θα πει, πόσες κακίες
 δε θα βρει να ξεστομίσει,

[...]
 Τέλος, διωγμένος απ' τη γη μου θα βρεθώ
 και δούλος θα φανώ, ενώ είμαι ελεύθερος.
 Αυτά με περιμένουν στην πατρίδα· κι εδώ
 στην Τροία, πολλοί οι εχθροί, και λίγοι
 που με στηρίζουν.
 Και για όλα τούτα αιτία ο θάνατός σου.
 Αλίμονό μου, τι θα κάνω;

Σοφοκλής, *Αίας*, στ. 1004-1010, 1019-1024
 (μτφρ. Εν Κύκλω, επιμ. Μ. Γιόση)

(Από το *Σοφοκλής, Αίας*, Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου)

ΕΛΕ.	Ὦω δυστυχία ¹⁵ κι η μάνα της Ελένης;		
ΤΕΥ.	Τη Λήδα λες; Επήγε πια στον Άδη.		
ΕΛΕ.	Για τις ντροπές της κόρης της εκάθη;		
ΤΕΥ.	Ναι, μια θηλιά περνώντας στο λαιμό της. ¹⁶	160	
ΤΕΥ.	Ζουν του Τυνδάρεω οι δυο γιοι ή δε ζούνε; ¹⁷		
ΤΕΥ.	Και ναι και όχι· υπάρχει διπλή φήμη.		
ΕΛΕ.	Ποια γνώμη η πιο καλή; Αχ! συμφορές μου.		
ΤΕΥ.	Άστρα γινήκαν και θεούς τους λένε. ¹⁸		
ΕΛΕ.	Καλός αυτός ο λόγος· η άλλη φήμη;	165	
ΤΕΥ.	Πως σκοτωθήκαν για την αδελφή τους. ¹⁹		
	Όμως τα λόγια φτάνουνε· δε θέλω διπλά να κλαίω γι' αυτά και να στενάζω. Σκοπός μου που ήρθα στο παλάτι ετούτο είναι να βρω τη μάντισσα Θεονόη ²⁰ βοήθησέ με εσύ μαντιές να πάρω με πρίμο αγέρι πώς θα ταξιδέψω, στη θαλασσοζωστη να φτάσω Κύπρο, που με χρησμό με πρόσταξεν ο Φοίβος για να την ονομάσω Σαλαμίνα, το πατρικό νησί μου έτσι τιμώντας.	170	Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΤΕΥΚΡΟΥ – Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ
	ΕΛΕ.	175	▶ Τι ζητάει από την Ελένη ο Τεύκρος;
	Θα σ' οδηγήσει το ίδιο το ταξίδι· μα φύγε, ξένε, γρήγορα απ' τη χώρα, ο γιος πριν σ' απικρίσει του Πρωτέα που βασιλεύει εδώ· πήγε κυνήγι με τα σκυλιά του· κι όποιον θα πετύχει Έλληνα τον σκοτώνει. Την αιτία μη θέλεις να τη μάθεις· δε στη λέω· έπειτα και σε τι θα σ' ωφελούσα; ²¹	180	▶ Πώς αντιμετωπίζει το αίτημά του η Ελένη και με ποια δικαιολογία;
ΤΕΥ.	Γυναίκα, μίλησες σωστά· μακάρι τη χάρη σου οι θεοί να ξεπληρώσουν. Είσαι όμοια στο κορμί με την Ελένη, μα δεν της μοιάζεις στην ψυχή. Να πάει κατά χαμού, ποτέ της στον Ευρώτα μη φτάσει· εσύ καλό να βλέπεις πάντα.	185	
		190	

ΣΧΟΛΙΑ

15. Σύμφωνα με τις συμβάσεις του θεάτρου, τα λόγια αυτά λέγονται έτσι, ώστε να δίνεται η εντύπωση ότι ο Τεύκρος δεν την ακούει.
16. Η αυτοκτονία της Λήδας είναι επινόηση του Ευριπίδη. Με απαγχονισμό στην αρχαία τραγωδία αυτοκτονούσαν συνήθως οι γυναίκες που αισθάνονταν ντροπή. Έτσι η Ελένη, αν και αθώα, αισθάνεται υπεύθυνη για το θάνατο των προσφιλών της προσώπων.
17. Εννοεί τα αδέρφια της, Κάστορα και Πολυδεύκη, τους περίφημους Διόσκουρους.
18. Σύμφωνα με το μύθο, ο Δίας χάρισε την αθανασία στους Διόσκουρους, που έγιναν οι προστάτες των ναυτικών και ταυτίστηκαν με τον ασπερισμό των Διδύμων.
19. Ο Ευριπίδης επινόησε το θάνατό τους για τον ίδιο λόγο που επινόησε και την αυτοκτονία της Λήδας.
20. Ο σκοπός του ταξιδιού του Τεύκρου είναι ακόμα μια επινόηση του Ευριπίδη, που προβάλλει τις μαντικές ικανότητες της Θεονόης και δικαιολογεί την παρουσία του στην Αίγυπτο.
21. Η αιτία, προφανώς, είναι ο φόβος του Θεοκλύμενου μήπως έλθουν Έλληνες (ιδίως ο Μενέλαος) και πάρουν πίσω στην Ελλάδα την αγαπημένη του Ελένη· όμως η Ελένη δεν αποκαλύπτει την αιτία στον Τεύκρο, γιατί έτσι θα πρόδιδε την ταυτότητά της.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Ο ποιητής μέσα από τα λόγια του Τεύκρου δίνει κι άλλες πληροφορίες για το σκηνικό. Τα στοιχεία αυτά οι θεατές της παράστασης μπορούν να τα δουν:
 - με τα ίδια τους τα μάτια (ρεαλιστικό σκηνικό),
 - με τα «μάτια» της φαντασίας τους (αφαιρετικό σκηνικό).
- Ας παρατηρήσουμε τη διπλανή φωτογραφία. Ως θεατής της παράστασης αυτής τι θα «έβλεπες» ακούγοντας τον Τεύκρο;
- Ο Τεύκρος ήρθε στη σκηνή από τη μία πάροδο* και τώρα αποχωρεί από την ίδια, για να συνεχίσει το ταξίδι του. Αν λάβεις υπόψη σου όσα αναφέρει ο Τεύκρος και τη θεατρική σύμβαση της εποχής, από ποια πάροδο πιστεύεις ότι γίνεται η είσοδος και η έξοδος του από τη σκηνή;



Μακέτα σκηνικού του Γ. Ζιάκα για παράσταση της Ελένης, Θ.Ο.Κ., 1993, σκην. Ν. Χαλαράμπος

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Η Ελένη, ύστερα από τη σύντομη συνομιλία της με τον Τεύκρο, μένει και πάλι μόνη της στη σκηνή. Η κατάσταση όμως στο μεταξύ δεν είναι η ίδια.
 - Ας συζητήσουμε τι πρόσφερε η συνάντηση Τεύκρου-Ελένης. Πιο συγκεκριμένα, μπορούμε να εξετάσουμε γιατί η συνάντηση αυτή επιδεινώνει την τραγική θέση της ηρώιδας.
 - Πώς φαντάζεσαι ότι η συνάντηση αυτή θα μπορούσε να επηρεάσει την εξέλιξη του έργου (δραματική οικονομία);
- Ο Πρόλογος ολοκληρώνεται. Μπορούμε να κάνουμε κάποιες υποθέσεις (και να τις επιβεβαιώσουμε ή να τις διαψεύσουμε αργότερα) για τη λειτουργία του ως προς:
 - την εξέλιξη της δράσης,
 - τα θέματα που θα θιγούν στο δράμα.



Τεύκρος (Ζ. Ρούμπος, Εταιρεία Θεάτρου «Η άλλη πλευρά», 2004, σκην. Α. Μιχόπουλος)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 6

«ΚΙ Ο,ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΔΕΙ ΓΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟ ΛΟΓΙΑΖΕΙΣ;»

Ήμουν κι εγώ στον πόλεμο τοξότης
το ριζικό μου ενός ανθρώπου που ξαστόχπσε.

Αηδόνι ποιητάρη,
σαν και μια τέτοια νύχτα στ' ακροθαλάσσι του Πρωτέα
στ' άκουσαν οι σκλάβες Σπαρτιάτισσες κι έσυραν το θρήνο,
κι ανάμεσό τους –ποιος θα το 'λεγε– η Ελένη!
Αυτή που κυνηγούσαμε χρόνια στο Σκάμαντρο.
Ήταν εκεί, στα χείλια της ερήμου' την άγγιξα, μου μίλησε:
«Δεν είν' αλήθεια, δεν είν' αλήθεια» φώναζε.
«Δεν μπήκα στο γαλαζόπλωρο καράβι.

Ποτέ δεν πάτσα την αντρεωμένη Τροία».

[...]

ήταν εκεί, στην όχθη ενός Δέλτα.

Και στην Τροία;

Τίποτε στην Τροία – ένα είδωλο.

Έτσι το θέλαν οι θεοί.

Κι ο Πάρης, μ' έναν ίσκιο πλάγιαζε σα να ήταν πλάσμα
ατόφιο·

κι εμείς σφαζόμασταν για την Ελένη δέκα χρόνια.

Γ. Σεφέρης, «Ελένη» (απόσπασμα)

(Από το Γ. Σεφέρης, Ποιήματα, Ίκαρος)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Τα βάσανά μου θα σας ιστορήσω (στ. 26), λέει η Ελένη κι αρχίζει να αναφέρεται στην αιτία των κακών. Προσπαθήστε να αποδώσετε περιληπτικά σε 10 γραμμές τα γεγονότα που αποτέλεσαν την αρχή των κακών.
2. Ωραία Ελένη, Πηνελόπη, Οδυσσέας: Με ποιον ή ποιους από αυτούς τους ήρωες της μυθικής παράδοσης έχει, κατά τη γνώμη σας, κοινά στοιχεία η Ελένη του Ευριπίδη;
3. «Η γενιά του Ευριπίδη διερωτάται και χειραφετείται» (Jacqueline de Romilly): Αναζητήστε στο μονόλογο της Ελένης στοιχεία που θα μπορούσαν να στηρίξουν αυτή την άποψη.
4. Κύρια λειτουργία του προλόγου στο αρχαίο δράμα θεωρείται η ενημέρωση των θεατών για τον τόπο, το χρόνο, τα βασικά πρόσωπα, την προϊστορία της δράσης και το κεντρικό νήμα της υπόθεσης. Ποια στοιχεία του Προλόγου επιτελούν την παραπάνω λειτουργία της *Ελένης* του Ευριπίδη;
5. Σύμφωνα με κάποιους μελετητές, ο Τεύκρος βρίσκεται σε τραγική θέση. Συμμερίζετε την άποψή τους; Να στηρίξετε την απάντησή σας σε όλες τις πληροφορίες που μας δίνει για τον εαυτό του ο Τεύκρος και στη συμπεριφορά του απέναντι στην Ελένη.
6. Ο Τεύκρος φτάνοντας στην Κύπρο αφηγείται τη συνάντησή με την Ελένη σε έναν παλιό συμπολεμιστή του...

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

Ας υποθέσουμε ότι η τάξη σας αποφάσισε να ανεβάσει την *Ελένη*. Ένας από τους τομείς, με τους οποίους έχετε να ασχοληθείτε, είναι και το σκηνικό. Μπορείτε, λοιπόν, να σχεδιάσετε το σκηνικό που εσείς προτείνετε. Ιδέες μπορείτε να πάρετε από τα σκηνικά που απεικονίζονται στο βιβλίο σας (σελ. 9-21) και τη μακέτα που σχεδίασε ο Γιάννης Τσαρούχης για μια παράσταση της *Ελένης* (σελ. 35).

ΕΡΓΑΣΙΑ

Να μελετήσετε ορισμένους Προλόγους και να διερευνήσετε τη λειτουργία τους. Δείτε για παράδειγμα: α) τον Πρόλογο από ορισμένα διηγήματα, που περιλαμβάνονται στα *Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας* της τάξης σας, β) τον Πρόλογο από ένα σύγχρονο θεατρικό έργο, που μπορείτε να αναζητήσετε στη βιβλιοθήκη του σχολείου σας, γ) τον Πρόλογο από το βιβλίο της Φυσικής ή των Μαθηματικών.

ΘΕΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Αρκετά είναι τα θέματα που θα μας απασχολήσουν στην *Ελένη*. Τα θέματα αυτά χτίζονται σταδιακά στο έργο. Για να καταφέρετε λοιπόν να διαμορφώσετε μια ολοκληρωμένη εικόνα τους, χρειάζεται να εντοπίζετε τα σχετικά στοιχεία και στη συνέχεια να τα καταγράφετε. Κάποια στιγμή, που θα ολοκληρώνεται ένα θέμα, μπορείτε να παρουσιάζετε στην τάξη τα αποτελέσματα της έρευνάς σας.

Για το σκοπό αυτό θα βοηθήσει να χωριστείτε σε ομάδες των 2-3 ατόμων και να καταγράφετε τα στοιχεία του θέματος που έχετε αναλάβει σε ένα ξεχωριστό μέρος του τετραδίου σας ή σε μικρά χαρτάκια, τα δελτία.

Ας αρχίσουμε την αποδελτίωση από τα εξής θέματα:

- 1) πόλεμος, 2) η αντίθεση «είναι – φαίνεται», 3) οι θεοί, 4) γνώση – άγνοια.



ΠΑΡΟΔΟΣ

στ. 192-436

Ο θρήνος για την αδυσώπητη μοίρα

«Αἰὼν δυσαιῶν τις ἔλαχεν ἔλαχεν»
(στ. 213-214, μτφρ. στ. 246)

ΠΛΟΚΗ

- Η απόφαση της Ελένης
- Η πρόταση του Χορού

ΘΕΜΑΤΑ

- Το λυρικό στοιχείο
- Άτομο και ομάδα: Ηρωίδα και Χορός
- Η τραγικότητα
- Η επιθυμία φυγής από την πραγματικότητα



*Ηλέκτρα – Χορός
(Κ. Παξινού,
Σοφοκλής,
Ηλέκτρα,
Εθνικό Θέατρο,
1938, σκην.
Δ. Ροντήρης)*

ΠΑΡΟΔΟΣ

ΠΡΟΩΔΟΣ 192-195	ΚΟΜΜΟΣ 196-288	ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ 289-371	ΑΜΟΙΒΑΙΟΝ 372-436
Ελένη	Ελένη – Χορός	Χορός – Ελένη	Ελένη – Χορός

ΠΡΟΩΔΟΣ¹ (στ. 192-195)

ΕΛΕ. Σε τι κλάμα βαθύ να ξεσπάσω, που θλίψη τρανή
την ψυχή μου πλακώνει με πόνο μεγάλο κι ασήκωτο;
Ποιο μοιρολόγι να πιάσω

με θρήνους, με βόγγους, με δάκρυα; 195

ΚΟΜΜΟΣ (στ. 196-288)

Α' ΣΤΡΟΦΗ²

ΕΛΕ. Σειρήνες³, φτερωτές κόρες της Γης, ελάτε
με φόρμιγγες, φλογέρες λωτοκάμωτες,
με αυλούς⁴ συντρόφισσες στον πόνο μου,
ζυγιάζοντας συνταιριαστούς
θρήνους στα μαύρα μου δεινά. 200

Στις συμφορές μου δάκρυα
να 'στελνε η Περσεφόνη,⁵
λυππητούς, μακρόσυρτους
σκοπούς να συνοδέψουνε
τα κλάματά μου κι από με 205
να πάρει σαν αντίχαρη
στ' ανήλιαγα παλάτια της
πικρό πικρό τραγούδισμα
για τους βαριόμοιρους νεκρούς.

Α' ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

ΧΟΡΟΣ Κοντά στη γαλανή ακροθαλασσιά 210
σε τρυφερά καλάμια απάνω
και στη σγουρή τη χλόη κάποτες⁶
άπλωνα⁷ ρούχα κόκκινα⁸ στον ήλιο
να τα στεγνώσουν οι χρυσές ακτίδες⁹
τότε άκουσα μια πονεμένη 215
βαθιά φωνή, σπαραχτική,
σα βογκητό και μοιρολόι,
καθώς⁹ μια νύμφη, μια νεράιδα
τρέχει θρηνώντας στα βουνά
ή μέσα στις βραχοσπηλιές 220
σκούζει και σπηθοδέρνεται,
γιατί σε στρώμα ερωτικό
τραχιά τη σέρνει ο Πάνας.¹⁰

Η ΕΠΙΚΛΗΣΗ
ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

► Ποιες προκαλεί η Ελένη;

► Για ποιο λόγο;

Η ΕΙΣΟΔΟΣ
ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ► Πού βρίσκονταν
οι γυναίκες του Χορού;► Πώς δικαιολογούν
τον ερχομό τους;

ΣΧΟΛΙΑ

1. Εισαγωγικοί στίχοι που τραγουδά η Ελένη με τη συνοδεία μουσικού οργάνου και ανοίγουν το δρόμο στο λυρικό μέρος.
2. Σύμφωνα με έναν αρχαίο σχολιαστή, ο Χορός, όταν τραγουδούσε τη στροφή, κινούνταν προς τα δεξιά (= στροφή) και, όταν τραγουδούσε την αντιστροφή, επέστρεφε στη θέση του, ενώ, αν πρόσθεταν μιαν ακόμα στροφή, την «επωδό», έμενε ακίνητος.
3. Η Ελένη στην α' στροφή επικαλείται θεότητες που έχουν σχέση με το θάνατο: την Περσεφόνη και τις συντρόφισσές της, Σειρήνες. Δεδομένου ότι συχνά βρίσκουμε Σειρήνες σε επιτύμβια μνημεία, ίσως στο μνημείο του Πρωτέα να υπήρχε ανάγλυφη ή ζωγραφισμένη μια Σειρήνα.
4. *Φόρμιγγες, φλογέρες, αυλοί*: μουσικά όργανα. Η φόρμιγξ ήταν έγχορδο μουσικό όργανο, ένα είδος κιθάρας, ενώ ο αυλός και η φλογέρα ήταν πνευστά. Συνήθιζαν να κατασκευάζουν τις φλογέρες από ξύλο λωτού.
5. Δεν είναι τυχαία η αναφορά στην Περσεφόνη, διότι: α) είναι η θεά του Κάτω Κόσμου και β) έχει κοινά σημεία με την Ελένη, καθώς είχε απαχθεί και είχε αναγκαστεί να παντρευτεί τον Πλούτωνα.
6. *κάποτες* = πριν από λίγο.
7. Ο Χορός μιλάει σε ενικό αριθμό και εκφράζει, σύμφωνα με τη σύμβαση, τη δράση ή τα συναισθήματα όλων των μελών του.
8. *ρούχα κόκκινα* (πορφυρά) φορούσαν οι βασιλίδες. Άρα οι γυναίκες του Χορού ήταν στην υπηρεσία του Θεοκλύμενου.
9. *καθώς* = όπως. Αρχίζει μια παρομοίωση, η οποία δεν είναι τυχαία: η καταδίωξη της Νεραΐδας από τον Πάνα θυμίζει την πίεση που ασκεί στην Ελένη ο Θεοκλύμενος, για να γίνει γυναίκα του.
10. Ο Παν ήταν θεότητα που προστάτευε τους βοσκούς. Τον φαντάζονταν με κέρατα στο κεφάλι, τραγοπόδαρο και γεμάτο ερωτική διάθεση. Σε όσους καταδίωκε προκαλούσε *πανικό*.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Ο Τεύκρος αποχωρεί. Η Ελένη μόνη στη σκηνή ξεσπά σε βαθύ κλάμα και μοιρολόγι. Ακούγοντάς την, μια ομάδα γυναικών μπαίνει στο σκηνικό χώρο και απλώνεται στην ορχήστρα*.

- Η είσοδος του Χορού στο αρχαίο θέατρο γινόταν κατά κανόνα με κάποια επισημότητα, με ρυθμικά συνήθως βήματα, με τρόπο δηλαδή που θύμιζε θρησκευτική τελετουργία· κάτι σαν τις σημερινές λιτανείες των εικόνων ή την ακολουθία του Επιταφίου.
 - Ας μεταφερθούμε νοερά στο θέατρο του Διονύσου εκείνο το πρωινό του 412 π.Χ. κι ας φανταστούμε την είσοδο των γυναικών του Χορού στην ορχήστρα.



Παράσταση τραγικού Χορού μπροστά στο βωμό του Διονύσου (απτικός ερυθρόμορφος κρατήρας του 5ου αι. π.Χ.)



- Στην εποχή μας όμως η τραγωδία δεν έχει πια θρησκευτικό χαρακτήρα. Ο σκηνοθέτης, επομένως, μπορεί να κινηθεί πιο ελεύθερα.
 - Ας παρατηρήσουμε τη φωτογραφία από μια σύγχρονη παράσταση αρχαίου δράματος. Πώς εισάγει το Χορό ο σκηνοθέτης;
 - Με βάση τα στοιχεία της α' αντιστροφής, ποιες οδηγίες θα έδινες εσύ ως σκηνοθέτης στις γυναίκες του Χορού για την είσοδό τους στην ορχήστρα;

Είσοδος Χορού (Ευριπίδης, Ηλέκτρα, ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Πάτρας, 2003, επιμ. κίνησης Α. Καζούρη)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Παρακολουθούμε την Πάροδο*, την πρώτη είσοδο του Χορού στην ορχήστρα. Ο Χορός, μια ομάδα ανθρώπων με κοινά χαρακτηριστικά, ένα ομοιογενές σύνολο, δίνει στην τραγωδία λυρική διάσταση με το τραγούδι του. Στη συγκεκριμένη τραγωδία οι γυναίκες του Χορού και η Ελένη εκφράζουν εναλλάξ (δι' άμοιβαίων*) τη συναισθηματική τους φόρτιση μέσα από ένα θρηνητικό τραγούδι, τον κομμό*.
 - Ας προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε στοιχεία μορφής και περιεχομένου, με τα οποία εκφράζεται ο θρηνητικός χαρακτήρας του τραγουδιού αυτού.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

«ΔΑΚΡΥΑ ΔΑΚΡΥΣΙ, ΠΑΘΕΑ ΠΑΘΕΣΙ»

Εμέ μου πρέπουν κλάματα, δάκρυα και μυριολόγια,
να κλαίω το βράδυ σιγανά και την αυγή γεμάτα
κι αυτού στα ξημερώματα να σέρνω μυριολόγια.
Κλάψετε, μάπα μ', κλάψετε, να σύρετε ποτάμι,

να γένει λίμνη και γιαλός, να πάει στον κάτω κόσμο,
για να βρεχούντ' οι άβρεχοι, να πιουν οι διψασμένοι,
να βάλουν κι οι γραμματικοί νερό στο καλάμари,
να γράψουνε τα βάσανα των πολυαγαπημένων.

Σύγχρονο μοιρολόγι (απόσπασμα)

(Από το Α. Passow, Τραγωδία Ρωμαίικα, Χ. Τεγόπουλος – Ν. Νίκας)

Β' ΣΤΡΟΦΗ

ΕΛΕ. Γυναίκες της Ελλάδας,¹¹ αχ!
 κούρσεμα καραβιού βαρβαρικού, 225
 ήρθε ένας ναύτης Αχαιός,
 ήρθε¹² και πόνους μου 'φερε
 βαριούς στους πόνους που έχω.
 Την γκρεμισμένη τώρα Τροία
 την τρώει ανέλεπ φωτιά· 230
 φταίω εγώ για τόσους φόνους
 και τ' όνομά μου, που ένα πλήθος
 σώριασε δυστυχίες. Η Λήδα
 πέρασε βρόχο στο λαιμό της
 και πέθανε για τις ντροπές μου. 235
 Στο πέλαο, παραδέρνοντας,
 ο άντρας μου είναι πια χαμένος·
 ο Κάστορας κι ο Πολυδεύκης,
 διπλό καμάρι της πατρίδας,
 έγιναν άφαντοι κι αφήσαν 240
 έρημες τις παλαίστρες, πλάι
 στις καλαμιές του Ευρώτα, δίχως
 αλόγων ποδοβολητά.¹³

Β' ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

ΧΟΡ. Άα! Τύχη πολυστέναχτη
 και πικραμένη μοίρα¹⁴ που έχεις! 245
 Αγλύκαντη ζωή¹⁵ από τότε
 που σ' έσπειρεν ο Δίας, όταν
 σαν κύκνος λευκοφτέρουγος
 αστράφτοντας μες στον αιθέρα
 μπήκε στις μάνας σου τον κόρφο. 250
 Ποια συμφορά σου λείπει τάχα;
 Ποια δυστυχία δεν έχεις υποφέρει;
 Κρεμάστηκε η μητέρα σου,
 τα δυο σου αδέρφια, δίδυμα του Δία
 βλαστάρια, δε χαρήκαν τη ζωή τους. 255
 Δε βλέπεις την πατρίδα πια
 κι ολούθε λεν στις πολιτείες
 πως μ' ένα βάρβαρο, κυρά μου,
 σ' άτιμο πλάγιασες κρεβάτι.
 Πνίγηκε μες στα κύματα ο καλός σου, 260
 κι ούτε ποτέ στο πατρικό
 παλάτι σου χαρά θα δώσεις
 και στις Χαλκίοικης¹⁶ το ναό.

ΟΙ ΣΥΜΦΟΡΕΣ
ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

► Ποιες ειδήσεις μεταφέρει
 η Ελένη στις γυναίκες
 του Χορού;

Η ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ
ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

► Γιατί λυπάται ο Χορός
 την Ελένη;

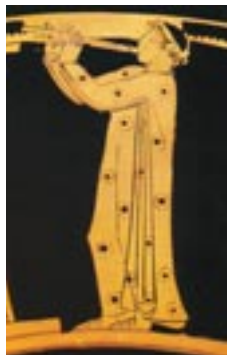
ΣΧΟΛΙΑ

11. Με αυτή την προσφώνηση οι θεατές πληροφορούνται έμμεσα την καταγωγή του Χορού.
12. Η επανάληψη της λέξης *ήρθε* (*αναδίπλωση*) είναι σκόπιμη και δείχνει ότι το κλάμα πνίγει την Ελένη που ξαναλέει την ίδια λέξη.
13. Ο ιππέας Κάστορας και ο πυγμάχος Πολυδεύκης ενσάρκωναν στην αρχαιότητα το αθλητικό ιδεώδες των Δωριέων.
14. Η τύχη και η μοίρα θεωρούνται ήδη από τον Όμηρο πρωταρχικές δυνάμεις του σύμπαντος, που καθορίζουν τη ζωή του ανθρώπου.
15. Στο πρωτότυπο *αἰὼν δυσαιῶν*. Κυριολεκτικά σημαίνει ζωή δυστυχισμένη. Παρόμοιο είναι το δικό μας «βίος αβίωτος» = ζωή αβάσταχτη.
16. Ναός της Αθηνάς στη Σπάρτη. Ονομάστηκε έτσι ή γιατί οι πύλες του ήταν χάλκινες ή γιατί οι τοίχοι καλύπτονταν από ελάσματα χαλκού.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Παρακολουθώντας τη συμμετοχή των γυναικών στο θρήνο της Ελένης και βασιζόμενοι σε στοιχεία που προκύπτουν από το κείμενο, ας κάνουμε υποθέσεις για τη σκευή του Χορού, την κίνησή του στην ορχήστρα και τη μουσική που ακούγεται σε όλη τη διάρκεια του κομμού.



Σε αυτές μας τις υποθέσεις θα μπορούσαν να μας βοηθήσουν και τα παρακάτω στοιχεία:

- Ο Χορός γίνεται ένα ομοιογενές σύνολο χάρη και στη σκηνική του παρουσία, όπως το συntonισμό συχνά των κινήσεων, το συγχρονισμό των χειρονομιών, την κοινή σκευή.
- Τα λυρικά μέρη της τραγωδίας συνοδεύει πάντοτε μουσική. Στις αρχαίες μάλιστα παραστάσεις ήταν αναγκαία η συμμετοχή ενός αυλητή σε όλη τη διάρκεια του έργου. Έτσι παρουσιαζόταν ένα πλούσιο θέαμα με το συνδυασμό λόγου, μουσικής και κίνησης.

Αυλητής (ερυθρόμορφο αγγείο του 5ου αι. π.Χ.)



Χορός από παράσταση της Ελένης (Εθνικό Θέατρο, 1977, χορογρ. Ντ. Τσάτσου-Συμμεωνίδη)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Το Χορό της τραγωδίας αποτελούν συνήθως γυναίκες ή γέροντες, άνθρωποι δηλαδή αδύναμοι να επέμβουν δραστικά στην εξέλιξη του δράματος. Συμμετέχουν πάντως συναισθηματικά, παρακολουθώντας την πορεία του τραγικού ήρωα και συμπάσχοντας μαζί του.

- Ας επισημάνουμε την ταυτότητα του Χορού στην τραγωδία μας και ας συζητήσουμε τη συγκεκριμένη επιλογή.

- Οι γυναίκες του Χορού στον κομμό επαναλαμβάνουν τις συμφορές της Ελένης, καθρεπίζοντας έτσι το πάθος της ηρωίδας.

- Σε ποιο μέρος του κομμού ο Χορός γίνεται η ηχώ της ηρωίδας και τι νόημα έχει άραγε αυτή η επανάληψη για τους θεατές;
- Αξίζει να προσέξουμε τις λεπτές διαφοροποιήσεις ανάμεσα στις ειδήσεις που μεταφέρει η Ελένη και σ' αυτές που επαναλαμβάνει ο Χορός. Ποιες είναι; Θα συμβάλουν άραγε στη δραματική εξέλιξη;



Χορός της Ελένης (Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσινάς, χορογρ. Ε. Πίπτα)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

«ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ ΓΥΡΩ ΤΗΣ ΣΙΓΟΚΛΑΙΓΑΝ»

[Όταν η Πηνελόπη μαθαίνει ότι οι μνηστήρες σχεδιάζουν να εξοντώσουν το γιο της, τον Τηλέμαχο, αρχίζει το θρήνο.]

Αλλά την Πηνελόπη πόνος βαρύς την συνεπήρε, που την ψυχή / μαραίνει· δεν κοίταξε να βρει σκαμνί, απ' τα πολλά μέσα στο σπίτι, / ν' ακουμπήσει· κάθισε στο κατώφλι της καλοχτισμένης κάμαρης, / σπαραχτικά θρηνώντας· κι όλες οι δούλες γύρω της / σιγόκλαιγαν, όσες βρεθήκανε στο θάλαμο, / γερρότισσες και νέες.

Όμηρος, *Οδύσσεια* δ, στ. 716-728 (μτφρ. Δ. Ν. Μαρωνίτης)

(Από το Όμηρου *Οδύσσεια*, *Ραψωδία* δ, Καστανιώτης)

ΕΠΟΔΟΣ¹⁷

ΕΛΕ. Ποιος Ἕλληνας ἢ Τρωαδίτης
 πελέκσεν το πεύκο εκείνο¹⁸ 265
 που ἔφερε τόσα δάκρυα στην Τροία;
 Καράβι συμφοράς ο Πάρης
 φτιάχνοντας ἀπ' αὐτό εταξίδεψε
 με το βαρβαρικό σκαρί του
 κι ἀρμένισε στη χώρα μου 270
 γι' αὐτή τη δύσμοιρη ομορφιά,
 τον ἔρωτά μου να κερδίσει.
 Μαζί του ἡ φόνισσα καὶ δολοπλόκα
 Κύπριδα, στο χαμό οδηγώντας
 Δαναούς καὶ Πριαμίδες¹⁹ δύστυχη που ἔμαι! 275
 Κι ἀπ' το χρυσό θρόνι της ἡ Ἥρα,
 του Δία ἡ σεβαστή γυναίκα,
 το φτεροπόδη ἔστειλε Ερμή.
 Κι ὡς ἔκοβα μες στην ποδιά μου
 τριαντάφυλλα δροσάτα, στη Χαλκίοικη 280
 δῶρο τὴν Αθηνά για να τα πάω,
 μ' ἄρπαξε αὐτός κι ἀπ' τον αἰθέρα εδῶ
 στον ἀχαρο μ' ἔφερε τόπο
 τὴ δόλια,²⁰ αἰτία για να σφαχτοῦν
 οἱ Ἕλληνες κι οἱ Πριαμίδες. 285
 Καὶ τ' ὄνομά μου ντροπιασμένη,
 ψεύτικη το λερώνει φήμη
 πλάι στου Σιμόνεντα τα νερά.

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ (στ. 289-371)

ΧΟΡ. Ξέρω, σε ζώνουν συμφορές· μα πρέπει
 με υπομονή τις πίκρες να βαστάζεις. 290
 ΕΛΕ. Καλές μου, με ποια δέθηκα ἐγὼ μοίρα;
 Με γέννησε ἡ μητέρα μου σαν κάτι
 παράξενο;²¹ Καμιὰ Ἑλληνίδα ἢ ξένη
 ποτές αὐγὸ πουλιοῦ δεν ἔκανε ὅπως
 ἐμένα ἡ Λήδα ἀπὸ το Δία, ὡς λένε.²² 295
 Ἀλλόκοτη κι ολάκερη ἡ ζωὴ μου·
 ὄσο οἱ φταίχτες, ἡ Ἥρα κι ἡ ομορφιά μου.

ΟΙ ΥΠΑΙΤΙΟΙ
 ΤΩΝ ΣΥΜΦΟΡΩΝ

- ▶ Ποιους θεωρεῖ ἡ Ελένη υπεύθυνους για τα δεινά της;
- ▶ Ποιες ἴταν οἱ συνέπειες τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ελένης;

Η ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΖΩΗ
 ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

- ▶ Γιατί ἡ Ελένη θεωρεῖ ἀλλόκοτη τὴ γέννησή της;

ΣΧΟΛΙΑ

17. Μέρος του χορικού ἄσματος, που συμπληρώνει τὴ στροφή καὶ τὴν ἀντιστροφή.
18. Τὴν Ελένη στην πραγματικότητα δεν τὴν ἐνδιαφέρει ποιος κατασκεύασε το πλοῖο. Συνδέοντας ἕνα συνθησιμένο γεγονός (ναυπήγηση ἐνός πλοῖου) με τὴς φοβερές συνέπειές του, ἀναζητᾷ τὴν ἀρχὴ τῶν συμφορῶν τῆς.
19. Δαναοί = Ἕλληνες, Πριαμίδες = Τρωαδίτες.
20. Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ελένης παρουσιάζει ὁμοίότητες με τὸ μῦθο τῆς ἀρπαγῆς τῆς Περσεφόνης.
21. Παράξενο (στο πρωτότυπο *τέρας*). Ἡ λέξη ἐπαναλαμβάνεται καὶ στο στίχο 296 (καὶ μεταφράζεται ὡς *ἀλλόκοτη*). Ἡ λέξη *τέρας* στα ἀρχαῖα ἐλληνικά ἴταν ἀμφίσημη, γιατί υποδήλωνε καὶ τὸ θαυμαστό καὶ τὸ τερατώδες.
22. Σύμφωνα με μίαν παράδοση, μετὰ τὴν ἐρωτικὴ τῆς ἔνωση με τὸν κύκνο-Δία ἡ Λήδα γέννησε ἕνα αὐγὸ, ἀπὸ ὅπου βγήκε ἡ κόρη τῆς, ἡ Ελένη.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Σε όλη τη διάρκεια του κομμού η Ελένη εκφράζει την οδύνη και την απελπισία της.
- Πώς ο αρχαίος υποκριτής, που υποδύοταν την Ελένη, πιστεύεις ότι θα απέδιδε αυτά τα έντονα συναισθήματα; Ας λάβουμε υπόψη ότι: α) οι ηθοποιοί στο αρχαίο θέατρο φορούσαν προσωπίεία και β) ο πιο κοννός θεατής απείχε περίπου 10 μέτρα και ο πιο μακρινός περίπου 100.



Ηθοποιοί με προσωπίεία από σύγχρονη παράσταση



Σύγχρονοι θεατές σε αρχαίο θέατρο



Θεατές από αγγειογραφία (μελανόμορφο αγγείο του δου αι. π.Χ.)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Έχουμε ήδη διαπιστώσει στον Πρόλογο την τραγική θέση της Ελένης. Στοιχεία που ορίζουν την τραγικότητα ενός προσώπου και το καθιστούν τραγικό ήρωα θεωρούνται –ανάμεσα στα άλλα– τα αισθήματα ενοχής, η σύγκρουσή του με υπέρτερες δυνάμεις, η απότομη μεταστροφή της τύχης, η επικράτηση μιας αναπόφευκτης μοίρας. Ας αναζητήσουμε στον κομμό στοιχεία που συνθέτουν την τραγικότητα της ηρωίδας.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

Ο ΘΡΗΝΟΣ

[Μετά την πτώση της Τροίας η αιχμάλωτη Εκάβη, γυναίκα του Πριάμου και μητέρα του Έκτορα, θρηνεί.]

Συφορά!

Πώς η δύστυχη, πώς να μην κλαίω, που μου χάθηκαν τα παιδιά μου, η πατρίδα μου, ο άντρας μου;

Μεγαλεία των προγόνων πεσμένα· λοιπόν μια σκιά, τίποτ' άλλο δεν ήσαστε.

Τι να πω, τι ν' αφήσω και σαν τι να θρηνήσω;

Πώς οι κλειδώσες, αχ, μου πονούνε της δύστυχης, ξαπλωμένη όπως είμαι δω κάμω

με την πλάτη σε στρώση σκληρή!

Οχι, οι πόνοι τρυπούν τα πλευρά μου, τα μελίγγια μου εδώ, το κεφάλι.

Να σαλεύω πώς θέλω

του κορμιού το σκαρί

μια δεξιά, μια απ' την άλλη,

να κρατά το ρυθμό στους αστέρευτους θρήνους μου!

Θρήνοι, δίχως τραγούδια χορών,

είν' αυτή η μουσική που ταιριάζει στους δύστυχους.

Ευριπίδης, *Τρωαδίτισσες*, στ. 105-121 (μτφρ. Θ. Σταύρου)

(Από το *Τραγωδίες του Ευριπίδη*, Βιβλιοπωλείον της «Εστίας»)

Αχ! να σβηνόμουν πάλι σαν εικόνα²³
 κι αντί για την ωραία θωριά μου ετούτη
 μεγάλη ασκήμια να 'χα, να ξεκνούσαν 300
 την τωρινή μου οι Έλληνες τη φήμη
 κι ό,τι καλό δικό μου να κρατούσαν,
 όπως θυμούνται τώρα το κακό. Όποιος
 έχει μια συμφορά θεοσταλμένη,
 το χτύπημα βαρύ, μα το υποφέρει 305
 όμως πολλά δεινά με ζώνουν. Δίχως
 να φταίω με κακολογούν' ετούτο
 χειρότερο είναι απ' την αλήθεια, πράξεις
 να σου φορτώνουν που δεν έχεις κάνει.
 Μ' έριξαν οι θεοί απ' την πατρίδα 310
 σε βάρβαρες συνήθειες, χωρίς φίλους,
 κι ενώ ήμουν λεύτερη, έχω γίνει σκλάβα'
 οι βάρβαροι όλοι δούλοι, εξόν²⁴ ο αφέντης.²⁵
 Κι η άγκυρα που μου βάσταε τις ελπίδες,
 πως κάποια μέρα ο άντρας μου θα 'ρχόταν 315
 να με λυτρώσει απ' τα δεινά μου, πάει,
 δεν είναι ζωντανός, το φως δε βλέπει.
 Χάθηκε η μάνα μου κι εγώ φονιάς της'
 άδικα, μα βαραίνει εμέ το κρίμα²⁶
 η κόρη μου, καμάρι του σπιτιού μου, 320
 κακογερνάει ανύπαντρη, παρθένα²⁷
 τα δυο μου αδέρφια, οι Διόσκουροι, πεθάναν.²⁸
 Κι εγώ που συμφορές με ζώνουν τόσες,
 ενώ είμαι ζωντανή, νεκρή λογιέμαι.
 Και τελευταίο αυτό, στη Σπάρτη αν πάω, 325
 δε θα μ' αφήσουν να διαβώ τις πύλες,
 θαρρώντας πως εκάθηκ' η Ελένη
 της Τροίας με το Μενέλαο. Τι εκείνος
 αν ζούσε, θα με γνώριζε απ' τα κρύφια
 σημάδια, μονακά γνωστά στους δυο μας.²⁹ 330
 Δε γίνεται όμως τούτο, ουδέ θα γίνει.

► Ποια είναι τα αίτια της δυστυχίας της;

► Ποια είναι τα τωρινά βάσανά της;

ΣΧΟΛΙΑ

23. Στο πρωτότυπο άγαλμα. Η Ελένη πιθανόν να εύχεται να εξαφανιζόταν η ομορφιά της, όπως το χρώμα από ένα άγαλμα (τα αρχαία αγάλματα ήταν πολύχρωμα) ή από ένα ζωγραφικό πίνακα.
24. *εξόν* = εκτός.
25. Σύμφωνα με την κυρίαρχη αντίληψη των Αθηναίων, τα βαρβαρικά ήθη είναι κατώτερα από τα ελληνικά και οι βάρβαροι είναι δούλοι, καθώς είναι υποταγμένοι στον απόλυτο μονάρχη.
26. Εκφράζει και εδώ η Ελένη (όπως και στο στ. 64) την άποψη ότι είναι *αναίτιος* και ταυτόχρονα *παναίτιος*, δηλαδή ότι είναι αθώα και ταυτόχρονα υπεύθυνη για όλα, εξαιτίας της ομορφιάς της.
27. Κόρη της Ελένης είναι η Ερμιόνη, η οποία ακούγεται εδώ για πρώτη φορά. Με το ρήμα *κακογερνάει* η Ελένη δεν αναφέρεται στην τωρινή αλλά στη μελλοντική τύχη της κόρης της.
28. Η Ελένη υιοθετεί εδώ τη χειρότερη εκδοχή.
29. Η αναγνώριση δύο προσώπων στην αρχαία ελληνική τραγωδία, όπως και στον Όμηρο και αλλού, μπορεί να γίνει με *σημάδια*.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Το θρηνητικό τραγούδι σταματά. Ο Χορός αισθάνεται την ανάγκη να σταθεί κοντά στην Ελένη και να την παρηγορήσει. Τα παρηγορητικά αυτά λόγια προκαλούν την αντίδραση της Ελένης.

- Ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε την Ελένη όσο αυτή μιλάει.
 - Ποια θα είναι η στάση της; Πού θα απευθύνεται; Ποια θα είναι η ένταση της φωνής της; Θα κινείται και πώς;
 - Ό,τι απεικονίζεται στη διπλανή φωτογραφία βρίσκεται κοντά σε όσα φαντάσπες;



Ελένη και Χορός (Α. Συνοδινού, Εθνικό θέατρο, 1977, σκην. Α. Σολομός)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Μετά το θρηνητικό τραγούδι της η ηρώίδα μοιάζει να έχει επανακτήσει την ψυχραιμία της και προβαίνει σε μια «ρητορική» διαμαρτυρία. Ο ρητορικός χαρακτήρας του λόγου της μπορεί να γίνει φανερός στην άρτια διάρθρωσή του, στις ρητορικές ερωτήσεις και στις αποφθεγματικές εκφράσεις που τον διανθίζουν. Ας τα επισημάνουμε.
- Αξίζει να σταθούμε στις αποφθεγματικές εκφράσεις. Θίγουν θέματα που ίσως απασχολούσαν τους Αθηναίους εκείνη την εποχή.
 - Ας τα αναζητήσουμε. Κατά πόσο τα θέματα αυτά μας προβληματίζουν και σήμερα;
- *Δίχως να φταίω με κακολογούν* (στ. 306-307), παραπονιέται και πάλι η Ελένη.
 - Βρίσκεις δικαιολογημένο το παράπονό της;
 - Τι πιστεύεις ότι επιδιώκεται με τη συχνή αναφορά της στην άδικη δυσφήμισή της; Ίσως θα μπορούσαμε να συναισθανθούμε το παράπονό της, αν φέρναμε στο νου μας ανάλογες δικές μας εμπειρίες.



Γ. Ρίτσας, Ελένη
(Μ. Λυμπεροπούλου, ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ.
Πάτρας, 1991)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 4

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΣΩΜΑ

[Στην τραγωδία Η Ιφιγένεια στην Αυλίδα ο Αγαμέμνωνας έχει αποφασίσει να θυσιάσει την κόρη του Ιφιγένεια, προκειμένου να εξιλεώσει την Άρτεμη και να πραγματοποιηθεί ο απόπλους του ελληνικού στόλου, που έχει καθλωθεί από την άπνοια στην Αυλίδα. Για να πείσει την Κλυταιμνήστρα να φέρει στην Αυλίδα την Ιφιγένεια, της γράφει ψέματα ότι θα την παντρεύσει με τον Αχιλλέα' όταν ο Αχιλλέας πληροφορείται την πλεκτάνη αυτή, εξοργίζεται για τη χρησιμοποίηση του ονόματός του εν αγνοία του.]

ΑΧΙΛΛΕΑΣ. [στην Κλυταιμνήστρα] [...] τ' όνομά μου της κόρης σου φονιάς θα γίνει τότε, κι ας μην πήρε μαχαίρι. Ο αίτιος βέβαια είν' ο άντρας σου' και το κορμί μου ωστόσο δε θα 'ναι αγνό, αν καθεί για με, για γάμο μ' εμένα η κόρη αυτή [...]

Θα 'μουν εγώ ο πιο πρόστυχος Αργείος,
θα 'μουν εγώ ένα τίποτα [...],
αν φονιάς θα γίνει,
για κατίρι τ' αντρός σου, το όνομά μου.

Ευριπίδης, *Η Ιφιγένεια στην Αυλίδα*, στ. 938-947 (μτφρ. Θ. Σταύρου)
(Από το *Τραγωδίες του Ευριπίδη*, Βιβλιπωλείον της «Εστίας»)

Γιατί λοιπόν να ζω;³⁰ Τι με προσμένει;
 Για να γλιτώσω από τα βάσανά μου,
 να παντρευτώ ένα βάρβαρο και πλούσια
 ζωή μαζί του να περνῶ; Η γυναίκα 335
 σα θα δεχτεί έναν άντρα που δε στέργει,
 δεν έχει σέβας διόλου στον εαυτό της.
 Πιο καλά θάνατος, μα να 'ναι ωραίος.
 Το κρέμασμα ντροπή, κι οι δούλοι ακόμα 340
 τέτοιο χαμό για αισχρό τον λογαριάζουν.
 Έχει αρχοντιά κι ευγένεια το μαχαίρι
 κι απ' τη ζωή γοργά ξεφεύγεις. Έχω
 τόσο βαθιά στη δυστυχία βουλιάξει
 σ' άλλες γυναίκες η ομορφιά χαρίζει 345
 χαρά, το χαλασμό σε μένα μόνο.
 ΧΟΡ. Όποιος και να 'ναι, Ελένη, ο ξένος, όσα
 διηγήθηκε γι' αλήθεια μην τα πάρεις.
 ΕΛΕ. Μου το 'πε καθαρά, ο Μενέλαος πάει.
 ΧΟΡ. Συχνά οι αλήθειες ψέμα καταντούνε.
 ΕΛΕ. Μα και συχνά τ' αντίθετο συμβαίνει. 350
 ΧΟΡ. Γυρίζει στο κακό μονάχα ο νους σου.
 ΕΛΕ. Φόβος βαρύς κι ασήκωτος με ζώνει.
 ΧΟΡ. Απ' το παλάτι σ' αγαπάει κανένας;
 ΕΛΕ. Όλοι' εξόν αυτός που ταίρι του με θέλει.³¹
 ΧΟΡ. Να τι θα κάνεις' άφησε τον τάφο... 355
 ΕΛΕ. Πού θες να φτάσεις;³² Τι με συμβουλεύεις;
 ΧΟΡ. Να πας μες στο παλάτι και την κόρη
 της πελαγίσιας νύμφης, τη Θεονόη,
 που όλα τα γνωρίζει, να ρωτήσεις 360
 ο άντρας σου αν ακόμα ζει ή δε βλέπει
 το φως του ήλιου πια. Κι όταν θα πάρεις
 σίγουρες προφητείες, μπορείς τότε
 να χείρεσαι ή να κλαις. Προτού να ξέρεις,
 ποιο τ' όφελος να θλίβεσαι; Άκουσέ με'
 άσε τον τάφο, πήγαινε σ' εκείνη 365
 και θα τα μάθεις όλα' αφού 'ναι κάποιος
 στο σπίτι να σου πει όλη την αλήθεια,
 τι ψάχνεις μακριά; Μαζί σου θέλω
 να 'ρθώ κι εγώ εκεί μέσα, τις μαντείες
 ν' ακούσω της παρθένας' οι γυναίκες 370
 πρέπει να βοηθούν η μια την άλλη.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

► Ποια απόφαση παίρνει η Ελένη και για ποιους λόγους;

Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

► Με ποια επιχειρήματα προσπαθεί ο Χορός να αποτρέψει την Ελένη από την απόφασή της;

► Ποια συμβουλή της δίνει ο Χορός;

ΣΧΟΛΙΑ

30. Το ίδιο ερώτημα είχε θέσει η Ελένη στο μονόλογό της στον Πρόλογο (στ. 68-69: *τι να την κάνω τη ζωή πια*). Τότε όμως είχε αιτιολογήσει την απόφασή της να μείνει στη ζωή με την ελπίδα της επιστροφής του Μενέλαου.
31. Εννοεί το Θεοκλύμενο, που κάνει ό,τι μπορεί για να πάρει την Ελένη γυναίκα του· η προσπάθειά του όμως αυτή, να της επιβάλει το γάμο παρά τη θέλησή της, είναι για την Ελένη δείγμα έλλειψης αγάπης.
32. Η Ελένη διακόπτει το λόγο της Κορυφαίας από φόβο μήπως, αν αφήσει το μνήμα του Πρωτέα, βρεθεί στο έλεος του Θεοκλύμενου.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Τα προηγούμενα τμήματα του Χορικού άδονταν από όλα τα μέλη του Χορού. Τώρα όμως από το ομαδικό τραγούδι περνάμε στη συνομιλία μεταξύ της Ελένης και της Κορυφαίας του Χορού.
 - Πιστεύεις ότι η κίνηση των γυναικών του Χορού αλλάζει;
 - Πώς φαντάζεσαι τη στάση και τις κινήσεις της Ελένης και της Κορυφαίας όσο αυτές συνομιλούν;



Κορυφαία – Γυναίκες του Χορού (Εθνικό Θέατρο, 1977, σκην. Α. Σολομός, χορογρ. Ν. Τάσσου-Συμεωνίδου)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Πολλές φορές οι ήρωες του Ευριπίδη εκφράζουν την επιθυμία να αποδράσουν από την οδυνηρή πραγματικότητα μέσα στην οποία ζουν. Κάποτε η επιθυμία τους αυτή εκφράζεται και ως ευχή να πεθάνουν ή ως παράπονο που δεν είναι ήδη νεκροί.
 - Σε ποια σημεία του λόγου της Ελένης διαφαίνεται η επιθυμία απόδρασης;
 - Ποια είναι η οδυνηρή πραγματικότητα από την οποία θέλει να αποδράσει;
 - Ποια αισθάνεται ότι είναι η ευθύνη της;



Ελένη – Χορός (Λ. Τασσούλου, Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)

- Όσο εξελίσσεται το έργο, μπορούμε να διαμορφώσουμε μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα για τη λειτουργία του Χορού στην *Ελένη*. Ο Χορός, που σε όλη τη διάρκεια του κομμού συνέπασχε με την Ελένη θεωρώντας αληθινές τις πληροφορίες του Τεύκρου, εκφράζει πλέον επιφυλάξεις για την αξιοπιστία τους και αναλαμβάνει πιο ενεργό ρόλο.
 - Ας προσπαθήσουμε να ερμηνεύσουμε την αλλαγή στη στάση του Χορού και να διερευνήσουμε τη σημασία της στη δραματική οικονομία του έργου.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 5

«ΙΝΤΑ ΘΕΛΩ ΠΛΙΟ ΤΗ ΖΗΣΗ ΝΑ ΜΑΚΡΑΙΝΩ»

[*Η Αρετούσα, που περιμένει το γυρισμό του αγαπημένου της Ερωτόκριτου, πληροφορείται το θάνατό του.*]

ΑΡΕΤΟΥΣΑ. Ρωτόκριτε, ίντα θέλω πλιο τη ζήση να μακραίνω;
Ποια ολπίδα πλιο μου 'πόμεινε και θε να σ' ανιμένω;
Δίκως σου πώς είν' μπορετό στον κόσμο πλιο να ζήσω;
Ανάθεμα το ριζικό στά φύλαγεν οπίσω!

[...]
Μοίρα, δε σε φοβούμαι πλιο κι ό,τι κι α θέλεις κάμε,
[...]
εις τα βουνιά ας με ρίξουσι και τα θεριά ας με φάσι,
η απονιά σου να καρέι κι η γνώμη να χορτάσει.

Β. Κορνάρος, *Ερωτόκριτος*, Ε, στ. 985-988, 1023, 1027-1028

(Από το Β. Κορνάρος, *Ερωτόκριτος*, Ερμής)

ΑΜΟΙΒΑΙΟ*³³ (στ. 372-436)

- ΕΛΕ. Σωστές, καλές³⁴ μου, οι συμβουλές σας·
εμπρός, εμπάτε στο παλάτι
να μάθετε ποιοι αγώνες
με καρτερούν ακόμα. 375
- ΧΟΡ. Με χαρά δέχομαι το κάλεσμά σου.
ΕΛΕ. Ω! μαύρη μέρα.
Τάχα ποιο θλιβερό μαντάτο
θ' ακούσω η δύστυχη;
- ΧΟΡ. Μην προμαντεύεις συμφορές 380
κι από τα πριν θρηνολογείς.
- ΕΛΕ. Τι να 'χει πάθει ο δόλιος μου άντρας;
Το φως του ήλιου τάχα θα το βλέπει,³⁵
το τέθριππό του το άρμα³⁶ και των άστρων
τους δρόμους, ή με τους νεκρούς 385
βαθιά στην κατωγή
τη σκοτεινή τους έχει μοίρα;
- ΧΟΡ. Πάντοτε να 'χεις, ό,τι και να γίνει,
για τα μελλούμενα καλές ελπίδες.
- ΕΛΕ. Φωνάζω εσένα, Ευρώτα δροσερέ,³⁷ 390
με τα κλωρά καλάμια, κι όρκο παίρνω
σε σένα, αν είναι αλήθεια ο λόγος
πως έχει ο άντρας μου καθεί
– ανόητη τάχα φήμη; Πες μου.
Θηλιά θα βάλω στο λαιμό μου φονική 395
ή θάνατο θα βρω, τρυπώντας
με κοφτερό μαχαίρι το κορμί μου
ποτάμι να χυθεί το αίμα,³⁸
σφαχτάρι³⁹ εγώ στις τρεις θεές
και στον τσοπάνη γιο του Πρίαμου,⁴⁰ 400
που μια φορά κοντά στις στάνες
έπαιζε το μονότονο σουραύλι.
- ΧΟΡ. Αλλού να πέσει το κακό,
για σε μονάχα η ευτυχία.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ
ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

- Ποιοι είναι οι φόβοι
της Ελένης και πώς
τους αντιμετωπίζει
ο Χορός;
- Ποιον όρκο παίρνει
η Ελένη;

ΣΧΟΛΙΑ

33. αμοιβαίο: λυρικός διάλογος ανάμεσα στην Ελένη και το Χορό.
34. Η Ελένη χρησιμοποιεί πληθυντικό αριθμό, επειδή η Κορυφαία μιλάει ως εκπρόσωπος όλων των γυναικών του Χορού.
35. Σε άλλη μετάφραση: *Το φως άραγε βλέπει [ο Μενέλαος] / να βλέπει τα τέσσερα τ' άλογα του ήλιου, την πορεία των άστρων;* (μτφρ. Ε. Χατζηανέστης).
36. Σύμφωνα με τη μυθολογία, ο Ήλιος ταξίδευε από την Ανατολή προς τη Δύση με άρμα που το έσερναν τέσσερα άλογα (τέθριππο).
37. Εδώ η Ελένη επικαλείται κάτι ιερό και πολύτιμο γι' αυτήν, τον ποταμό της πατρίδας της, τον Ευρώτα. Και εμείς στους όρκους μας επικαλούμαστε το θεϊόν.
38. Ο τρόπος της αυτοκτονίας (με αγχόνη ή με μαχαίρι), που απασχόλησε την Ελένη στους στίχους 339-341, δεν την ενδιαφέρει πια, καθώς είναι αποφασισμένη να πεθάνει, αν η μαντεία της Θεονόης είναι κακή.
39. Η Ελένη ακέφτεται να αυτοκτονήσει με τον ίδιο τρόπο που θανατώνονταν τα ζώα στις θυσίες. Έτσι θα σπιγματίσει τις τρεις θεές, που ευθύνονται για την τύχη της.
40. Εννοεί τον Πάρη.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Ο Χορός, που μπήκε στην ορχήστρα μετά τον Πρόλογο, τώρα αποχωρεί (*μεθίσταται*).
 - Ας φανταστούμε την πορεία που ακολούθησαν οι γυναίκες του Χορού μπαίνοντας και βγαίνοντας από την ορχήστρα και ας τη σημειώσουμε στη διπλανή φωτογραφία.

Μακέτα σκηνικού του Γιάννη Τσαρούχη για παράσταση της Ελένης (Ελληνική Σκηνή της Άννας Συνοδιού, 1966)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Χορός συνήθως παρέμενε στην ορχήστρα σε όλη τη διάρκεια του έργου. Οι μεταστάσεις*, όπως αποκαλούνται οι αποχωρήσεις του από την ορχήστρα κατά τη διάρκεια της δράσης, είναι στα έργα που σώζονται ελάχιστες και γίνονται για δραματικούς λόγους. Στη σκηνή που παρακολουθούμε έχουμε μία από τις ελάχιστες αυτές μεταστάσεις.
 - Με ποια πρόφαση αποχωρούν οι γυναίκες του Χορού;
 - Ποιες δραματικές ανάγκες φαντάζεσαι ότι απαιτούν την απουσία του Χορού από την ορχήστρα;
- Η Ελένη αποδέχεται την πρόταση του Χορού να ελέγξει τις πληροφορίες του Τεύκρου προσφεύγοντας στη Θεονόη. Και όμως παραμένει στη σκηνή για λίγο.
 - Μπορείς να δικαιολογήσεις το διαταγμό της;
 - Ποια συναισθήματα σου προκαλεί αυτή η επιβράδυνση;



Ελένη (Α. Πασιπάη, Ευριπίδης Ορέστης, Εθνικό Θέατρο, 1982)

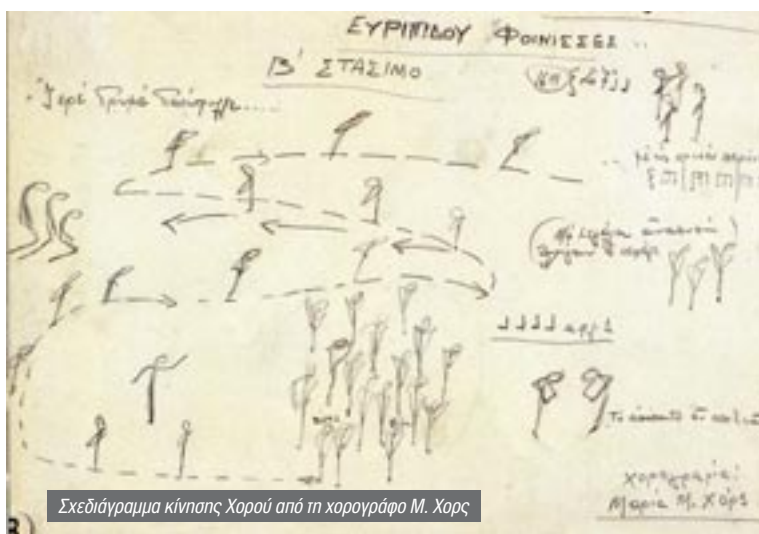
ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 6

«ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΕΝΟΡΑΣΗ ΚΑΙ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ»

Εξάλλου, με παρόμοια πρόσωπα, δηλαδή γέροντες και γυναίκες, ο ποιητής είχε τη δυνατότητα να επιτύχει εκείνους τους συνδυασμούς ώριμης στοχαστικότητας και συγκινησιακής ευπάθειας, μαζί με ένα στοιχείο έντονης παθητικότητας, που χαρακτηρίζουν συνήθως τα λυρικά μέρη της τραγωδίας. Ο Χορός, ακόμα και όταν συγκροτείται από πρόσωπα ταπεινά –λ.χ. λαϊκές γυναίκες ή δούλους– διαθέτει ενόραση, ευαισθησία και πείρα, κάποτε μάλιστα σε βαθμό μεγαλύτερο από τα ηγεμονικά πρόσωπα του δράματος.

Ν. Χ. Χουρμουζιάδης

(Από το Ν. Χ. Χουρμουζιάδης, *Περί Χορού, Ο Ρόλος του Ομαδικού Στοιχείου στο Αρχαίο Δράμα*, Καστανιώτης)



Σχεδιάγραμμα κίνησης Χορού από τη χορογράφο Μ. Χορς

ΕΛΕ.	Ω! ⁴¹ Τροία κακορίζικη, ⁴² ρημάχτηκες για κάτι που δεν έγινε και τόσα υπόφερες δεινά· τα δώρα που μου χάρισεν η Κύπρη ατέλειωτα γεννήσαν μοιρολόγια, αρίφνητο ⁴³ αίμα, δυστυχίες	405	Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ • ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ • ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ
	πάνω στις δυστυχίες, θρήνους στους θρήνους, συμφορές... Μανάδες χάσαν τα παιδιά τους· στο φρυγικό του Σκάμαντρου το ρέμα ρίξανε τα κομμένα τους μαλλιά ⁴⁴	410	
	των σκοτωμένων οι αδελφές. Με πικρούς βόγγους και κραυγές θρηνολογήσαν οι Ελληνίδες, χεροχτυπώντας το κεφάλι απελπισμένα και με τα νύχια σκίζοντας, ματώνοντας	415	▶ Με ποια μυθικά πρόσωπα συγκρίνει τον εαυτό της η Ελένη;
	τα τρυφερά τους μάγουλα. ⁴⁵ Ω! Καλλιστώ ⁴⁶ καλότυχη παρθένα της Αρκαδίας, που κάποτε σου ἔδωσε ο Δίας τετράποδο κορμί κι έτσι έσμιξε μαζί σου·	420	
	καλύτερη απ' τη μάνα μου είχες μοίρα· με τη θωριά πυκνόμαλλου αγριμιού –λιόντισσας όψη ανήμερη– ξαλάφρωσες απ' τη βαριά σου θλίψη· του Μέροπα η κόρη, η Τιτανίδα,	425	▶ Ποια είναι τα κοινά τους σημεία;
	που για την άφταστη ομορφιά της η Άρτεμη την έδωξε οργισμένη, γίνηκε χρυσοκέρατη αλαφίνα· μονάχα τα δικά μου κάλλη	430	
	της Δαρδανίας αφάνισαν τα κάστρα και τους βασανισμένους Αχαιούς.	435	

ΣΧΟΛΙΑ

41. Η Ελένη τραγουδά αυτά τα λόγια (μονωδία).
42. Η Ελένη αναφέρθηκε ήδη στα δεινά που προξένησε η ομορφιά της σε συγκεκριμένα άτομα. Τώρα περνά στα δεινά λαών, των Τρώων και των Ελλήνων.
43. *αρίφνητο* = ατέλειωτο.
44. Το κόψιμο των μαλλιών ήταν ένδειξη πένθους.
45. Οι συγγενείς του νεκρού θρηνούσαν χτυπώντας το κεφάλι με τα χέρια και γδέρνοντας το πρόσωπό τους με τα νύχια. Αυτός ο θρηνητικός τρόπος δεν εγκαταλείφθηκε ποτέ· τον συναντάμε ακόμα και σήμερα σε περιοχές της Ελλάδας, όπως στη Μάνη, στην Κρήτη...
46. Στους στίχους 422-436 η Ελένη συγκρίνει τον εαυτό της με δύο μυθικά πρόσωπα, την Καλλιστώ (από τη λέξη *κάλλος* = ομορφιά) και την κόρη του Τιτάνα Μέροπα. Η Καλλιστώ, σύμφωνα με τον Ευριπίδη, μεταμορφώθηκε σε λέαινα (*λιόντισσα*), ενώ η κόρη του Τιτάνα Μέροπα σε ελάφι. Η σύγκριση αυτή γίνεται, για να τονίσει ότι η δική της τύχη είναι χειρότερη. Η ομορφιά της Καλλιστώ και της Τιτανίδας έβλαψε μόνο τις ίδιες και η μεταμόρφωσή τους σήμανε το τέλος των δεινών τους. Η ομορφιά όμως της Ελένης κατέστρεψε ολόκληρους λαούς και της προξένησε συμφορές που δεν έχουν λήξει ακόμη.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Η Ελένη, πριν αποχωρήσει από τη σκηνή, τραγουδάει στίχους γεμάτους αγωνία και πάθος.

Οι διπλανές φωτογραφίες, αν και δεν είναι από παράσταση της *Ελένης*, θα μπορούσαν να μας βοηθήσουν να παρατηρήσουμε τα μέσα (π.χ. βλέμμα, κίνηση χεριών), με τα οποία οι σημερινοί ηθοποιοί εκφράζουν αυτό το πάθος.

- Τι θα αξιοποιούσες από αυτά, για να σκηνοθετήσεις ή για να ερμηνεύσεις τη μονωδία της Ελένης;



Κατίνα Παξινού



Μελίνα Μερκούρη



Αντιγόνη Βαλάκου

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Η ιδέα ότι η ομορφιά είναι καταστροφική, είτε για εκείνον που την έχει είτε για τους άλλους, είναι πολύ διαδεδομένη.
 - Ας εξετάσουμε πώς αντιμετωπίζει το θέμα της ομορφιάς της η Ελένη και αν επηρεάζει την τραγικότητά της.
- Στο τελευταίο μέρος της Παρόδου, ιδιαίτερα στο αμοιβαίο, παρακολουθούμε την ηρωίδα να θρηνεί για τα πάθη της, τις προσωπικές της συμφορές και τις αγωνίες της, αλλά και για την αγριότητα και τα δεινά του πολέμου. Εκφράζεται έτσι έντονα το παθητικό στοιχείο, που χαρακτηρίζει γενικότερα το έργο του Ευριπίδη.
 - Ας επισημάνουμε κάποια σημεία της Παρόδου, όπου γίνεται ιδιαίτερα εμφανές αυτό το στοιχείο.
 - Ποια συναισθήματα δημιουργούνται στους θεατές/αναγνώστες για την ηρωίδα;

Η Ελένη τελικά αποχωρεί. Η σκηνή μένει άδεια. Μια αίσθηση προσημονής κυριαρχεί. Σκέψου τι έγινε στην Πάροδο. Φαντάσου τη συνέχεια, πριν δεις τα παρακάτω.

Ω ναι, γελάω καμιά φορά, κι ακούω το γέλιο μου βραχνό ν' ανεβαίνει/ όχι απ' το στήθος πια, πολύ πιο κάτω, απ' τα πόδια· πιο κάτω, μες από τη γης. Και γελάω. Πως ήταν δίχως νόημα όλα, / δίχως σκοπό και διάρκεια και ουσία – πλούτη, πόλεμοι, δόξες και φθόνοι,/ κοσμήματα και η ίδια η ομορφιά μου.

Γ. Ρίτσος, *Η Ελένη* (απόσπασμα)
(Από το Γ. Ρίτσος, *Η Ελένη*, Κέδρος)



Γυναικεία μορφή από ταπισερί του 14ου αι.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 7

Η ΟΜΟΡΦΙΑ

– Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, για πες μου αλήθεια τώρα, ποια είναι η ομορφότερη μέσα σ' αυτή τη χώρα; [...]
– Δροσερή σαν τριαντάφυλλο είσαι όμορφη τσαρίνα, η μικρή όμως πριγκίπισσα είναι πιο όμορφη, πιο φίνα!

Στα λόγια αυτά, η τσαρίνα πρoσί- νισε από λύσσα και τα μάτια της έβγαλαν φλόγες μίσους.

Α. Σ. Πούσκιν,
Η πριγκίπισσα και οι εφτά ιπότες
(παραμύθι)
(Από το *Ο κόσμος των παραμυθιών*, τόμ. 3,
Εκδοτικός Οργανισμός Χρυσός Τύπος)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ας υποθέσουμε ότι στους στίχους της *Ελένης* που θα διδαχθούν αναλυτικά στην τάξη σας δεν περιλαμβάνεται η Πάροδος. Αναλαμβάνετε να παρουσιάσετε συνοπτικά στους συμμαθητές σας τα βασικά της σημεία σε ένα κείμενο 100 περίπου λέξεων, έτσι ώστε οι συμμαθητές σας να μπορέσουν να μελετήσουν χωρίς πρόβλημα το Α΄ Επεισόδιο.
2. Οι γυναίκες του Χορού και η Ελένη εκφράζουν τη συναισθηματική τους φόρτιση μέσα από ένα τραγούδι (κομμός). Με ποιους εκφραστικούς τρόπους δηλώνονται τα συναισθήματά τους στη β΄ στροφή και τη β΄ αντιστροφή;
3. Ο Χορός στην τραγωδία *Ελένη* αποτελείται από Ελληνίδες αιχμάλωτες γυναίκες, που άρπαξαν βάρβαροι επιδρομείς. Πώς εξυπηρετεί κατά τη γνώμη σας την εξέλιξη του δράματος η γυναικεία φύση, η ελληνική καταγωγή και η κατάσταση των μελών του Χορού;
4. Ως θεατές μιας σύγχρονης παράστασης της *Ελένης* συνθέτετε ένα σύντομο κείμενο, στο οποίο καταγράφετε τις εντυπώσεις σας από την είσοδο του Χορού. Μπορείτε να λάβετε υπόψη σας ανάμεσα σε άλλα και τα εξής: ποιες αποτελούν το Χορό, από πού και με ποιον τρόπο εισέρχονται στη σκηνή, τι χαρακτηρίζει γενικά την παρουσία τους.
5. Ο Ευριπίδης, σε έργα του που αναφέρονται στον Τρωικό πόλεμο, περιγράφει τις καταστροφικές του συνέπειες με την ίδια ένταση, τόσο για τους ηττημένους Τρώες όσο και για τους νικητές Έλληνες. Να εντοπίσετε τα σχετικά σημεία και να αναζητήσετε τη βαθύτερη σκοπιμότητα αυτής της αναφοράς.
6. Ποια είναι η στάση του Χορού στο αμοιβαίο (στ. 372-436) και πώς διαφοροποιείται από τη στάση του στον κομμό;
7. Τι θα έχανε κατά τη γνώμη σας η παράσταση, αν δεν υπήρχε ο Χορός και στη θέση του βρισκόταν μια πιστή θεραπευτική της Ελένης;
8. Να βρείτε στα λόγια του Χορού παραμυθητικά επιχειρήματα και να συντάξετε, με βάση αυτά, ένα σύντομο παραγορητικό λόγο που θα απευθύνεται στην Ελένη.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

Ας υποθέσουμε ότι η τάξη σας έχει αναλάβει να οργανώσει μια έκθεση φωτογραφίας για το αρχαίο δράμα. Συγκεντρώνοντας φωτογραφικό υλικό από προγράμματα θεατρικών παραστάσεων και από το Διαδίκτυο, να κάνετε μια πρόταση για τη «Γωνιά του Χορού». Ξεκινήστε, αν θέλετε, την έρευνά σας σε μια «μηχανή αναζήτησης» του Διαδικτύου, βάζοντας τις λέξεις: «τραγωδία» ή chorus.

Μπορείτε να ταξινομήσετε τις φωτογραφίες με κριτήριο το φύλο των μελών του Χορού, τη σκευή τους, το σχηματισμό και το βηματισμό τους, το είδος της παράστασης (κλασική ή μοντέρνα) και να γράψετε τις κατάλληλες λεζάντες.

ΕΡΓΑΣΙΑ

Η υπέρμετρη ομορφιά είναι πηγή πόνου, πιστεύει η Ελένη. Εξετάστε πώς αντιμετωπίζεται το θέμα αυτό: α) στη μυθολογία (π.χ. ο μύθος του Άδωνη και του Νάρκισσου), β) σε παραμύθια (π.χ. Χιονάτη), γ) σε δημοτικά τραγούδια (π.χ. *Παραλογές*, «Ο ζηλιάρης σύζυγος», επιμ. Γ. Ιωάννου, εκδ. Ερμής, ΝΕΒ), δ) στην αρχαία γραμματεία (π.χ. Ηρόδοτος 1, 8-12, «Η γυναίκα του Κανδαύλη»).

ΘΕΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Όσοι ξεκινήσατε την αποδελτίωση θα ήρθατε αντιμέτωποι με τις πρώτες δυσκολίες. Μπορεί να σας βοηθήσει στη δουλειά σας και η εξής υπόδειξη: γράφουμε πάνω δεξιά στο δελτίο μας το θέμα και τις ειδικότερες κατηγορίες που αποδελτιώνουμε. Στη συνέχεια αντιγράφουμε το στίχο που μας ενδιαφέρει ή γράφουμε με δικά μας λόγια το νόημά του.

Η αποδελτίωση μπορεί να συνεχιστεί με τα εξής θέματα: 5) **αποφθηνματικές εκφράσεις**, 6) **τύχη**, 7) **μύθοι**.



Α΄ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

στ. 437-575

Από κατακτητής της Τροίας ένας ρακένδυτος ναυαγός

«Καὶ νῦν τάλας ναυαγὸς ἀπολέσας φίλους ἐξέπεσον ἐς γῆν τήνδε»
(στ. 408-409, μίμρ. στ. 465-466)

ΠΛΟΚΗ

- Η εμφάνιση του πολύτιμου Συντρόφου
- Οι πληροφορίες της Γερόντισσας

ΘΕΜΑΤΑ

- Ο Μενέλαος: τραγικός ήρωας ή κωμική φιγούρα
- Η απομυθοποίηση των ηρώων
- *Είναι και Φαίνεσθαι*



Μενέλαος (Λ. Βογιατζής, Θέατρο του Νότου, 1996, σκην. Ν. Χουβαρδάς)

Α΄ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ		
1η ΣΚΗΝΗ 437-494	2η ΣΚΗΝΗ 495-541	3η ΣΚΗΝΗ 542-575
Μενέλαος	Γερόντισσα – Μενέλαος	Μενέλαος

1η ΣΚΗΝΗ (στ. 437-494)

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Πέλοπα, που αγωνίστηκες στην Πίσσα
 με τον Οινόμαο σ' αρματοδρομίες,
 τότε, που 'χες καλέσει τους θεούς σε δείπνο,¹
 να 'χανες τη ζωή σου, πριν ακόμα 440
 γεννήσεις το γονιό μου, τον Ατρέα,
 κι εκείνος πάλι από την Αερόπη
 δυο γιους, τον Αγαμέμνονα κι εμένα
 το Μενέλαο, ζευγάρι ξακουσμένο·
 γιατί θαρρώ –και καυχησιά δεν είναι– 445
 πως με καράβια οδήγησα στην Τροία
 στράτευμα πλήθος² κι όχι με τη βία
 σαν τύραννος, αλλά μ' ακολουθήσαν
 θέλοντας οι λεβέντες της Ελλάδας.
 Χαθήκανε πολλοί, πολλοί κι εκείνοι 450
 που χαίρονται, γιατί έχουσε ξεφύγει
 τον κίνδυνο της θάλασσας και φέραν³
 τα ονόματα των σκοτωμένων πίσω
 στα σπίτια τους.⁴ Εγώ περιπλανιέμαι
 τόσοσν καιρό στο κύμα ο δόλιος,⁵ όσο 455
 χρειάστηκα την Τροία για να κουρσέψω⁶
 κι ενώ ποθώ στον τόπο μου να φτάσω,
 τη χάρη αυτή οι θεοί δε μου χαρίζουν.
 Τριγύρισα τους έρμους της Λιβύης
 τους αφιλόξενους γιालούς και κάθε 460
 φορά,⁷ που την πατρίδα μου ζυγώνω,
 μακριά με ξανασπρώχνουν οι ανέμοι,
 χωρίς μες στα πανιά μου να φουσκώσει
 ποτέ πρίμος αγέρας για τη Σπάρτη.
 Και τώρα ναυαγός ο μαύρος, δίχως 465
 φίλους στη χώρα βγήκα εδώ. Συντρίμμια
 γίνηκε το καράβι μου στους βράχους.
 Μου ξέμεινε η καρένα μόνο κι έτσι

Η ΕΙΣΟΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΑΟΥ –
ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΟΥ

- ▶ Ποιους προγόνους του αναφέρει και ποια ευχή διατυπώνει;
- ▶ Γιατί καυχιέται ο Μενέλαος;
- ▶ Ποιες είναι οι περιπέτειές του;

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΟΥ

- ▶ Ποια είναι τα βάσανά του;
- ▶ Τι τον έφερε στην είσοδο του ανακτόρου;

ΣΧΟΛΙΑ

1. Το κείμενο εδώ έχει μάλλον υποστεί αλλοιώσεις· το γενικό νόημα των στίχων 437-441 πρέπει να είναι: *Μακάρι, Πέλοπα, που ο Τάνταλος σε πρόσφερε κάποτε γεύμα στους θεούς, να μη σε είχε αναστήσει ο Δίας· έτσι δε θα κέρδιζες στις αρματοδρομίες την Ιπποδάμεια και δε θα είχες γεννήσει τον πατέρα μου Ατρέα...* Ο Μενέλαος δηλαδή εύχεται να μην είχε γεννηθεί ο πατέρας του, άρα και ο ίδιος.
2. Ο Μενέλαος παρουσιάζει τον εαυτό του και όχι τον αδελφό του Αγαμέμνονα ως αρχηγό της εκστρατείας στην Τροία. Ίσως να μην είναι δείγμα της αλαζονείας του αλλά συνειδητή επιδίωξη του Ευριπίδη να αναδείξει τον ηρωισμό του Μενέλαου.
3. *και φέραν* = φέρνοντας.
4. Η μνήμη των αποθανόντων έχει μεγάλη σημασία για τους Έλληνες και ιδιαίτερα για τους Αθηναίους θεατές μετά τη Σικελική καταστροφή.
5. Η αντίθεση ανάμεσα στον περιπλανώμενο Μενέλαο και σε όλους τους υπόλοιπους Έλληνες, που είτε χάθηκαν στην Τροία είτε γύρισαν στην πατρίδα τους, θυμίζει την αρχή της *Οδύσσειας* (α, στ. 11-14): *Όλοι, όσοι τότε ξέφυγαν το μαύρο χάρο, πήγαν /στα σπίτια τους από γιालούς και μάχες γλιτωμένοι. /Κι αυτόν μονάχα πόκλαιγε πατρίδα και γυναίκα /τον κράταε λατρευτή θεά, η Καλυψώ, η νεράιδα...* (μψφρ. Ζ. Σίδερης).
6. Ο Μενέλαος δεν περιπλανιέται δέκα χρόνια αλλά επτά· σωστότερη θα ήταν η μετάφραση: *περιπλανιέμαι από τότε που κούρσεψα την Τροία.*
7. Στην πραγματικότητα, όπως θα αναφέρει πιο κάτω ο ίδιος ο Μενέλαος, μόνο μία φορά πλησίασε στο Ακρωτήριο του Μαλέα. Επομένως, η επανάληψη τονίζει και επιπίνει τις συμφορές του Μενέλαου, που θυμίζουν το δύσκολο νόστο του Οδυσσέα.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Η Ελένη και οι γυναίκες του Χορού βρίσκονται στο παλάτι, όπου ζητούν πληροφορίες για την τύχη του Μενέλαου. Διάχυτο είναι ένα κλίμα αδημονίας.

- Ένα νέο πρόσωπο εμφανίζεται στη σκηνή. Από πού έρχεται; Τι φοράει; Πώς μαθαίνουμε ποιος είναι;
- Ας παρατηρήσουμε τις φωτογραφίες του Α΄ Επεισοδίου (σελ. 35-43) που απεικονίζουν το Μενέλαο σε σύγχρονες παραστάσεις. Σε ποιες περιπτώσεις ο ενδυματολόγος ακολούθησε πιστά τις σκηνογραφικές πληροφορίες που μπορούμε να αντλήσουμε από το κείμενο;

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Με την είσοδο του Μενέλαου αρχίζει το Α΄ Επεισόδιο*, που αποτελεί ένα από τα επικά-διαλογικά* μέρη της τραγωδίας. Δε βρισκόμαστε, λοιπόν, στην αρχή του έργου· η δράση έχει ήδη αρχίσει. Παρ' όλα αυτά, υποστηρίζεται ότι ο μονόλογος αυτός του Μενέλαου είναι ένας δευτερος Πρόλογος.
 - Ας αναζητήσουμε στο κείμενο στοιχεία που στηρίζουν αυτή την άποψη.
 - Ποιες δραματικές σκοπιμότητες υπηρετεί ο δευτερος αυτός Πρόλογος;
- Η εμφάνιση του Μενέλαου ως ναυαγού ασφαλώς δε θυμίζει σε τίποτα το Μενέλαο του μύθου.
 - Ποια εντύπωση πρέπει να έκανε στους θεατές αυτή η εμφάνιση ενός βασιλιά και μάλιστα αρχηγού της εκστρατείας στην Τροία; Ας λάβουμε υπόψη μας ότι ο κωμωδιογράφος Αριστοφάνης σατίρισε με έντονη ειρωνεία την προσπάθεια του Ευριπίδη να συγκινήσει τους θεατές με τη ρακοφορία των ηρώων του.



Μενέλαος (Π. Εμμανουιλίδης, Εταιρεία Θεάτρου «Η άλλη πλευρά», 2004, σκην. Α. Μιχόπουλος)



Αριστοφάνης, Θεαμοφοριάζουσαι, Εθνικό Θέατρο, 1989, σκην. Κ. Μπάκας

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

«...ΕΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΟΥ ΔΡΑΜΑ»

[Ο βασικός ήρωας της κωμωδίας Αχαρνής του Αριστοφάνη, ο Δικαιοπόλης, πρόκειται να απολογηθεί στο Χορό των συμπολιτών του και, για να τους συγκινήσει, σκοπεύει να παρουσιαστεί ως ήρωας του Ευριπίδη, ρακένδυτος και αξιολύπτος¹ σπεύδει λοιπόν στον ποιητή και του ζητάει δανεικά κουρέλια από τα έργα του.]

ΔΙΚ. Μα, Ευριπίδη,
στα γόνάτα σου πέφτω, χάρισέ μου
ένα κουρέλι απ' το παλιό σου δράμα.
Λόγο είν' ανάγκη στο Χορό να βγάλω,
κι αν δεν τα πω καλά, θα με σκοτώσουν.
ΕΥΡ. (με κωμικό στόμφο) Ποια ράκη; Εκείνα που φορούσε
ο δόλιος γέρος, ο Οινέας, στον τραγικόν αγώνα;
ΔΙΚ. Όχι του Οινέα· κάποιου άλλου πιο για κλάψες.
ΕΥΡ. Του Φοίνικα ίσως του τυφλού;
ΔΙΚ. Ήταν ένας κι απ' το Φοίνικα ακόμα πιο για κλάψες.
ΕΥΡ. Σαν ποιων σκουπιτών¹ ξεσκλίδια² να γυρεύει;
Του Φιλοκλήτη λες, του διακονιάρη;

ΔΙΚ. Ήταν ένας πολύ πιο διακονιάρης.
ΕΥΡ. Μήπως ζητάς το λιγδιασμένο ντύμα
που φόραγε ο κουτσός Βελλεροφόντης;
ΔΙΚ. Όχι ο Βελλεροφόντης· κάποιος άλλος,
κουτσός κι εκείνος, φλύαρος, κολλιτσιδά
και τροχισμένη γλώσσα.
ΕΥΡ. Ξέρω, ξέρω·
τον Τήλεφο θα λες, απ' τη Μυσία.
ΔΙΚ. Ναι, τον Τήλεφο· δώσ' μου, σε ικετεύω,
εκείνου τις φασκίες.
¹ τα σκουπά = τα ρούχα
² ξεσκλίδια = κουρέλια

Δημότες των Αχαρνών, στ. 415-431 (μτφρ. Θ. Σταύρου)
(Από το Οι κωμωδίες του Αριστοφάνη, Βιβλιοπωλείον της «Εστίας»)

	πάνω της έχω ανέλπιστα γλιτώσει, ⁸ με την Ελένη που 'φερα απ' την Τροία.	470	
	Ποιος είναι ο τόπος, ποιοι τον κατοικούνε; Δεν ξέρω' με τα ρούχα μου κουρέλια ντρεπόμουν να ρωτήσω τους ανθρώπους. Ο ευτυχισμένος, όταν κακοπάθει, νιώθει πικρότερη τη δυστυχία,	475	
	παρ' όσο αυτός που από παλιά την ξέρει. ⁹ Τώρα με τυραννά σκληρά η ανάγκη· ψωμί δεν έχω ή ρούχο, καθώς δείχνουν τ' απομεινάρια από το караβίσιο πανί που'μαι ζωσμένος· τους χιτώνες, τα λαμπρά πέπλα η θάλασσα κατάπιε. Στα βάθη μιας σπηλιάς κρατάω κρυμμένη τη γυναίκα μου, αιτία στις συμφορές μου, κι όσοι απομείναν απ' τους σύντροφούς μου, τους έβαλα να τη φυλάγουν. Μόνος γυρίζω ψάχνοντας για κείνους νά 'βρω κάτι να τους χορτάσω. ¹⁰ Μόλις είδα το σπίτι αυτό με τους θριγκούς τριγύρω και τον ωραίο πυλώνα –αρχοντικό 'ναι– ¹¹ ζύγωσα· κάτι ελπίζω για τους ναύτες να οικονομήσω· απ' τους φτωχούς δεν έχεις, ακόμη κι αν το θέλουνε, βοήθεια. Έε' δε θα 'ρθεί ένας θυρωρός στην πόρτα να πει στο νοικοκύρη τα δεινά μου; ¹²	480	
	Ποιος είναι κει όξω; Φύγε, γιατί στέκει στη θύρα; Θα ενοχλήσεις τους αφέντες. Θα σε σκοτώσουν, Έλληνες αν είσαι. ¹³ Κανέναν δεν αφήνουν εδώ νά 'ρθει. ΜΕΝ. Σωστά μιλάς, γριούλα, να, σ' ακούω· όμως κι εσύ μαλάκωσε λιγάκι. ¹⁴	485	
2η ΣΚΗΝΗ (στ. 495-541)	ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ	495	
	ΜΕΝ. Φεύγα· δουλειά μου να εμποδίζω, ξένε, ¹⁵ τους Έλληνες το σπίτι όταν ζυγώνουν. ΜΕΝ. Μη σπρώχνεις ντε, το χέρι μη μου σφίγγεις. ΓΕΡ. Εσύ θα φταις, στο λέω, αν δε μ' ακούσεις. ΜΕΝ. Πήγαινε μέσα, πες στ' αφεντικά σου. ΓΕΡ. Κακό για σένα, αν μάθουνε πως ήρθες.	500	
		505	

Ο ΜΕΝΕΛΑΟΣ
ΚΑΙ Η ΑΦΙΛΟΞΕΝΗ
ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ

► Τι ζητάει ο Μενέλαος και πώς του συμπεριφέρεται η Γερόντισσα;

ΣΧΟΛΙΑ

8. Έτσι γλίτωσε κι ο Οδυσσέας, όταν οι θεοί του βύθισαν το πλοίο και πνίξανε όσους συντρόφους τού είχαν απομείνει.
9. Κυρίαρχη αντίληψη των αρχαίων Ελλήνων είναι ότι μεγαλύτερη δυστυχία προκαλούν οι απότομες μεταστροφές της τύχης.
10. Όπως ο Οδυσσέας, έτσι και ο Μενέλαος εμφανίζεται ως *φιλέταιρος*, δηλαδή ενδιαφέρεται για τους συντρόφους του.
11. Η περιγραφή τονίζει ότι το ανάκτορο είναι πολύ πλούσιο και, επομένως, υπάρχει ελπίδα ο Μενέλαος να βρει τα αναγκαία.
12. Ο Μενέλαος λέει αυτά μάλλον με υψωμένη την ένταση της φωνής του· πιθανόν να χτυπάει και την πόρτα.
13. Η διαταγή του Θεοκλύμενου, να θανατώνονται οι Έλληνες που φτάνουν στην Αίγυπτο, είχε αναφερθεί και από την Ελένη στον Τεύκρο.
14. Κατάπληκτος ο Μενέλαος από την υποδοχή δεν προσέχει το περιεχόμενο των λόγων της θυρωρού, αλλά τον προσβλητικό τόνο της.
15. Η Γερόντισσα δε ρωτάει τον ξένο πώς τον λένε, επειδή εμφανίζεται ως ζητιάνος· έτσι εξυπηρετείται και η δραματική οικονομία.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Η ρήση του Μενέλαου μοιάζει με την προλογική ρήση της Ελένης. Υπάρχει όμως μια βασική διαφορά: η Ελένη απευθυνόταν στους θεατές, ενώ ο Μενέλαος παρουσιάζει τις αναγκαίες πληροφορίες με ένα γνήσιο μονόλογο.
- Πώς θα αξιοποιούσες την επισήμανση αυτή, αν σκηνοθετούσες τους μονολόγους των δύο ηρώων;



Ελένη (Κ. Καραμπέτη, Θέατρο του Νότιου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδός)



Μενέλαος (Δ. Καρέλλης, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουσιανός)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ας παρατηρήσουμε το λόγο του Μενέλαου. Διαρθρώνεται σε δύο άξονες. Ο Μενέλαος κάποτε... ο Μενέλαος τώρα...
 - Ας θυμηθούμε τα χαρακτηριστικά του τραγικού ήρωα. Θα τον χαρακτηρίζες τραγικό ήρωα; Γιατί; Πώς νιώθεις ακούγοντάς τον;
- Ως θεατές / αναγνώστες της *Ελένης* είναι η δεύτερη φορά που ακούμε κάποιον ήρωα να περηφανεύεται πως *κούρσενε* την Τροία: στον Πρόλογο ο Τεύκρος, τώρα ο Μενέλαος.
 - Ας αναζητήσουμε ομοιότητες και διαφορές ανάμεσα στους δύο αυτούς ήρωες ως προς τη σκηνική παρουσία και την κατάσταση τους.
 - Ποιες σκέψεις για τις συνέπειες του πολέμου μάς γεννά η τύχη των δύο αυτών ηρώων;



Ο Οδυσσεύς караβοισκισμένος (παράσταση από κράνος του 5ου αι. π.Χ.)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

Η ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ

Ο ευσεβής Αινείας πολλά αναλογίζονταν τη νύχτα, / και μόλις το ζωογόνο βγήκε της μέρας φως, αποφασίζει / τους νέους τόπους, όπου τον ρίξαν οι άνεμοι, να εξερευνήσει, / να μάθει ποιοι τον τόπο κατοικούν, άνθρωποι ή θηρία, / γιατί ακαλλίεργητο τον βλέπει, κι ύστερα να γυρίσει, / στους συντρόφους του να πει όσα θα έχει δει.

Βιργίλιος, *Αινειάδα* I, στ. 305-309 (μτφρ. Χ. Ράμμος)



Η Μεγάλη Έξοδος, Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών

MEN.	Τους ναυαγούς κανείς δεν τους πειράζει. ¹⁶		
ΓΕΡ.	Κάποιο άλλο σπίτι τότες άντε να 'βρεις.		
MEN.	Δε φεύγω, θα μπω μέσα, να μ' αφήσεις.		
ΓΕΡ.	Ενόκληση έχεις γίνει, θα σε διώξουν.	510	
MEN.	Αχ! πού είσαι, κοσμοξάκουστε στρατέ μου.		
ΓΕΡ.	Εκεί, μα όχι εδώ, σπουδαίος ήσουν.		
MEN.	Θεοί, να μ' απιμάζουν έτσι εμένα!		
ΓΕΡ.	Δακρύζεις; Τι σου φέρνει τόσο λύπη;		
MEN.	Την πρώτη μου, παλιά ευτυχία θυμάμαι.	515	
ΓΕΡ.	Δεν πας λοιπόν στους φίλους σου να κλάψεις;		
MEN.	Ποια είναι η χώρα αυτή; Ποιο το παλάτι;		
ΓΕΡ.	Η Αίγυπτος και του Πρωτέα ¹⁷ το σπίτι.		
MEN.	Η Αίγυπτος; Πού έχω αράξει ο δόλιος! ¹⁸		
ΓΕΡ.	Σου φταίνε τα λαμπρά νερά του Νείλου;	520	
MEN.	Όχι· στενάζω για τις συμφορές μου.		
ΓΕΡ.	Δεν είσαι ο μόνος· κι άλλοι δυστυχούνε. ¹⁹		
MEN.	Ο βασιλιάς που μου είπες είναι μέσα;		
ΓΕΡ.	Να ο τάφος του· ο γιος του βασιλεύει.		
MEN.	Βρίσκεται στο παλάτι ή έχει φύγει;	525	
ΓΕΡ.	Λείπει· και των Ελλήνων εκθρός μέγας.		
MEN.	Τι του έκαναν κι εγώ θα το πληρώσω; ²⁰		
ΓΕΡ.	Είν' η Ελένη εδώ, του Δία η κόρη.		
MEN.	Τι λες; Πώς είπες; Ποια; Πες το μου πάλι.		
ΓΕΡ.	Η κόρη του Τυνδάρεω απ' τη Σπάρτη.	530	
MEN.	Κι εδώ από πού σας ήρθε; Εξήγησέ μου.		
ΓΕΡ.	Από τη Λακεδαίμονα έχει φτάσει.		
MEN.	Πότε; Την έκλεψαν απ' τη σπηλιά μου; ²¹		
ΓΕΡ.	Προτού να πάνε οι Αχαιοί στην Τροία. ²²		
	Μα τώρα φύγε. Κάτι στο παλάτι	535	
	συμβαίνει που μας έχει αναστατώσει.		
	Ήρθες σε δύσκολη στιγμή· ο αφέντης		
	αν σ' έβρει εδώ, το θάνατο θα λάβεις		
	για δώρο της φιλοξενίας. ²³ Έχω		
	στους Έλληνες αγάπη, ωστόσο σου είπα	540	
	λόγια πικρά, γιατί τονε φοβάμαι.		

► Τι πληροφορείται ο Μενέλαος από τη Γερώντισσα;

► Γιατί η Γερώντισσα διώχνει το Μενέλαο;

ΣΧΟΛΙΑ

16. Ο σεβασμός προς τους ξένους, ιδίως όταν βρίσκονται σε ανάγκη, θεωρείται από τους αρχαίους Έλληνες δείγμα πολιτισμού.
17. Ο Πρωτέας, αν και νεκρός, κυριαρχεί σε όλο το έργο· έτσι ο Θεοκλύμενος αναφέρεται συχνά όχι με το όνομά του αλλά με την περιγραφή ο γιος του Πρωτέα· επίσης ο τάφος του βρίσκεται μπροστά στο παλάτι και έτσι ο Πρωτέας εξακολουθεί να προστατεύει την Ελένη, παρέχοντάς της άσυλο. Η αναφορά της Γερώντισσας μπορεί να δηλώνει και το σεβασμό της προς αυτόν.
18. Για τους Έλληνες της ομηρικής εποχής η Αίγυπτος βρισκόταν στην άκρη του κόσμου· έτσι εξηγείται η απελπισία του Μενέλαου.
19. Η φράση αυτή θεωρείται κοινός τόπος παραμυθίας (παρηγοριάς) από την εποχή του Ομήρου.
20. *Ειρωνεία*: ο Θεοκλύμενος φονεύει τους Έλληνες, γιατί φοβάται μήπως οι Έλληνες, και ιδίως ο Μενέλαος, του πάρουν την αγαπημένη του Ελένη· άρα ο Μενέλαος είναι η πραγματική αιτία της στάσης του Θεοκλύμενου.
21. Σύμφωνα με τις συμβάσεις του θεάτρου, η ερώτηση αυτή λέγεται έτσι, ώστε να δίνεται η εντύπωση ότι η Γερώντισσα δεν την ακούει.
22. Η Γερώντισσα χρονολογεί με βάση το τελευταίο σημαντικό γι' αυτήν ιστορικό γεγονός, την εκστρατεία στην Τροία.
23. Οξύμωρο σχήμα (= ο θάνατος ως δώρο της φιλοξενίας), που τονίζει τη σκληρότητα του Θεοκλύμενου και ερμηνεύει τη στάση της Γερώντισσας.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Στη 2η σκηνή, το κείμενο μας δίνει αρκετές σκηνοθετικές πληροφορίες. Ως σκηνοθέτης της παράστασης διαβάζεις το κείμενο και εντοπίζεις τους σκηνοθετικούς του δείκτες. Σημείωσε δίπλα στους συγκεκριμένους στίχους τις οδηγίες που θα δώσεις στους ηθοποιούς, ώστε να συνταιριάξουν κίνηση και λόγο.

Μενέλαος και Γερώντισσα (Β. Κανάκης – Ε. Ζαφειρίου, Εθνικό Θέατρο, 1977, σκην. Α. Σολομός)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Ευριπίδης επιλέγει ως θυρωρό, φύλακα δηλαδή του ανακτόρου, μια γυναίκα και μάλιστα γερώντισσα. Πρόκειται για ένα δευτερεύον πρόσωπο, που συνήθως είναι ανώνυμο και εμφανίζεται στη σκηνή μόνο με την ιδιότητά του.
 - Ας αναζητήσουμε τους λόγους, για τους οποίους επιλέγεται ως θυρωρός μια αδύναμη γυναίκα και όχι ένας χερσούδναμος στρατιώτης. Ποιος, λοιπόν, είναι ο ρόλος της συγκεκριμένης σκηνής στη δραματική οικονομία;
- Όπως ήδη έχουμε αναφέρει, με την επινόηση του ειδώλου της Ελένης δημιουργείται στην τραγωδία μας μια έντονη αντίθεση ανάμεσα στο *είναι* και το *φαίνεσθαι*, που εκδηλώνεται με διάφορες μορφές, όπως *δόξα* (<δοκεῖ= φαίνεται) – *ἀλήθεια*, *ὄνομα* – *σώμα*. Αυτήν τη θεμελιώδη για την τραγωδία αντίθεση τη γνωρίσαμε ως τώρα στο πρόσωπο της Ελένης.
 - Ας την αναζητήσουμε και σε δύο ακόμα πρόσωπα, το Μενέλαο και τη Γερώντισσα.
 - Η έμφαση στην αντίθεση αυτή ποιες σκέψεις σου προκαλεί για την εξέλιξη του έργου;
 - Ποιες σκέψεις για την ανθρώπινη ζωή;
- Μέχρι τώρα είδαμε το Μενέλαο στην τραγική του διάσταση. Ο Μενέλαος όμως προβληματίζει: είναι πράγματι τραγικό πρόσωπο ή μια φιγούρα που σκιαγραφείται με κωμικές πινελιές; Πολλά και αντιφατικά σχόλια έχουν γραφτεί γι' αυτόν. Διαφορετικές είναι και οι σκηνοθετικές ερμηνείες. Έτσι, η παρουσία του Μενέλαου προκαλεί στους αναγνώστες/θεατές άλλοτε χαμόγελο ή γέλιο, άλλοτε λύπηση και οίκτο, άλλοτε κλαυσίγελω.
 - Ας αναζητήσουμε στη σκηνή με τη Γερώντισσα στοιχεία που μπορούν να δικαιολογήσουν τους διαφορετικούς τρόπους θεώρησης του ήρωα.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

Μ. Μη μου κρατάς τα χέρια/και μη με σπρώχνεις.
 Γ. Αν δε μ' ακούσεις,/για ό,τι θα γίνει μην πεις πως φταίω εγώ.
 Μ. Πήγαινε μέσα και πες στ' αφεντικά σου...
 Γ. Θα μετανώσεις πικρά,/ αν μάθουν πως τους κόπιασες.
 Μ. Είμαι ξένος και ναυαγός.
 Διεκδικώ το δικαίωμα της ασυλίας.
 Γ. Ψάξε να βρεις κανένα άλλο σπίτι.
 Μ. Όχι! Θα μπω μέσα, δε φεύγω και μην κλείνεις το δρόμο.

«ΑΝΑΜΙΜΝΗΣΚΟΜΑΙ ΚΑΙΡΩΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ!»

Γ. Μας έγινες τσιμπούρι.
 Θα σε πετάξουν έξω με τις κλωτσιές.
 Μ. Αλίμονο! Πού είσαι δοξασμένο μου στράτευμα!
 Γ. Δεν ξέρω πού είναι, όμως εδώ δεν έχεις πέραση.
 Μ. Θεέ μου, ποιος θα το έλεγε πως έτσι θα ξευτελιστώ;
 Γ. Γιατί δακρύζεις, μάτια μου; Γιατί σε πήρε το παράπονο;
 Μ. Αναμνήσκομαι καιρών ευδαιμονίας!

Ευριπίδης, *Ελένη*, σκηνή Γερώντισσας-Μενέλαου, στ. 503-515 (μτφρ. Κ. Μύρης)

(Από το πρόγραμμα της παράστασης Ευριπίδης, *Ελένη*, Αμφιθέατρο, 1999)

3η ΣΚΗΝΗ (στ. 542-575)

ΜΕΝ.	Μα τι να πω ²⁴ ; Καινούριες, πιο μεγάλες κι από τις πρώτες συμφορές ακούω. Ἦρθα απ' την Τροία και φέρνω την Ελένη, που μέσα στη σπηλιά καλά την κρύβω,	545
	και τώρα μέσα εδώ στο σπίτι ετούτο κάποια άλλη κατοικεί με τ' όνομά της. Του Δία την είπε θυγατέρα. Μήπως κανένας ζει στο Νείλο που τον κράζουν Δία; Ένας μονάχα, αυτός στα ουράνια. ²⁵	550
	Υπάρχει Σπάρτη αλλού 'ξον από κείνη πλάι στα καλάμια τα χλωρά του Ευρώτα; Τυνδάρω μονάχα ένα φωνάζουν. Δεν ξέρω τι να πω. Δεύτερη υπάρχει στον κόσμο Λακεδαίμονα; Άλλη Τροία;	555
	Κι ωστόσο ναι, πολλοί στην οικουμένη τα ίδια ονόματα έχουν, κι οι γυναίκες κι οι πόλεις, καθώς φαίνεται. Δεν πρέπει για τούτα ν' απορώ κι ούτε, από φόβο στα λόγια της γριάς, θα φύγω· τόσο σκληρή καρδιά κανείς δεν έχει, ²⁶ που, όταν ακούσει πώς με λεν, να μη μου δώσει λίγο ψωμί. Της Τροίας την ξακουσμένη φωτιά γνωρίζουνε παντού κι εμένα,	560
	το Μενέλαο, που την άναψα. ²⁷ Εδώ τώρα θα καρτερώ το βασιλιά· δυο τρόπους έχω να φυλακτώ· σκληρός αν είναι, θα τρέξω να κρυφτώ στο συντριμμένο καράβι· αν όμως δείξει καλοσύνη, βοήθεια του ζητάω στη συμφορά μου. ²⁸	565
	Χειρότερο κακό άλλο δεν υπάρχει να ζητιανεύω εγώ ένας βασιλέας απ' άλλον βασιλιά· το θέλ' η ανάγκη. Πολύ σοφός –όχι δικός μου ²⁹ – λόγος· η πιο μεγάλη δύναμή 'ναι η ανάγκη.	570
		575

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ
ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΑΟΥ

- ▶ Πώς εξηγεί ο Μενέλαος την παράδοση παρουσία της Ελένης στην Αίγυπτο;
- ▶ Ποιες είναι οι αποφάσεις του;

ΣΧΟΛΙΑ

24. *Μα τι να πω;* = μα τι να σκεφτώ, τι να υποθέσω;
25. Ο Μενέλαος απορεί, γιατί στην αρχαία Ελλάδα δε συνήθιζαν να δίνουν σε θνητούς ονόματα θεών. Άρα δυσκολεύεται να πιστέψει ότι υπάρχει στην Αίγυπτο θνητός με το όνομα «Δίας».
26. Άλλη μετάφραση: *Γιατί κανένας άνθρωπος δεν έχει/τέτοια βαρβαρική ψυχή* (Ε. Χατζηνανέστης).
27. *κι εμένα, /το Μενέλαο, που την άναψα.* Κάποιος μελετητής διαγράφηκε τη φράση αυτή, υποστηρίζοντας ότι δεν υπάρχει λόγος να συσπθεί ο Μενέλαος εδώ. Πιθανόν πρόκειται για μεταγενέστερη προσθήκη από έναν ηθοποιό. Θα μπορούσε ωστόσο να αντιπείνει κάποιος ότι η επώνυμη αναφορά *Μενέλαος* και η συμπλήρωση *με γνωρίζουνε παντού* είναι απαραίτητα στοιχεία, για να περιγράψουν το Μενέλαο ως αλαζόνα στρατηγό.
28. Προφανώς ο Μενέλαος θα κρυφτεί κάπου, ώστε να δει πρώτα τη συμπεριφορά του θεοκλύμενου και να αποφασίσει αν θα παρουσιαστεί, για να ζητήσει βοήθεια.
29. Πρόκειται για μια τυπική φράση, που λέγεται όταν κάποιος παραθέτει τη ρήση ενός σοφού.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Κάποιοι μελετητές της *Ελένης* διακρίνουν στο Επεισόδιο αυτό *κωμικά στοιχεία*, ενώ άλλοι υποστηρίζουν ότι ο Ευριπίδης επιλέγει να παρουσιάσει τους ήρωες ως κοινούς θνητούς και μάλιστα, σε περιπτώσεις όπως του Μενέλαου, να αναδεικνύει τα αντιφατικά στοιχεία, που χαρακτηρίζουν κάθε ανθρώπινη ύπαρξη.
 - Ως σκηνοθέτης ποιες οδηγίες θα έδινες στον υποκριτή που υποδύεται το Μενέλαο, σε κάθε περίπτωση; Αν είχες να επιλέξεις και τη μετάφραση, σε ποια θα κατέληγες στην κάθε περίπτωση, στη μετάφραση του Τ. Ρούσσου που διαβάζουμε στο σχολικό βιβλίο ή του Κ. Μύρη (παράλληλο 3);
 - Παρατήρησε τις φωτογραφίες στις σελ. 45 και 47. Ποια άποψη φαίνεται να υιοθετεί ο σκηνοθέτης σε κάθε παράσταση;



Μενέλαος και Γερώνισσα (Κ. Αθανασόπουλος – Χ. Κουτσουδάκη, Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Μενέλαος, μετά τα συγκλονιστικά γι' αυτόν νέα, απομένει μόνος του στη σκηνή και προσπαθεί να ξεδιαλύνει τα όσα παράδοξα άκουσε.
 - Υποστηρίζεται ότι οι σκέψεις του φανερώνουν άνθρωπο αφελή και απλοϊκό, που φτάνει σε εύκολα συμπεράσματα. Είναι όμως έτσι; Ας σκεφτούμε τι έχει υποστεί μέχρι τώρα ο Μενέλαος και για ποιο λόγο.
 - Τι αισθάνεσαι για το Μενέλαο βλέποντάς τον να προσπαθεί να εξηγήσει τα ανεξήγητα;
- Ένα από τα κλειδιά για την ερμηνεία της στάσης του Μενέλαου είναι η επισήμανση ότι ο Ευριπίδης συνήθιζε να κατεβάζει τους ήρωες από το βήθρο, στο οποίο τους είχε τοποθετήσει το έπος, και να τους εμφανίζει με απόλυτα ρεαλιστικό τρόπο ως κοινούς καθημερινούς ανθρώπους.
 - Ας αναζητήσουμε στο Α' Επεισόδιο στοιχεία που καθιστούν το Μενέλαο τυπικό ευριπίδειο ήρωα.
 - Ποια είναι τα χαρακτηριστικά μιας εποχής, που αμφισβητεί τους μύθους και τα είδωλα; Εμείς σήμερα ζούμε σε μια τέτοια εποχή;

Ο μονόλογος τελειώνει. Ο Μενέλαος μένει στη σκηνή γεμάτος απορία και φόβο. Ποιον θα συναντήσει; Το θεοκλύμενο ή την Ελένη;



Ο επικός Μενέλαος (ερυθρόμορφη οινοκόπη του 5ου αι. π.Χ.)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 4

«Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΠΕΡΑΣΕ:
Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΡΕΑΛΙΣΜΟΥ ΕΧΕΙ ΕΡΘΕΙ»

Ο Ευριπίδης ήταν ακόμη πιο τολμηρός με το να μετατρέψει τους δύο βασιλιάδες –αρχηγούς στο στρατό των Αχαιών– [τον Αγαμέμνονα και το Μενέλαο] σε βασιλιάδες φοβιτσιάρηδες [...] Ο Ευριπίδης ήταν ο πρώτος που άνοιξε [...] το δρόμο παρουσιάζοντας τους ήρωες ως ανθρώπους ζωντανούς και όχι τέλειους. [...] Αλλά μπορούμε επίσης να διαπιστώσουμε ότι ο συγγραφέας μας, με αυτό τον τρόπο, άνοιγε το δρόμο σε ένα ολόκληρο θέατρο, πολύ πιο κοντινό σε μας.

J. de Romilly (Από το J. de Romilly, *Η Νεοτερικότητα του Ευριπίδη*, μτφρ. Αγγελική Στασινοπούλου-Σκιαδά, Καρδαμίτσα)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Με βάση τις πληροφορίες που μας δίνει ο ίδιος ο Μενέλαος για τον εαυτό του, να γράψετε το «βιογραφικό του σημείωμα» για το πρόγραμμα της παράστασης.
2. Ο μονόλογος του Μενέλαου θυμίζει την προλογική ρήση της Ελένης. Να συγκρίνετε τους δύο μονολόγους και να επισημάνετε ομοιότητες και διαφορές ως προς: α) τα θέματα που θίγουν οι δύο ήρωες και τη σειρά με την οποία αυτά παρουσιάζονται, β) τον τρόπο με τον οποίο βλέπουν τη ζωή τους.
3. Υποθέστε ότι το Α' Επεισόδιο ξεκινά με την ταυτόχρονη εμφάνιση της Γερώντισσας και του Μενέλαου. Να αποδώσετε τις πληροφορίες του πρώτου μονολόγου του Μενέλαου μέσα από το διάλογο των δύο προσώπων. Ποια προβλήματα δημιουργούνται σ' αυτή την περίπτωση;
4. Να παρουσιάσετε σε ένα σύντομο συνεχές κείμενο τη συνάντηση του Μενέλαου με τη Γερώντισσα. Μπορείτε να αρχίσετε: «Η Γερώντισσα βλέποντας στην είσοδο του ανακτόρου ένα ρακένδυτο άντρα...».
5. Χωρίστε σε ενότητες τον τελευταίο μονόλογο του Μενέλαου (στ. 542-575) και δώστε έναν τίτλο σε καθεμία.
6. Να παρακολουθήσετε τις ψυχικές διακυμάνσεις του Μενέλαου σε όλο το Α' Επεισόδιο επισημαίνοντας ταυτόχρονα τους πιο χαρακτηριστικούς στίχους.
7. «Το απρόοπτο παντού καραδοκεί», υποστηρίζει ένας μελετητής για την *Ελένη* του Ευριπίδη. Ποια στοιχεία από το συγκεκριμένο Επεισόδιο θα μπορούσαν να στηρίξουν αυτή την άποψη;
8. Με αφετηρία την όλη παρουσία του Μενέλαου στο Α' Επεισόδιο, ποιες σκέψεις θα μπορούσατε να κάνετε για τη ζωή του ανθρώπου γενικότερα; Επιχειρήστε να εκφράσετε τους προβληματισμούς σας μέσα από δύο δικά σας αποφθέγματα, που θα μπορούσε να τα είχε πει και ο Μενέλαος.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

Σκοπεύετε να παρουσιάσετε το Α' Επεισόδιο και προβληματίζεστε για το πώς θα αποδοθεί ο Μενέλαος (τραγική, κωμική ή κωμικοτραγική φιγούρα;). Παρουσιάζετε γραπτά την πρότασή σας, τονίζοντας εκείνα τα στοιχεία του κειμένου που τη στηρίζουν. Χωριστείτε στη συνέχεια σε μικρές ομάδες, ανάλογα με την άποψη που υιοθετήσατε, και επιχειρήστε να παίξετε τη σκηνή Γερώντισσας-Μενέλαου. (Δεν είναι απαραίτητο να απομνημονεύσετε τους στίχους ή να κρατάτε τα βιβλία σας. Μπορείτε και να αυτοσχεδιάσετε, με αφετηρία το κείμενο).

ΕΡΓΑΣΙΑ

Σας ζητούν να εμπλουτίσετε το λήμμα «Μενέλαος» για το «Λεξικό προσώπων της Μυθολογίας» του βιβλίου σας. Έχετε στη διάθεσή σας τα εξής αποσπάσματα: α) ραψωδίες Γ και Ρ της *Ιλιάδας*, β) ραψωδία δ της *Οδύσσειας*, γ) τραγωδίες του Ευριπίδη *Τρωάδες* και *Ιφιγένεια εν Αυλίδι*, δ) Α' Επεισόδιο της *Ελένης*. Προσπαθήστε να συντάξετε ένα κείμενο 200 λέξεων, που θα αναφέρεται στη δράση και το ήθος του Μενέλαου στην αρχαία ελληνική γραμματεία.

ΘΕΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Όσοι αποδελτιώνετε κάποια θέματα μπορείτε να συζητήσετε με τους καθηγητές σας ή μεταξύ σας τις δυσκολίες και τα προβλήματα που αντιμετωπίζετε. Μια ακόμα υπόδειξη: το θέμα που αποδελτιώνετε μπορεί να επιμερίζεται σε επιμέρους ενότητες και άξονες. Ας εντοπίσετε τις πρώτες κατηγορίες του θέματός σας ταξινομώντας τα δελτία σας.

Άλλα θέματα: 8) πληροφορίες από το κείμενο για την όψη (σκηνολογικοί, σκηνοθετικοί κτλ. δείκτες), 9) στοιχεία που μπορεί να θεωρηθούν κωμικά, 10) απρόοπτα περιστατικά.



ΕΠΙΠΑΡΟΔΟΣ - Β' ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

στ. 576-1219

Από την αναγνώριση στο σχέδιο απόδρασης

*«Οὐδείς ποτ' ἠτύχησεν ἔκδικος γεγώς, ἐν τῷ δικαίῳ δ' ἐλπίδες σωτηρίας»
(στ. 1030-1031, μῦθρ. στ. 1138-1139)*

ΠΛΟΚΗ

- Η αναγνώριση των δύο συζύγων
- Η αναζήτηση της σωτηρίας
- Το δίλημμα και η απόφαση της Θεονόης
- Το σχέδιο απόδρασης

ΘΕΜΑΤΑ

- *Είναι – Φαίνεται*
- Το απροσδόκητο
- Θεοί – Τύχη – Άνθρωπος
- Η δικαιοσύνη και η ευσέβεια
- Ο δόλος ως μέσο σωτηρίας



*Η αναγνώριση,
Ελένη – Μενέλαος
(Λ. Τασσπούλου –
Κ. Αθανασόπουλος,
Αμφιθέατρο, 1999,
σκην. Σ. Ευαγγελάτος)*

ΕΠΙΠΑΡΟΔΟΣ	Β' ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ				
576-587	1η ΣΚΗΝΗ 588-658	2η ΣΚΗΝΗ 659-840	3η ΣΚΗΝΗ 841-941	4η ΣΚΗΝΗ 942-1139	5η ΣΚΗΝΗ 1140-1219
Χορός	Ελένη – Μενέλαος	Αγγελιαφόρος – Μενέλαος, Ελένη – Χορός	Ελένη – Μενέλαος, Χορός	Θεονόη – Ελένη, Μενέλαος – Χορός	Ελένη – Μενέλαος

ΕΠΙΠΑΡΟΔΟΣ (στ. 576-587)

ΧΟΡΟΣ Ἄκουσα τη μάντισσα που μέσα
στο παλάτι ξάστερα το εἶπε·
ο Μενέλαος δεν ἐπῆγε
στον τρισκότεινο τον Ἄδη,
δεν τον σκέπασεν ο τάφος, 580
μα στο πέλαο παραδέρνει
και δεν ἔφτασεν ἀκόμη
στα λιμάνια της πατρίδας·
ο βαριόμοιρος πλανιέται χωρὶς φίλους
ἀπὸ τότε που ἄφησε την Τροία 585
και γυρνάει με το καράβι
δῶθε κείθε σ' ἀκρογιάλια ξένα.

ΕΛΕΝΗ Πάλι ξανάρχομαι στον τάφο ετούτον,¹
αφού ἀπ' τη Θεονόη που τα πάντα
γνωρίζει, πήρα ευχάριστες εἰδήσεις· 590
ο ἄντρας μου εἶναι ζωντανός, βλέπει τον ἥλιο,
στα πέλας βασανίζεται γυρνώντας
με το καράβι ἐδῶ κι ἐκεῖ, μα θα ἴρθῃ
μόλις οἱ παιδεμοὶ του τελειώσουν. Ἐνα
δεν εἶπε μόνο, ἀν, ὅταν φτάσει, 595
θα σωθεῖ κιόλας. Στην πολλή χαρά μου
λησμόνησα καθάρια να ρωτήσω,
σαν ἄκουσα πως γλίτωσε. Τριγύρω
στη χώρα λέει πως ἔχει ναυαγήσει
με λιγοστούς συντρόφους. Πότε θα ἴρθῃς, 600
που τόσο λαχταρῶ να σ' ἀντικρίσω;
Ἄα, ποιος εἶναι αὐτός; Ο ἀνόσιος του Πρωτέα
γιος μηχανεύεται για με παγίδες;
Σα γρήγορο πουλᾶρι ἢ σα Μαινάδα
δεν πάω στο μνήμα;² Μ' ὄψη ἀγριεμένη 605
κάποιος με κυνηγᾶ για να με πιάσει.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Εσύ που φοβισμένη ὀρμάς ἀπάνω
στον τάφου τα σκαλιά και στο βωμό του·³
μη φεύγεις, στάσου· ως εἶδα τη θωριά σου,
σάσπισα και βουβός ἔχω ἀπομείνει.⁴ 610

ΕΛΕ. Ἀσέβεια, γυναῖκες· μ' ἐμποδίζει
να πάω στο μνήμα αὐτός και πιάνοντάς με,⁵
στο βασιλιά γυρεύει να με δώσει,
για να με παντρευτεῖ κι ἀς μην τον στέργω.

ΜΕΝ. Δε βοηθάω κακούς οὔτε εἶμαι κλέφτης. 615
ΕΛΕ. Ὅμως η φορεσιά σου ἔτσι σε δείχνει.⁶

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

- ▶ Τι πληροφορήθηκε ο Χαρὸς ἀπὸ τη Θεονόη;
- ▶ Ποια νέα πληροφορία ἀνακοινώνει η Ελένη;
- ▶ Τι ἀγνοεῖ ἀκόμη η Ελένη και γιατί;

Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΑΟΥ

- ▶ Πῶς ἀντιδρᾶ η Ελένη;
- ▶ Ποια η ἀντίδραση του Μενέλαου, ὅταν βλέπει την Ελένη;

ΣΧΟΛΙΑ

1. Επανερχόμεστε λοιπὸν στην κατάσταση που υπήρχε πριν ἀπὸ τον ἐρχομὸ του Τεύκρου.
2. Εδῶ η Ελένη ἐννοεῖ ὅτι πρέπει να πάει γρήγορα στο μνήμα, με τη σβελητάδα μιας Μαινάδας, πριν την προλάβει ο Μενέλαος.
3. Το ταφικὸ οἰκοδόμημα χρῆσιμμε συγχρόνως και ως βωμός. Ἄρα στον Πρωτέα προσφέρονταν θυσίες και τον τιμοῦσαν ως θεό.
4. Ο Μενέλαος «ἀναγνωρίζει» την Ελένη, γι' αὐτὸ τα χάνει.
5. Ο Μενέλαος δεν πιάνει την Ελένη. Της κλείνει μάλλον το δρόμο για τον τάφο, ὅπως φαίνεται και ἀπὸ μια ἄλλη μεταφραστικὴ ἐκδοχή: *θέλει να με πιάσει να με δώσει στον ἄρχοντα* (Κ. Τοπούζης).
6. Ὅπως και πριν με τη Γερὸνπισσα, ἔτσι κι ἐδῶ γίνεται φανερός ο ρόλος της σκευῆς του Μενέλαου στη δραματικὴ οἰκονομία του ἔργου.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Κι ενώ ο Μενέλαος βρίσκεται έξω από το ανάκτορο, οι γυναίκες του Χορού κάνουν πάλι την εμφάνισή τους. Η Ελένη τις ακολουθεί.

- Ας φέρουμε στο νου μας την αποχώρησή τους από το σκηνικό χώρο μετά την Πάροδο. Με βάση το κείμενο και τη γενική ατμόσφαιρα της σκηνής, ας κάνουμε υποθέσεις για το πώς γίνεται τώρα η δεύτερη είσοδος του Χορού, η επιπάροδος*. Αξίζει να προσέξουμε ιδιαίτερα:
 - Πώς θα αποδοθεί το χαρμόσυνο κλίμα (ρυθμός και ύφος μουσικής – κίνηση Χορού).
 - Με ποιους υποκριτικούς τρόπους μπορεί να αποδοθεί η αλλαγή της συναισθηματικής κατάστασης της Ελένης.
- Ας μην ξεχνάμε όμως και το Μενέλαο. Όσο ακούγονται οι νέες ειδήσεις, πού βρίσκεται; Πώς αντιδρά;



Χορός Ελένης (Κ.Θ.Β.Ε., 1982, χορογραφία Ε. Πίττα)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Βρισκόμαστε στο Β' Επεισόδιο. Βλέπουμε τους ήρωές μας τόσο κοντά τον έναν στον άλλο και ταυτόχρονα τόσο μακριά. Παρακολουθούμε τη συνάντησή τους και μαζί τη δυσκολία τους να αναγνωριστούν.
 - Ποιες σκέψεις και ποια συναισθήματα σου γεννά η επιβράδυνση αυτή;Πρώτη φτάνει στην αναγνώριση η Ελένη.
 - Ας σκεφτούμε τι γνώριζε η Ελένη που θα έπρεπε να τη διευκολύνει στην αναγνώριση και τι τελικά την εμπόδισε.
 - Ας επισημάνουμε τις ψυχολογικές μεταπτώσεις της ηρωίδας στη διάρκεια της σκηνής.



Ελένη – Μενέλαος
(Α. Συνοδινού –
Θ. Κωτσόπουλος,
Εθνικό θέατρο, 1962,
σκην. Τ. Μουζενίδης)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

«ΠΟΤΕ ΘΑ 'ΡΘΕΙΣ, ΠΟΥ ΤΟΣΟ ΛΑΧΤΑΡΩ
ΝΑ Σ' ΑΝΤΙΚΡΙΣΩ;»

Τι θα απογίνω, αγαπημένη, πού θα σε ζητήσω;
Άλλοτε οι μέρες φεύγανε στην προσμονή σου σκιές.
Αιώνες καρτερώντας σε μπορούσα να διανύσω,
με τ' όνειρό σου οι πίκρες μου γλυκιές.

Πού να 'σαι; Τι ν' απόμεινε από σε να το ζητήσω;
Πού να 'ναι το στερνό μου αυτό αγαθό;

Μ. Πολυδούρη, «[Είμαι τρελή να σ' αγαπώ...]»
(απόσπασμα)

(Από το Μ. Πολυδούρη, Άπαντα, Αστέρη)

MEN.	Στάσου, μην τρέχεις πια και μην τρομάζεις.	
ΕΛΕ.	Στέκομαι, γιατί αγγίζω αυτό το μέρος. ⁷	
MEN.	Ποια είσαι; Ποια γυναίκα βλέπω μπρος μου;	
ΕΛΕ.	Ρωτώ κι εγώ το ίδιο. Εσύ ποιος είσαι;	620
MEN.	Τόσο πολύ να μοιάζει άλλη δεν είδα.	
ΕΛΕ.	Θεοί! Θεϊκό 'ναι να 'βρεις τους δικούς σου.	
MEN.	Είσαι Ελληνίδα ή ντόπια από εδώ γύρω;	
ΕΛΕ.	Ελληνίδα· εσύ ποιος είσαι; Πες μου.	
MEN.	Όμοια, απaráλλακτη με την Ελένη!	625
ΕΛΕ.	Κι εσύ με το Μενέλαο, τα 'χω χάσει.	
MEN.	Σωστά το δύστυχο μ' έχεις γνωρίσει.	
ΕΛΕ.	Μετά από χρόνια στη γυναίκα σου ήρθες.	
MEN.	Γυναίκα μου; Σταμάτα, μη μ' αγγίζεις.	
ΕΛΕ.	Που σου 'δωσε ο Τυνδάρεως, ο γονιός μου.	630
MEN.	Φαντάσματα αγαθά στείλε μου, Εκάτη. ⁸	
ΕΛΕ.	Συντρόφισσα δεν είμαι της Εκάτης. ⁹	
MEN.	Κι εγώ δεν έχω πάρει δυο γυναίκες.	
ΕΛΕ.	Ποιας άλλης είσαι ομόκλινος κι αφέντης;	
MEN.	Αυτής μες στη σπηλιά που ήρθε απ' την Τροία.	635
ΕΛΕ.	Εμένα μοναχά γυναίκα σου έχεις.	
MEN.	Σωστά δε βλέπω ή σάλεψεν ο νους μου;	
ΕΛΕ.	Κοιτώντας με για την Ελένη δε με παίρνεις;	
MEN.	Μοιάζετε στη θωριά, μα ολότελα όχι. ¹⁰	
ΕΛΕ.	Δε με γνωρίζεις; Σκέψου, τι άλλο λείπει;	640
MEN.	Της μοιάζεις· τούτο βέβαια δεν τ' αρνιέμαι.	
ΕΛΕ.	Τα μάτια σου θα σου το φανερώσουν.	
MEN.	Μα έχω άλλη γυναίκα, εδώ χαλάει.	
ΕΛΕ.	Στην Τροία πήγε μόνο το είδωλό μου.	
MEN.	Ίσκιους που δείχνουν ζωντανοί ποιος φτιάχνει;	645
ΕΛΕ.	Ο αιθέρας, που το ταίρι σου έχει πλάσει.	
MEN.	Απίστευτα όσα λες· θεός ο πλάστης;	
ΕΛΕ.	Έργο της Ήρας, να μη μ' έχει ο Πάρης.	
MEN.	Μα σύγκαιρα στην Τροία κι εδώ πώς ήσουν;	
ΕΛΕ.	Τ' όνομα ολούθε πάει, όχι το σώμα.	650
MEN.	Άσε με, με περίσσιους ήρθα πόνους.	
ΕΛΕ.	Μ' αφήνεις, για να φύγεις μ' έναν ίσκιο;	
MEN.	Να χαίρεσαι που μοιάζεις στην Ελένη.	
ΕΛΕ.	Άα! μόλις βρήκα τον άντρα μου, τον χάνω.	
MEN.	Της Τροίας τους μόχθους, όχι εσέ, πιστεύω. ¹¹	655
ΕΛΕ.	Αχ! πιότερο από με δυστυχισμένη δε βρίσκεται· μ' αφήνουν οι δικοί μου ¹² κι ούτε στους Έλληνες θα πάω και στην Ελλάδα.	

Η ΕΛΕΝΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟ ΜΕΝΕΛΑΟ

► Πώς η Ελένη φτάνει
στην αναγνώριση;

► Γιατί ο Μενέλαος
βρίσκεται σε σύγχυση
και πώς αντιδρά;

► Πώς αισθάνεται η Ελένη
με την αντίδρασή του
και γιατί;

ΣΧΟΛΙΑ

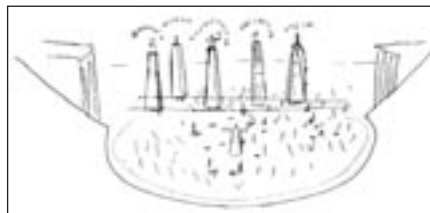
7. Η Ελένη κατόρθωσε να φτάσει στον τάφο, που της παρέχει άσυλο, και αισθάνεται πλέον ασφαλής.
8. Με την αναφορά στην Εκάτη, τη θεά που έστελνε τα φαντάσματα, είναι σαν να πιστεύει ο Μενέλαος ότι έχει παραισθήσεις.
9. Δηλαδή δεν είμαι σκιά, φάντασμα.
10. Το νόημα του στίχου (τὸ σῶμα ὁμοιον, τὸ δὲ σαφὲς μ' ἀποστερεῖ), σύμφωνα με ένα μελετητή, είναι: *Της μοιάζεις βέβαια· αυτό όμως που γνωρίζω, μου στερεί τη δυνατότητα να πιστέψω ότι βλέπω μπροστά μου τη γυναίκα μου.*
11. Στα λόγια του Μενέλαου διακρίνουμε και τον υποσυνείδητο φόβο του μήπως τελικά ήταν μάταιος ο πόλεμος της Τροίας.
12. Η Ελένη χρησιμοποιεί πληθυντικό, αφού ο Μενέλαος αντιπροσωπεύει γι' αυτήν το σύνολο των συγγενών της.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Στη διπλανή φωτογραφία βλέπουμε το σχέδιο του σκηνοθέτη Δ. Παπαϊωάννου για μια παράσταση που σκηνοθέτησε (Η *Ορέστεια* του Ξενάκη).

Δοκίμασε να σχεδιάσεις με ανάλογο τρόπο στην παρακάτω αναπαράσταση του αρχαίου θεάτρου, την κίνηση ή τη στάση του Χορού, της Ελένης και του Μενέλαου στη σκηνή αυτή (στ. 576-658).



Εικονική αναπαράσταση του αρχαίου θεάτρου της Επιδαύρου

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Μενέλαος, εγκλωβισμένος στην πλάνη του, νομίζει ότι η πραγματική Ελένη είναι ένα φάντασμα. Η αντίθεση ανάμεσα στο είναι και το φαίνοσθαι κυριαρχεί και πάλι: φαίνεται λοιπόν ότι πάνω σε αυτή την αντίθεση είναι δομημένη ολόκληρη η τραγωδία και μέσα από αυτήν μπορούμε να οδηγηθούμε σε ευρύτερους προβληματισμούς για την αλήθεια και τη γνώση.
 - Ας εντοπίσουμε σ' αυτήν τη σιχομυθία λέξεις ή φράσεις που εκφράζουν το πραγματικό και το φαινομενικό.
 - Ας συζητήσουμε σε ποιο βαθμό είναι δικαιολογημένη η προσκόλληση του Μενέλαου στο φαινομενικό.
 - Πιστεύεις ότι συναντάμε ανάλογες συμπεριφορές και στις μέρες μας; Η προσκόλληση στα φαινόμενα μας εμποδίζει σήμερα να γνωρίσουμε την αλήθεια;
- Η τραγική ειρωνεία, όπως έχουμε αναφέρει, σχετίζεται με το παιχνίδι ανάμεσα στη γνώση και την άγνοια.
 - Ας επισημάνουμε περιπτώσεις τραγικής ειρωνείας στη σκηνή και ας διερευνήσουμε τη λειτουργία της σε σχέση με τους θεατές.
 - Πώς συσχετίζεται η τεχνική αυτή με τη βασική αντίθεση του δράματος *είναι – φαίνοσθαι*,

Κι αν κάνεις να κοιτάξεις σ' αυτόν ή στον άλλο καθρέφτη, πίσω απ' τη σκόνη και τις ραγιματιές, διακρίνεις πιο θαμπό και πιο τεμαχισμένο το πρόσωπό σου, / το πρόσωπό σου που άλλο δε ζήτησες στη ζωή σου παρά να το κρα- / τήσεις καθαρίο κι αδιαίρετο.

Γ. Ρίτσος, *Η Σονάτα του Σελινόφωτος*,
(απόσπασμα)
(Από το Γ. Ρίτσος, *Η Σονάτα του Σελινόφωτος*,
Κέδρος)

Ρ. Μαγκρί, *Η απαγορευμένη αναπαραγωγή*



ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

ΚΑΤΟΠΤΡΑ ΚΑΙ ΕΙΔΩΛΑ
είδωλο (το) [...] ΦΥΣ.[ΙΚΗ:] η αναπαραγωγή της εικόνας αντικειμένου με τη βοήθεια οπτικών συσκευών (φακών, κατόπτρων κ.λπ.) και σύμφωνα με οπτικά φαινόμενα, όπως η ανάκλαση (στα κάτοπτρα), η διάθλαση (στους φακούς), η περίθλαση κ.λπ.

Γ. Μπαμπινιώτης,
Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας,
Κέντρο Λεξικολογίας

2η ΣΚΗΝΗ (στ. 659-840)

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ	Σε γύρευα, Μενέλαε, και σε βρίσκω, παντού στον ξένο τόπο τριγυρνώντας ¹ με στείλαν οι συντρόφοι μας να ψάξω. ²	660	Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΙΔΩΛΟΥ ▷ Ποια είδηση μεταφέρει ο Αγγελιαφόρος; ▷ Ποιες πληροφορίες δίνει το είδωλο πριν από την ανάληψή του; ▷ Πώς αντιμετωπίζει ο Αγγελιαφόρος την πραγματική Ελένη;
ΜΕΝΕΛΑΟΣ	Τι τρέχει; Οι ντόπιοι μήπως σας ριχτήκαν;		
ΑΓΓ.	Θαύμα τρανό· τα λόγια δεν το φτάνουν. ³		
ΜΕΝ.	Λέγε· κάτι σπουδαίο, με τόση βιάση, ⁴ θα 'χεις.	665	
ΑΓΓ.	Οι κόποι σου όλο πήγανε χαμένοι. ⁵		
ΜΕΝ.	Κλαις συμφορές παλιές ⁶ · ποιο το μαντάτο;		
ΑΓΓ.	Εχάθηκε η γυναίκα σου πετώντας μες στον αιθέρα· ανέβηκε στα ουράνια κι άφησε τη σπηλιά αδειανή που μέσα την είχαμε· είπε τούτα. «Τρωαδίτες δυστυχισμένοι κι οι Έλληνες, ⁷ για μένα πεθάνατε στου Σκάμαντρου τις όχθες, ξεγελασμένοι από της Ήρας τα έργα, νομίζοντας πως την Ελένη ο Πάρης κρατούσε, όμως καθόλου δεν την είχε. Αφού έμεινα όσο χρειαζόταν, ⁸ τώρα, που τέλειωσα της μοίρας τα γραμμένα, στους ουρανούς πηγαίνω, στο γονιό μου. Κι η δύσμοιρη Ελένη που δε φταίει, φορτώθηκε τις ντροπιασμένες φήμες».	670	
	Χαίρε ⁹ της Λήδας κόρη, εδώ βρισκόσουν; Τους έλεγα πως πήγες ψηλά στ' άστρα· φτερά δεν ήξερα πως έχεις. Όμως πάλι δε θα σ' αφήσω να μας περιπαίξεις ¹⁰ ξανά, φτάνουν τα πάθη που υποφέραν	675	
	ο άντρας σου στην Τροία κι οι σύμμαχοί του.	680	
ΜΕΝ.	Αυτά με κείνα σμίγουν· ¹¹ συμφωνούνε τα λόγια· μου είπε αλήθεια. ¹² Ω! λαμπρή μέρα, που μες στην αγκαλιά μου σ' έχει φέρει!	685	

ΣΧΟΛΙΑ

1. Η αναζήτηση ήταν κοπιαστική, γι' αυτό κι ο Αγγελιαφόρος ίσως μιλάει λαχανιασμένα.
2. Έτσι συσπίνεται έμμεσα το νέο πρόσωπο στους θεατές, που αντιλαμβάνονται ότι είναι ένας από τους επιζήσαντες συντρόφους του Μενέλαου.
3. Τυπικό στοιχείο των σκηνών με αγγελιαφόρους είναι να μην αποκαλύπτεται αμέσως η είδηση, ώστε να δημιουργείται αγωνία στους θεατές.
4. Η βιασύνη του αγγελιαφόρου στην αρχαία τραγωδία προετοιμάζει για σημαντικές ειδήσεις.
5. Ο Αγγελιαφόρος εννοεί ότι χάθηκε η Ελένη, για την οποία πολεμούσε τόσα χρόνια ο Μενέλαος, άρα η είδηση που φέρνει είναι θλιβερή γι' αυτόν. Το νέο όμως της εξαφάνισης της «Ελένης» θα χαροποιήσει το Μενέλαο.
6. Ο Μενέλαος, μη γνωρίζοντας την εξαφάνιση του ειδώλου, νομίζει ότι ο Αγγελιαφόρος αναφέρεται στον Τρωικό πόλεμο γενικά.
7. Το είδωλο λυπάται τους Έλληνες και τους Τρώες για τις συμφορές τους.
8. Το είδωλο δε χρειάζεται πια, καθώς πραγματοποιήθηκαν τα σχέδια των θεών: του Δία που ήθελε τον Τρωικό πόλεμο και της Ήρας που δεν ήθελε να χαρεί ο Πάρης την πραγματική Ελένη.
9. Ο Αγγελιαφόρος αντιλαμβάνεται τώρα την παρουσία της Ελένης και νομίζει ότι έχει μπροστά του την «Ελένη» που χάθηκε από τη σπηλιά.
10. Το αναίδες ύφος του Αγγελιαφόρου, όταν απευθύνεται στην Ελένη, και μάλιστα μπροστά στο Μενέλαο, δείχνει την οικειότητά του με την Ελένη ή την έλλειψη σεβασμού απέναντί της.
11. Δηλαδή τα λόγια του Αγγελιαφόρου συμφωνούν με τα λόγια της Ελένης ή της Γερώνισσας.
12. Πιθανώς ο Μενέλαος στο σημείο αυτό μονολογεί, ενώ στη συνέχεια, όταν πια αναγνωρίζει την Ελένη, αναφωνεί.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Η Ελένη βρίσκεται σε απόγνωση· τόσα χρόνια περίμενε το Μενέλαο κι αυτός την αρνείται... Αναπάντεχα εμφανίζεται ένα νέο πρόσωπο.

- Πώς καταλαβαίνουμε ποιος είναι;
- Ας «δούμε»:
 - από ποια πάροδο εισέρχεται σύμφωνα με την αρχαία σύμβαση και με ποιον τρόπο,
 - ποιο είναι το κοστούμι του.
- Ο Αγγελιαφόρος, μετά τα πρώτα του λόγια προς το Μενέλαο, μεταφέρει σε ευθύ λόγο όσα είπε το είδωλο πριν αναληφθεί. Πιθανόν ο υποκριτής να διαφοροποιεί στο σημείο αυτό το ύφος, τον τόνο της φωνής και τις κινήσεις του.
 - Προσπάθησε να φανταστείς τις πιθανές αυτές αλλαγές.



Αγγελιαφόρος (Κ. Μασάκας, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσαϊός)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο υπηρέτης του Μενέλαου, που εμφανίζεται στη σκηνή, λειτουργεί αρχικά ως άγγελος, * ως ένα πρόσωπο δηλαδή που μεταφέρει στο σκηνικό χώρο γεγονότα, σημαντικά για την ορατή δράση, τα οποία όμως διαδραματίστηκαν σε άλλο τόπο, εκτός σκηνής.
 - Ας διερευνήσουμε τους δραματικούς λόγους που επιβάλλουν την παρουσία του στη συγκεκριμένη στιγμή.
- Η εμφάνιση του Αγγελιαφόρου αποτελεί ένα απρόοπτο σκηνικό επεισόδιο. Και δεν είναι η πρώτη φορά που στην *Ελένη* ξεφνιαζόμαστε από τέτοια απροσδόκτα περιστατικά.
 - Ας θυμηθούμε κάποια.
 - Με ποια αντίληψη για τη ζωή μπορούμε να συνδέσουμε αυτή την τεχνική του απρόοπτου; Υπάρχουν ανάλογες αντιλήψεις σήμερα;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ο Ευριπίδης ξέρει ακριβώς, όπως και ο Αισχύλος, να προκαλεί το φόβο ή την ελπίδα μιας εισόδου που έχει για πολύ επιβραδυνθεί. Αλλά ήδη εδώ εμφανίζεται ο νεοτερισμός. Γιατί, συχνότατα, αυτή η μακρά αναμονή που συντηρείται με επιδεξιότητα οδηγεί πραγματικά σε μια έκπληξη, σε νέα ώθηση. Αυτό ανήκε σε εκείνα τα παιχνίδια της τύχης που, όπως είδαμε, ήταν η έμμονη ιδέα του ποιητή μας. Έτσι, συμβαίνει να φέρει ως το αποκορύφωμα μια απελπισία σχεδόν πια αγιάτρευτη· αλλά τότε, την τελευταία στιγμή, εμφανίζεται ξαφνικά ένας σωτήρας.

J. de Romilly

(Από το J. de Romilly, *Η Νεοτερικότητα του Ευριπίδη*, μτφρ. Αγγελική Στασινοπούλου-Σκιαδά, Καρδαμίτσα)

Όσα φέρνει η ώρα, δεν τα φέρνει ο χρόνος.

Κεραυνός εν αιθρία!

ΕΛΕΝΗ ¹³	Τόσος πολὺς καιρὸς, ἀγαπημένε, καὶ τώρα μόλις ἡ χαρὰ γιὰ μένα. Φίλες μου, νὰ, πασίχαρη ἀγκαλιάζω τον ἀντρα μου, ἀφοῦ πλήθος κύκλους ἔκανε ὁ φωτοδότης ἥλιος.	690	Ο ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΛΕΝΗ ► Πῶς ἐκδηλώνουν τὴ χαρὰ τους οἱ δύο ἥρωες; Ποῖα τὰ συναισθή- ματά τους;
MEN.	Κι ἐσένα ἐγώ· με πλημμυροῦν τὰ λόγια κι ὅμως δὲν ξέρω πῶς νὰ πρωταρχίσω.	695	
ΕΛΕ.	Αναγαλλιάζω, πέτομαι κι ἀφήνω λεύτερα τὰ μαλλιά, σταλάζουν τὰ δάκρυα ποτάμι ἀπ' τὴ χαρὰ, καθὼς σφιχτὰ σε σφίγγω, λατρευτέ μου.	700	
MEN.	Δὲν παραπονιέμαι ἄλλο, καλὴ μου· τὴν κόρη ἔχω τοῦ Δία καὶ τῆς Λήδας, πού κάποτε οἱ Διόσκουροι, τ' ἀδέλφια τῆς, καβάλα στ' ἄσπρα ἀλόγατα, βαστώντας τοῦ γάμου τοὺς πυρσοὺς, τὴ μακαρίσαν ¹⁴	705	
	κι ἓνας θεὸς ἀπὸ τὸ σπιτικό μου τὴν ἄρπαξε, γιὰ νὰ τὴν οδηγήσει σε τύχες πιο χαρούμενες. ¹⁵ Γιὰ μας ἔγινε τώρα τὸ κακὸ εὐτυχία κι ὕστερα ἀπὸ καιροὺς σε ξαναφέρνει στον ἀντρα σου κοντὰ. Μακάρι νὰ χαιρόμαι τὴν τύχη τὴν καλή.	710	
XOP.	Τὴν ἴδια κάνω εὐχή· πάντα χαρούμενος· ὅταν σμίγουνε δυο, διπλὴ ἡ χαρὰ τους.		
ΕΛΕ.	Φίλες μου, δὲν ἀναστενάζω, δὲ θλίβομαι γιὰ τὰ παλιά. Τον ἀντρα μου ἔχω, πού τον καρτερούσα χρόνια καὶ χρόνια νὰ ἴρθῃ ἀπὸ τὴν Τροία.	715	
MEN.	Πάλι μαζί· περάσαν τόσα τοῦ καιροῦ γυρίσματα καὶ τώρα πια μαθαίνω τῆς δολοπλόκες τέχνες τῆς θεάς. Τὰ δάκρυα εἶναι τῆς χαρὰς μου· στέρεψε ἡ θλίψη, μόνο ἀναγαλλιάζω.	720	
ΕΛΕ.	Καὶ τί νὰ πῶ; Ποῖος τὸ ἔβαζε στο νου τοῦ, νὰ σ' ἔχω ἀπρόσμενα στὴν ἀγκαλιά μου;	725	
MEN.	Κι ἐγώ πού σε θαρροῦσα ἐκεῖ στὴν Τροία στοὺς κακορίζικους τοὺς πύργους. Πῶς σ' ἄρπαξαν ἀπ' τὸ παλάτι, περ μου.		
ΕΛΕ.	Στῆς συμφορὰς γυρίζεις τὴν ἀρχή· ἄαχ! τὴν πικρὴ ἱστορία ζητᾶς νὰ μάθεις. ¹⁶	730	

ΣΧΟΛΙΑ

13. Ἀπὸ τὸ στίχο 690 ὡς τὸ στίχο 772 ἔχουμε ἓνα ἀμοιβαίῳ* τῆς ἀναγνώρισης· συνήθως σε τέτοια ἀμοιβαία ἡ πρῶτα χρησιμοποιεῖ λυρικό μέτρο, δηλαδὴ τραγουδά, ἐνῶ ὁ ἥρωας μὴ λυρικά. Ἔτσι τονίζεται ἡ ἔνταση τοῦ συναισθήματος τῆς πρῶτης καὶ ἡ αὐτοσυγκράτηση τοῦ ἥρωα. Στὸ ἀμοιβαίῳ ὅμως αὐτὸ καὶ ὁ Μενέλαος χρησιμοποιεῖ λυρικά μέτρα σε ὀρισμένα σημεῖα.
14. Ἀναφορὰ στὰ ἔθιμα τοῦ γάμου: οδηγούσαν τὴ νύφη στο σπίτι τοῦ γαμπροῦ πᾶντα ἀμαξα, ἐνῶ οἱ συνοδοὶ τῆς, συγγενεῖς συνήθως, τραγουδοῦσαν τὸ τραγούδι τοῦ γάμου, τὸν *υμῆναιον*, πού ἀρχίζε κατά κανόνα με μακαρισμοὺς τῆς νύφης καὶ τοῦ γαμπροῦ.
15. Τὸ κείμενο στο σημεῖο αὐτὸ ἔχει παραδοθεῖ φθαρμένο. Τὸ νόημα φαίνεται νὰ εἶναι: *κάποιος θεὸς σε ἄρπαξε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀλλὰ τελικά, ἀφοῦ δε σε ἔκλεψε ὁ Πάρης, ἴπταν γιὰ τὸ καλὸ σου*.
16. Ἡ ἀπροθυμία τῆς Ἐλένης νὰ διαφωτίσει τὸ Μενέλαο οφείλεται πιθανόν στὴν ἐπιθυμία τῆς νὰ ξεκάσει τὰ παλιά δεινά, ἀλλὰ καὶ στο αἰσθηματικὴ ντροπὴς πού τὴ διακατέχει, ἀν καὶ ἀθῶα, γιὰ ὅσα συνέβησαν ἐξαιτίας τῆς.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Η αναγνώριση ολοκληρώνεται και οι δύο σύζυγοι τραγουδώντας ένα λυρικό αμοιβαίο εκφράζουν την ευτυχία τους που ξαναβρέθηκαν, αλλά και τον πόνο τους για όσα μάταια υπέφεραν.
 - Ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε την κίνησή τους κατά τη διάρκεια αυτού του τόσο εκφραστικού τραγουδιού.
 - Ποια νεότερα μουσικά θεατρικά είδη θα μπορούσε να μας φέρει στο νου αυτό το τραγούδι;



Μενέλαος – Ελένη
(Κ. Αθανασόπουλος –
Λ. Τασσπούλου, Αμφιθέατρο,
1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Παρακολουθούμε την αναγνώριση ανάμεσα στο Μενέλαο και την Ελένη. Οι ήρωες περνούν από την άγνοια στη γνώση, οπότε αίρεται και η αντίθεση ανάμεσα στο φαίνεσθαι και το είναι. Οι ήρωες υπάρχουν πια με την πραγματική τους ταυτότητα (είναι = φαίνεσθαι).
 - Ας αναζητήσουμε τον τρόπο με τον οποίο γίνεται η μετάβαση από την άγνοια στη γνώση.
 - Ποια συναισθήματα γεννά στους ήρωες;
 - Εσύ τι νιώθεις;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ

— Βάγιες, τρεχάτ', ανοίξατε, αυτός είν' ο καλός μου!
Δημοτικό τραγούδι, Ο γυρισμός του ξενιτεμένου



Ίων – Κρέουσα – Χορός,
Ευριπίδης Ίων,
(Χ. Λούλης – Λ. Κονιόρδου,
Εθνικό Θέατρο, 2003, σκην. Λ. Κονιόρδου)

ΗΛ. Ω της καρδιάς μου φως,
ΟΡ. Φως της καρδιάς αλήθεια.
ΗΛ. Ήρθες γλυκειά φωνή;
ΟΡ. Μη θες και μάρτυρα άλλο.
ΗΛ. Σ' έχω στα χέρια μου;
ΟΡ. Παντοτεινά θα μ' έχεις.
ΗΛ. Ω συντοπίτισσες, ω αγαπητές γυναίκες,
Κοιτάχτε τον Ορέστη...

Σοφοκλής, Ηλέκτρα, στ. 1224-1229
(μτφρ. Κ. Ταμβάκης)
(Από το Σοφοκλής, Αντιγόνη – Ηλέκτρα,
Ι. Ζαχαρόπουλος)

— Κρεμάσου σαν καρπός
εδώ, ψυχή μου, ώσπου να
ξεραθεί το δέντρο.

Ου. Σαίξπηρ, Κυμβελίνος,
μτφρ. Β. Ρώτας, Β. Δαμιανάκου,
Επικαιρότητα

Γνωρίζει τον η Αρετή, καλά τόνοι θυμάται,
μα δεν κατέχει ξυπνή αν είναι ή αν κοιμάται.
Ξαναλιγώνει η φτωχή απ' τη χαρά την τόση
κ' έκλινε μια και δυο φορές χάμαι στη γη να δώσει.

Β. Κορνάρος, Ερωτόκριτος, Ε, στ. 1089-1092
(Από το Β. Κορνάρος, Ερωτόκριτος, Ερμής)



Μενέλαος – Ελένη (Α. Βογιατζής – Κ. Καραμπέτη,
Θέατρο του Νότου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδός)

MEN.	Μίλησε· πρέπει ὅσα μας δίνουν, καλά ἢ κακά, οἱ θεοὶ ν' ἀκούμε.	
ΕΛΕ.	Σιχαίνομαι τα λόγια που θα πω.	
MEN.	Λέγε· γλυκιά ξαλάφρωσή 'ναι τις περασμένες να σου λένε δυστυχίες.	735
ΕΛΕ.	Δεν πήγα εγώ με γρήγορο καράβι στην αγκαλιά ενός βάρβαρου, οὔτε σε ντροπιασμένο πλάγισσα κρεβάτι.	
MEN.	Τότε ποια μοίρα, ποιος θεός σε πήρε; ¹⁷	
ΕΛΕ.	Ο γιος του Δία, καλέ μου, και της Μαίας ¹⁸ στη χώρα μ' ἔφερε του Νείλου.	740
MEN.	Απίστευτο· πούθε σταλμένος; Φοβερά λόγια!	
ΕΛΕ.	Ἐκλαψα τότε, ἀκόμη κλαίω και τώρα· ἡ ομόκλινη μ' ἀφάνισε του Δία.	
MEN.	Ἡ Ἥρα; Ποίων τάχα το κακό ζητούσε;	745
ΕΛΕ.	Αχ! συμφορά μου, εκείνες οἱ πηγές ὅπου οἱ θεές λουστήκαν ¹⁹ κι ἦρθ' ἡ ἀμάχη για την ομορφιά τους.	
MEN.	Ὅμως γιατί να κατατρέξει εσέν' ἡ Ἥρα;	
ΕΛΕ.	Για να μη μ' ἔχει ο Πάρης...	750
MEN.	Πώς; Λέγε.	
ΕΛΕ.	που ἤμουν γι' αὐτόν της Κύπριδας το δῶρο.	
MEN.	Α! δύστυχη.	
ΕΛΕ.	Ναι, δύστυχη· κι εδῶ στην Αἴγυπτο ἦρθα.	
MEN.	Και του ἔδωσε το εἶδωλό σου, ως λες.	755
ΕΛΕ.	Στο σπίτι σου τι θρήνος, μάνα, ω μάνα, τι πένθος, τι χαμός!	
MEN.	Τι λες;	
ΕΛΕ.	Χάθηκε ἡ μάνα μου· για τις ντροπές μου πέρασε βρόχο στο λαιμό της.	760
MEN.	Την ἀμοιρη· ἡ κόρη μας Ερμιόνη ζει;	
ΕΛΕ.	Ανύπαντρη, ἀτεκνη, μαραίνεται και κλαίει για το δικό μου ατιμασμένο γάμο.	
MEN.	Ω! Πάρη, που μου ρήμαξες το σπίτι, ²⁰ αυτά κι εσένα ἀφάνισαν και μύριους Ἑλληνες χαλκαρματωμένους.	765
ΕΛΕ.	Κι ἐμένα την καταραμένη, την κακορίζικη, ο θεός ἀλάργα μ' ἀπόδιωξε ἀπ' την πόλη κι ἀπό σένα κι ἀφησα —που δεν ἀφησα ποτέ— τον άντρα μου και τα παλάτια για ντροπιασμένους ἔρωτες τραβώντας.	770

Ἡ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

► Ποιες συμφορές της
αφηγείται ἡ Ελένη
στο Μενέλαο;

ΣΧΟΛΙΑ

- 17 . Με αυτά τα λόγια ο Μενέλαος απαλλάσσει ἀπὸ την ενοχὴ την Ελένη, ἀφοῦ ἀποδίδει στους θεοὺς και στη μοίρα ὅ,τι ἔγινε.
18 . Εννοεὶ τον Ερμή, τον ἀγγελιαφόρο των θεῶν. Εὐλογία λοιπόν ἡ ἐρώτηση που ἀκολουθεῖ: *πούθε σταλμένος*; (Ποιος του ἀνέθεσε αὐτὴ την ἀποστολή;).
19 . Σύμφωνα με το μῦθο, οἱ τρεῖς θεές, πριν ἀπευθυνθοῦν στον Πάρη για την κρίση, λούστηκαν στα νερά ενός ποταμοῦ.
20 . Ο Μενέλαος μεταθέτει την εὐθύνη για τις συμφορές στον Πάρη, ἀποκαθιστώντας την τιμὴ της Ελένης.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ



Μενέλαος – Ελένη – Χορός
(Λ. Βογιατζής – Κ. Καραμπέτη,
Θέατρο του Νότου, 1996,
σκην. Γ. Χουβαρδός)

- Η προσοχή όλων μας είναι στραμμένη στο Μενέλαο και την Ελένη. Μην ξεχνάμε όμως ότι οι δύο ήρωες δεν είναι μόνοι.
 - Ποια άλλα πρόσωπα βρίσκονται στο σκηνικό χώρο;
 - Πώς φαντάζεσαι τη σκηνική τους παρουσία τη στιγμή της αναγνώρισης;

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Στις τραγωδίες την αναγνώριση δύο αγαπημένων προσώπων ακολουθούν συνήθως: α) η εκδήλωση των συναισθημάτων αυτών που ξανασιμίζουν, μαζί με αναφορές στο ρόλο της τύχης, β) μια κίνηση προς τα πίσω, προς το παρελθόν, γ) μια κίνηση προς τα εμπρός, προς το μέλλον.
 - Ποιους από τους άξονες αυτούς εντοπίζουμε μετά την αναγνώριση Μενέλαου-Ελένης στη σκηνή που μελετάμε;
 - Ας δούμε πιο συγκεκριμένα το δεύτερο άξονα: Ποια είναι η στάση του καθενός από τους δύο ήρωες απέναντι στο οδυνηρό παρελθόν; Την καταλαβαίνεις;
- Η Ελένη μιλώντας για το παρελθόν της αναφέρεται για μία ακόμα φορά στο ρόλο των θεών. Φέρνοντας στο νου μας και άλλες σχετικές αναφορές σε προηγούμενους σίχους, ας κάνουμε κάποιες υποθέσεις για τη δράση των θεών στον κόσμο του Ευριπίδη. Διασφαλίζουν την τάξη του δικαίου ή ενεργούν απρόβλεπτα κινούμενοι από προσωπικά τους πάθη; Μπορεί να σε βοηθήσει και το υλικό της αποδελτίωσης.



Ελένη
(Μ. Κωνσταντάρου,
Ευριπίδης, Τρωάδες,
θίασος Γ. Τσαρούχης,
1977,
σκην. Γ. Τσαρούχης)

[...] η Ελένη, που τους άλλους τόσο στην ομορφιά περνούσε, χώρισε τον άριστο τον άντρα,

π' όλο της Τροίας κατάρσρεψε το κράτος, κι ούτε την κόρη, ουδέ τους ακριβούς της θυμήθηκε γονιούς, μα ερωτευμένην ξεσπκωσέ τη η Κύπρις.

Πολύ εύκολα η καρδιά λυγάει τ' ανθρώπου.
Κι αμέσως λακταράει στο νου ό,τι βάλει.

Σαπφώ, απόσπασμα 16 L-P.
(μτφρ. Π. Λεκατσάς)

(Από το J.-L. Bacskès, *Ο μύθος της Ελένης*,
μτφρ. Κ. Γιόση, Μέγαρο Μουσικής Αθηνών – Μ.Ι.Ε.Τ.)

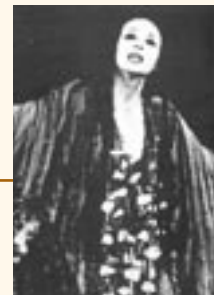
ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

Η ΕΛΕΝΗ: ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

Δεν είναι αληθινός αυτός ο λόγος.
Δε μπήκες στα καλοφτιαγμένα τα καράβια.
Μίπε στα κάστρα μπήκες της Τρωάδας.

Σπείσιχορος, απόσπασμα 14 (μτφρ. Η. Βουτερίδης)
(Από το Η. Βουτερίδης, *Αρχαίοι Έλληνες Λυρικοί*, Παπαδήμας)

Ελένη
(Μάγια Λυμπεροπούλου,
Ευριπίδης, Τρωαδίσιδες,
Θέατρο Τέχνης, 1979)



ΧΟΡ.	Αν όλα παν καλά από δω και πέρα, οι συμφορές σας οι παλιές θα σβήσουν. ²¹		Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΛΕΝΗ
ΑΓΓ.	Άσε, Μενέλαε, τη χαρά μαζί σας να γευτώ· δεν την ξέρω, μα τη βλέπω. ²²	775	
ΜΕΝ.	Ζύγωσε, γέροντα, κι εσύ να κουβεντιάσεις.		▶ Ποιες σκέψεις κάνει ο Αγγελιαφόρος για:
ΑΓΓ.	Γι' αυτήνε δε μοχθήσαμε στην Τροία; ΜΕΝ. Δεν είναι αυτή, οι θεοί μας ξεγελάσαν· κρατούσαμε μια ολέθρια νεφέλη.	780	
ΑΓΓ.	Τι λες; Τόσος μόχθος κι αγώνας για έναν ίσκιο;		• τους θεούς • την Ελένη • τον εαυτό του;
ΜΕΝ.	Έργα της Ήρας και τριών θεών αμάχη.		
ΑΓΓ.	Η αληθινή γυναίκα σου είναι τούτη;		
ΜΕΝ.	Αυτή· και να πιστέψεις όσα λέω.	785	
ΑΓΓ.	Δυσκολονόπος ο θεός ²³ , παιδί μου ²⁴ ολοένα αλλάζει. Εδώθε κείθε σέρνει, πότε ψηλά, πότε βαθιά τα πάντα· ο ένας δυστυχάει, ο άλλος όχι, όμως κι αυτός κακό θάνατο βρίσκει· δεν έχει πάντα η τύχη σιγουριά. Κι οι δυο σας βάσανα δοκιμάσατε, απ' του κόσμου τα λόγια εσύ, κι αυτός απ' τους πολέμους. Σαν πολεμούσε, τίποτε δικό του· ²⁵ και τώρα δίκως κόπο η ευτυχία.	790	
	Δεν ντρόπιασες το γέροντα γονιό σου και τους Διόσκουρους, δεν έχεις κάνει όσα δεινά σου φόρτωσαν. Θυμάμαι το γάμο σου, ²⁶ στο νου μου ξαναφέρνω πως έτρεχα βαστώντας τις λαμπάδες πλάι στο αμάξι σου κι εσύ νυφούλα μαζί μ' αυτόν το πατρικό σου σπίτι το ευτυχισμένο χαιρετούσες. ²⁷ Όποιος δε νιώθει σέβας για τ' αφεντικά του και δε συμπάσχει σε χαρές και λύπες, δούλος κακός. ²⁸ Εγώ κι αν είμαι σκλάβος, θέλω μες στους καλούς να με λογιάζουν·	795	
		800	
		805	

ΣΧΟΛΙΑ

21. Το δίσπικο του Χορού επαναφέρει τους ήρωές μας στην πραγματικότητα και στους κινδύνους, που αποδώ και πέρα θα αντιμετωπίσουν.
22. Ο Αγγελιαφόρος αδυνατεί να κατανοήσει την πραγματικότητα, αφού νομίζει ότι μπροστά του είναι η «Ελένη» που εξαφανίστηκε από τη σπηλιά.
23. Η λέξη *θεός* στον ενικό αριθμό δηλώνει την έννοια που θείου.
24. Στο πρωτότυπο: *θύγατερ*· ο Αγγελιαφόρος απευθύνεται στην Ελένη και η τρυφερή προσφώνηση δείχνει ίσως την αλλαγή της στάσης του.
25. Ο Αγγελιαφόρος, από τη γενική διαπίστωσή του για το ευμετάβολο της τύχης, περνάει στα παραδείγματα του Μενέλαου και της Ελένης: ο Μενέλαος ήταν δυστυχισμένος επειδή πολεμούσε, για να ξαναπάρει την Ελένη, και τώρα ξαφνικά, χωρίς να κοπιήσει, τη βρίσκει· η Ελένη, που ήταν δυστυχισμένη για τις άδικες σε βάρος της κατηγορίες, τώρα βλέπει τη φήμη της να αποκαθίσταται.
26. Με αυτή την υπενθύμιση γίνεται η αποκατάσταση του γάμου της Ελένης, αφού στην αντίληψη των ανθρώπων ο γάμος αυτός είχε διαλυθεί.
27. Η τελετή του γάμου περιλάμβανε τρία στάδια: την *εγγύησιν* (μνηστεία στο σπίτι του πατέρα της νέφης), την *πομπήν*, για την οποία γίνεται λόγος εδώ, και το *τέλος* (τελετές στο σπίτι του γαμπρού).
28. Εδώ τονίζεται η αφοσίωση του δούλου προς τον κύριό του. Η αφοσίωση αυτή δεν είναι δείγμα δουλοπρέπειας, αλλά, όπως φαίνεται από τη συνέχεια των λόγων του, επιλογή ενός ελεύθερου πνεύματος και δείγμα ευγένειας ήθους.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Η αναγνώριση ανάμεσα στους δύο συζύγους ολοκληρώθηκε... Μα ο Αγγελιαφόρος δείχνει να μην έχει καταλάβει τι συνέβη.

- Ο σκηνοθέτης μιας σύγχρονης παράστασης της *Ελένης* προβληματίζεται για το «σπίσιμο» της σκηνής του Αγγελιαφόρου. Ποιες προτάσεις θα του έκανες για την κίνηση του Αγγελιαφόρου στο χώρο και γενικότερα για τον τρόπο, με τον οποίο θα υποδυθεί το ρόλο του; Σκέψου την ηλικία, την κοινωνική του θέση και τη συναισθηματική του κατάσταση.

Γέροντας αγγελιαφόρος (αικελικός ερυθρόμορφος κραπίρας του 4ου αι. π.Χ.)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο γέροντας παραμένει στο σκηνικό χώρο και μετά την αναγγελία για την ανάληψη του ειδώλου (αγγελική ρήση). Παύει έτσι να είναι μόνο αγγελιαφόρος. Ξαναγίνεται ο πιστός υπηρέτης που εκδηλώνει συναισθήματα και εκφράζει προβληματισμούς.
 - Για ποιους λόγους νομίζεις ότι ανατίθεται αυτός ο διευρυμένος ρόλος σε ένα γέροντα υπηρέτη του Μενέλαου που πολέμησε μαζί του στην Τροία;
- Ας σταθούμε στις αναφορές του γέροντα υπηρέτη στους θεούς, την τύχη και την ανθρώπινη μοίρα.
 - Ποιες είναι οι απόψεις του για τα θέματα αυτά;
 - Ας φανταστούμε τον αντίκτυπο των προβληματισμών αυτών στους Αθηναίους θεατές του 412 π.Χ.
- Τρωαδίτες και Έλληνες πολέμησαν και κάθηκαν στην Τροία για ένα είδωλο, εξαπατημένοι.
 - Ας αναζητήσουμε αναλογίες στη σημερινή εποχή.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 4

«ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ ΑΔΕΙΑΝΟ»

Και στην Τροία;
Τίποτε στην Τροία – ένα είδωλο.
Έτσι το θέλαν οι θεοί.
Κι ο Πάρης, μ' έναν ίσκιο πλάγιαζε σαν να ήταν πλάσμα απόφιο·
κι εμείς σφαζόμασταν για την Ελένη δέκα χρόνια.

Μεγάλος πόνος είχε πέσει στην Ελλάδα.
Τόσα κορμιά ριγμένα
στα σαγόνια της θάλασσας στα σαγόνια της γης·
τόσες ψυχές
δοσμένες στις μυλόπετρες, σαν το σιτάρι.
Κι οι ποταμοί φουσκώναν μες στη λάσπη το αίμα
για ένα λινό κυμάτισμα για μια νεφέλη
μιας πεταλούδας τίναγμα το πούπουλο ενός κύκνου
για ένα πουκάμισο αδειανό, για μιαν Ελένη.

Γ. Σεφέρης, «Ελένη» (απόσπασμα)
(Από το Γ. Σεφέρης, *Ποιήματα*, Ίκαρος)



W. Lachnit,
Ο θάνατος της Δρέσδης

	λεύτερος αν δεν είμαι, λεύτερη έχω ψυχή ²⁹ το 'να κακό κάλλιο απ' τα δύο: φαύλη να 'χω καρδιά και δούλο να με λένε. ³⁰	810	► Ποιες εντολές δίνει ο Μενέλαος στον Αγγελιαφόρο;
MEN.	Μόχθους πολλούς μαζί μου πολεμώντας πέρασες, γέρο· τώρα, έλα, μοιράσου την ευτυχία μου ³¹ τρέξε στους συντρόφους που μας απόμειναν και πες τα νέα· πώς είναι εδώ τα πράγματα· ας προσμένουν έτοιμοι στο γιαλό για τους αγώνες που 'χω να κάνω ακόμπη, αν θα μπορέσω, καθώς ελπίζω, ετούτην απ' τη χώρα ν' αρπάξω· ας αργυρπνούν κι όλοι ενωμένοι, σε μια σμίγοντας τύχη, απ' τους βαρβάρους	815	► Ποιες σκέψεις κάνει ο Αγγελιαφόρος για τους θεούς και τη μαντική τέχνη;
	κάποιο να βρούμε τρόπο να σωθούμε. ³²	820	
ΑΓΓ. ³³	Θα γίνουν, βασιλιά μου, αυτά· μα βλέπω κούφια τη μαντική, ψευτιές γεμάτη. ³⁴ Με τη φωτιά και τα πουλιά μαντείες τίποτα δεν αξίζουν ³⁵ αν πιστεύεις πως τα πουλιά ωφελούνε τους ανθρώπους, ανόητος είσαι. Ο Κάλχας ³⁶ στο στρατό μας δε μίλησε καθόλου, κι ας θωρούσε να χάνονται οι δικοί του για έναν ίσκιο· κούρσεψαν ανωφέλευτα τη χώρα·	825	
	θα πεις, δεν το 'θελε ο θεός ³⁷ και γιατί τότε πηγαίνουμε στους μάντεις; Όταν κάνεις θυσίες στους θεούς, να τους γυρεύεις τα καλά μόνο κι άσε τις μαντείες· ξεγέλασμα είναι στη ζωή· κανένας	830	
	δεν πλούτισε μ' αυτές όντας τεμπέλης ³⁸ σωστό μυαλό και νους, ³⁹ να σοφός μάντης.	835	
XOP.	Στα όσα είπε ο γέρος συμφωνώ· άμα κερδίσεις τους θεούς, στο σπιτικό σου την πιο μεγάλη μαντική έχεις μπάσει.	840	

ΣΧΟΛΙΑ

29. Την εποχή εκείνη κάποιοι σοφιστές δίδασκαν τη φυσική ισότητα όλων των ανθρώπων, τους οποίους οι κοινωνικές συνθήκες και οι ιστορικές συγκυρίες είχαν διακρίνει σε ελεύθερους και δούλους, Έλληνες και βαρβάρους.
30. Δηλαδή: *από το να είμαι και δούλος και κακός, ας είμαι βέβαια δούλος αλλά τουλάχιστον καλός.*
31. Ο Μενέλαος προσκαλεί τον αφοσιωμένο δούλο να μοιραστεί μαζί του την ευτυχία ως ηθική ανταμοιβή για τις υπηρεσίες του.
32. Προοικονομία της δραπετεύσης του Μενέλαου και της Ελένης.
33. Και αυτή η ρήση του Αγγελιαφόρου αρχίζει με μια γενική διαπίστωση και μετά περνάει στα παραδείγματα. Ολόκληρη η ρήση έχει θεωρηθεί από μερικούς μελετητές περιττή και μεταγενέστερη παρεμβολή.
34. Σύμφωνα με τον ιστορικό Θουκυδίδη, μετά την καταστροφή στη Σικελία οι Αθηναίοι είχαν στραφεί όχι μόνο εναντίον των πολιτικών «που τους είχαν παρακινήσει να κάνουν την εκστρατεία», αλλά «και εναντίον των χρησμολόγων και των μάντεων και όσων άλλων που με τις προφητείες τους τους είχαν δημιουργήσει την ελπίδα ότι θα καταλάβουν τη Σικελία» (Η', 1, 1-2, μτφρ. Α. Βλάχος).
35. Αναφέρεται σε δύο τρόπους της μαντικής τέχνης: α) στις θυσιαστήριες φλόγες, β) στις κραυγές και τις κινήσεις των πουλιών (τους οϊωνούς).
36. Περίφημος μάντης από τον τρωικό μυθολογικό κύκλο.
37. Το να αποδίδει κάποιος στο συνομιλητή του μια πιθανή ερώτηση ή αντίρρηση είναι ένα ρητορικό σχήμα που λέγεται *προαπάντησις*.
38. Θυμίζει το γνωστό *σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει*.
39. Στο πρωτότυπο: *γνώμη δ' ἀρίστη μάντις τ' εὐβουλία*. *Εὐβουλίαν* (= σωστό μυαλό, σωστή κρίση) υπόσχονταν οι σοφιστές ότι μπορούσαν να διδάξουν τους νέους. Με τα λόγια αυτά ο Αγγελιαφόρος αποχωρεί από τη σκηνή.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Παρακολουθούμε μια σύγχρονη παράσταση της *Ελένης*... Βλέπουμε τον Αγγελιαφόρο και ακούμε τους στοχασμούς του.
 - Τον νιώθουμε κοντά μας; Μας αγγίζουν τα λόγια του;



Θεατές σε σύγχρονη παράσταση

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Αγγελιαφόρος στο λόγο του ασκεί έντονη κριτική στους μάντιες, επαναφέροντας έτσι το πρόβλημα της αδυναμίας του ανθρώπου να φτάσει εύκολα στη γνώση.
 - Τι μπορούμε να εμπιστευόμαστε, σύμφωνα με τον Αγγελιαφόρο; Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να κατευθύνουμε τη ζωή μας; Ας συζητήσουμε την πρότασή του.
- Ένα από τα κατά ποιόν μέρη* της τραγωδίας, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, είναι η δianoia*, οι ιδέες δηλαδή και οι σκέψεις που εκφράζουν τα πρόσωπα της τραγωδίας και τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούν, για να υποστηρίξουν τις θέσεις τους.
 - Ας αναζητήσουμε σε αυτήν τη σκηνή απόψεις και προβληματισμούς που συνθέτουν τη δianoia.
 - Δικαιολογείται ο χαρακτηρισμός του Ευριπίδη ως «από σκηνής φιλόσοφος»;
 - Ποιες από αυτές τις απόψεις θα μπορούσε να διατυπώσει κι ένας ήρωας σύγχρονου θεατρικού έργου;
- Ας υποθέσουμε ότι έλειπαν οι στοχασμοί του Αγγελιαφόρου. Τι θα κέρδιζε, τι θα έχανε το δραματικό έργο;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 5



Καραβάτζιο, *Η Χειρομάντισσα*

ΜΑΝΤΙΚΗ

Ο φόβος και η άγνοια, που οδήγησαν εύκολα τον άνθρωπο στη δεισιδαιμονία και την «πρόληψη» (για την αποφυγή του κακού), ήταν φυσικό να τον οδηγήσουν σε μια διαρκή αγωνία για τα όσα του έμελλαν να συμβούν, και να του γεννήσουν την τάση της μαντικής [...]. Μπορούμε να πούμε πως η Μετεωρολογία κι η Αστρολογία ήταν τα πρώτα σκέλη και ίσως η πρώτη αφορμή της γενικής Μαντικής. Από τα προγνωστικά του καιρού διακινδυνεύει κανείς τη μαντεία και τις φανταστικές ερμηνείες, τους οιωνισμούς [...]. Τα φυσικά φαινόμενα γίνονται έτσι διερμηνείς των αποφάσεων της Τύχης ή του Θεού. Ακολουθούν σε πιο εξελιγμένη μορφή όνειρα, οπτασίες, καντλομαντεία, πυρομαντεία, καφεμαντεία, χειρομαντεία [...] ο καφές που χύνεται, τα κουφέτα κάτω από το μαξιλάρι.

Δ. Λουκάτος

(Από το Δ. Λουκάτος, *Εισαγωγή στην ελληνική λαογραφία*, Μ.Ι.Ε.Τ.) (Διασκευή)

«ΕΥΒΟΥΛΙΑ» (ΣΩΣΤΟ ΜΥΑΛΟ, ΣΤ. 837)

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ. Η διδασκαλία μου σε κάνει μυαλωμένο για τις υποθέσεις του σπιτιού σου (πώς να κυβερνάς με τον καλύτερο τρόπο το νοικοκυριό σου), και για τις υποθέσεις της πολιτείας (πώς να γίνεις ασυναγώνιστος πολιτικός και στα έργα και στους λόγους).

Πλάτων, *Πρωταγόρας*, 318e-319a (μτφρ. Η. Σπυρόπουλος)

(Από το Πλάτωνος Πρωταγόρας, Α.Π.Θ. – Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών – Ίδρυμα Μ. Τριανταφυλλίδη)

3η ΣΚΗΝΗ (στ. 841-941)

ΕΛΕΝΗ	Ὡς τώρα πάνε όλα καλά· απ' την Τροία, δύστυχε ¹ , και να μάθω πώς εσώθης, κανένα κέρδος· όμως λαχταρούμε ν' ακούσουμε τα πάθη των δικών μας.			
ΜΕΝΕΛΑΟΣ	Με ρώτησες πολλά μ' ένα σου λόγο. ² Τι να σου πω για τους χαμούς στο Αιγαίο, κατάνακρα στην Εύβοια τις πανούργες φωτιές του Ναύπλιου ³ , τα γυρίσματά μου στην Κρήτη, στη Λιβύη και στου Περσέα τον ψηλό κάβο; ⁴ Δε θα σε χορταίνουν τα λόγια μου κι εγώ θα τυρανιόμουν τα πάθη τα παλιά ιστορώντας· έτσι διπλά θα μας βασάνιζε κι η θλίψη.	845		▶ Σε ποια μέρη και πόσα χρόνια περιπλανήθηκε ο Μενέλαος;
ΕΛΕ.	Καλύτερα μου απάντησες παρ' όσο σ' ερώτησα. Μονάχα ετούτο πες μου κι άφησε τ' άλλα· πόσα χρόνια τάχα παράδερνες στις θάλασσας το κύμα; ⁵	850		▶ Ποιος νέος κίνδυνος τον απειλεί;
ΜΕΝ.	Χρόνους εφτά με τα καράβια· πρώτα δέκα χρονιές πολέμαγα στην Τροία.			▶ Πώς αντιμετώπισε η Ελένη μέχρι τώρα τις επιθυμίες του Θεοκλύμενου;
ΕΛΕ.	Πόσος καιρός! Φτωχέ, εκεί πέρα εσώθης κι ήρθες εδώ για να σε θανατώσουν. ⁶	860		
ΜΕΝ.	Τι 'πες; Τι λες, γυναίκα, μ' αφανίζεις.			
ΕΛΕ.	Βιάσου και φύγε γρήγορα απ' τη χώρα. Θα σε σκοτώσει αυτός που ζει σ' ετούτο.			
ΜΕΝ.	Και τι έκαμα για τέτοια μαύρη τύχη;	865		
ΕΛΕ.	Ήρθες κι ανέλπιστα το γάμο μου εμποδίζεις.			
ΜΕΝ.	Θέλει κανείς το ταίρι μου δικό του;			
ΕΛΕ.	Με πρόσβαλε, μα υπόμεινα και τούτο. ⁷			
ΜΕΝ.	Άρχοντας δυνατός ή ο βασιλέας; ⁸			
ΕΛΕ.	Του τόπου αφέντης, τέκνο του Πρωτέα.	870		
ΜΕΝ.	Τα λόγια της γριάς αυτό εννοούσαν.			
ΕΛΕ.	Σε ποιαν εξώπορτα βαρβάρου εστάθης;			
ΜΕΝ.	Σ' αυτήν· σα να' μouna φτωχός με διώξαν.			
ΕΛΕ.	Αχ! δυστυχία, ζητιάνεψες στ' αλήθεια;			

ΣΧΟΛΙΑ

1. Η Ελένη σκέφτεται μάλλον την τύχη που περιμένει το Μενέλαο στην Αίγυπτο, γι' αυτό και τον αποκαλεί *δύστυχο*.
2. Στην τυπική σκηνή της αναγνώρισης οι ήρωες εξιστορούν τα πάθη τους. Τώρα είναι η σειρά του Μενέλαου να εξιστορήσει τα δικά του πάθη. Όμως πρέπει για δραματικούς λόγους να μην προβεί σε λεπτομερή παρουσίαση των περιπετειών του, διότι: α) θα επιβραδυνθεί χωρίς λόγο η εξέλιξη του δράματος και β) το κοινό δεν πρόκειται να πληροφορηθεί τίποτε περισσότερο από όσα ήδη ξέρει από το σίχο 437 κ.εξ.
3. Ο Ναύπλιος, όταν έμαθε ότι οι Έλληνες επέστρεφαν στην πατρίδα τους μετά την άλωση της Τροίας, για να τους εκδικηθεί, που είχαν εκτελέσει ως προδότη το γιο του, Παλαμήδη, άναβε φωτιές σε απόκρημνες ακτές της Εύβοιας· οι Έλληνες βλέποντάς τες πίστευαν ότι είχαν μπροστά τους λιμάνια, με αποτέλεσμα τα καράβια τους να τσακίζονται στα βράχια.
4. Ο κάβος του Περσέα (εκεί όπου ο μυθικός ήρωας σκότωσε το θαλάσσιο κήπος και απελευθέρωσε την Ανδρομέδα) τοποθετείται στη δυτική άκρη του Δέλτα του Νείλου.
5. Η Ελένη θα μπορούσε να υπολογίσει μόνη της το χρόνο με βάση όσα της είπε ο Τεύκρος. Ωστόσο συνεχίζει να ρωτάει, ώστε με τη βοήθεια της απάντησης να κλιμακωθούν τα συναισθήματα στους σίχους 860-861.
6. Η αποκάλυψη του επικείμενου κινδύνου μοιάζει με κραυγή αγωνίας και τους επαναφέρει στην πραγματικότητα, ύστερα από την αυθόρμητη έκφραση των συναισθημάτων τους.
7. Η έκφραση αυτή διατρεί κάποια αμφισβησία, καθώς ο Μενέλαος δεν μπορεί να καταλάβει το μέγεθος της «προσβολής» (βλ. και στ. 877).
8. Με το σίχο αυτόν ο Μενέλαος ίσως αναρωτιέται για τη δύναμη του αντιπάλου.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Η χαρά της αναγνώρισης πέρασε. Το συναισθηματικό κλίμα της σκηνής αλλάζει.

- Ας συζητήσουμε για τις εκφράσεις των προσώπων, όπως απεικονίζονται στη διπλανή φωτογραφία.
 - Δηλώνουν αυτή την αλλαγή;
 - Πώς φαντάζεσαι τον τόνο της φωνής τους;

Μενέλαος – Ελένη (Λ. Βογιατζής – Κ. Καραμπέτη, Θέατρο του Νότιου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδός)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Μετά την αναγνώριση και το ξέσπασμα χαράς, παρακολουθούμε την προσπάθεια των ηρώων να ξανακερδίσουν το χαμένο χρόνο. Η Ελένη αναφέρθηκε στην προηγούμενη σκηνή στο παρελθόν της. Τώρα είναι η σειρά του Μενέλαου.
 - Ας εντοπίσουμε τους στίχους, στους οποίους ο Μενέλαος αναφέρεται στο δικό του παρελθόν, και ας σημειώσουμε την πορεία του στον παρακάτω χάρτη της Ανατολικής Μεσογείου.
 - Ας εξετάσουμε κατά πόσο η απροθυμία του να αναφερθεί εκτενώς σ' αυτό είναι ψυχολογικά δικαιολογημένη.
 - Για σκέψου... Ξανακερδίζεται ο χαμένος χρόνος;
- Η αναγνώριση ολοκληρώθηκε. Αν το θέμα της τραγωδίας ήταν η επανέυρεση Ελένης και Μενέλαου, το έργο θα μπορούσε να τελειώσει εδώ. Βρισκόμαστε όμως στη μέση.
 - Ποιος νέος κύκλος ανοίγει; Πώς γίνεται αυτή η μετάβαση;



ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΟΙ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΑΟΥ

Γιατί με βάσανα πολλά στις ξενιπτείες γυρνώντας, / ήρθα σε χρόνια οκτώ κλειστά [...] / Κύπρο, Φοινίκη κι Αίγυπτο γυρνούσα κι Αιθίοπους...

Όμηρος, *Οδύσσεια*, δ, στ. 81-85
(μτφρ. Ζ. Σίδερης)

(Από το *Όμηρου Οδύσσεια*,
Α' Γυμνασίου, ΟΕΔΒ, 1999)

MEN.	Ναι· δηλαδή δεν ήταν κίολας έτσι. ⁹	875	
ΕΛΕ.	Τότε και για το γάμο μου έχεις μάθει.		
MEN.	Ναι, μα αν τον απόφυγες δεν ξέρω. ¹⁰		
ΕΛΕ.	Ανέγγιχτη φυλάγω την τιμή μου.		
MEN.	Καλά όσα λες, μα πώς να σε πιστέψω;		
ΕΛΕ.	Βλέπεις εδώ που κάθομαι στο μνήμα;	880	ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ
MEN.	Κάτι στρωσίδια, δόλια, τι τα θέλεις;		▶ <i>Τι προτείνει η Ελένη στο Μενέλαο;</i>
ΕΛΕ.	Το γάμο να ξεφύγω, ikέπισσα ήρθα.		
MEN.	Βωμό δε βρήκες ή έτσι συνηθίζουν; ¹¹		
ΕΛΕ.	Σαν το ναό θεού μ' έχει φυλάξει.		
MEN.	Και δεν μπορώ στη Σπάρτη να σε πάω;	885	▶ <i>Ποια είναι η προϋπόθεση για τη σωτηρία τους;</i>
ΕΛΕ.	Σπαθί σε περιμένει αντί για μένα.		
MEN.	Μα τότες είμαι ο πιο δυστυχισμένος.		
ΕΛΕ.	Μην ντρέπεσαι και φύγε από τη χώρα. ¹²		▶ <i>Τι αποφασίζουν να κάνουν οι ήρωες σε περίπτωση αποτυχίας;</i>
MEN.	Για σε πήρα την Τροία, να σ' αφήσω;		
ΕΛΕ.	Καλύτερα παρά να σε σκοτώσουν.	890	
MEN.	Άναντρα λόγια, ανάξια της Τρωάδας.		
ΕΛΕ.	Το βασιλιά, κι ας θες, δε θα τον σφάξεις. ¹³		
MEN.	Τι, δεν πληγώνει ξίφος το κορμί του;		
ΕΛΕ.	Το αδύνατο αν ζητάς, σοφός δεν είσαι.		
MEN.	Έτσι βουβός θα κάτσω να με δέσουν;	895	
ΕΛΕ.	Με δόλο ξεπερνάς τη δυσκολία.		
MEN.	Κάλλιο ας χαθώ χτυπώντας τους εχθρούς μου.		
ΕΛΕ.	Μονάχα μια η ελπίδα να σωθούμε.		
MEN.	Χρυσάφι τάχα, τόλμη ή παρακάλια; ¹⁴		
ΕΛΕ.	Φτάνει μη μάθει ο βασιλιάς πως ήρθες.	900	
MEN.	Ποιος θα το πει; ¹⁵ Κι ούτε θα με γνωρίσει.		
ΕΛΕ.	Κάποιος δικός του ισόθεος τον συντρέχει.		
MEN.	Μια μαντική φωνή μες στο παλάτι; ¹⁶		
ΕΛΕ.	Όχι· μονάχα η αδελφή του η Θεονόη.		
MEN.	Όνομα για προφήτισσα· ¹⁷ λέγε, τι κάνεις;	905	
ΕΛΕ.	Ξέρει τα πάντα, θα σε μαρτυρήσει.		
MEN.	Τότε θα με σκοτώσουν, δεν ξεφεύγω.		
ΕΛΕ.	Στις ικεσίες μας μπορεί να στερήσει-		

ΣΧΟΛΙΑ

9. Ο Μενέλαος εννοεί ότι και, όταν ακόμα ζητούσε βοήθεια, διατηρούσε την αξιοπρέπειά του.
10. Ο Μενέλαος εκφράζει ξανά την αμφιβολία του για τη συζυγική πίστη της Ελένης. Στη συνέχεια (στ. 878), η Ελένη δηλώνει με τρόπο που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση την πίστη της, αλλά ο Μενέλαος (στ. 879) θέλει μια απόδειξη γι' αυτό. Εδώ περιγράφεται με ρεαλιστικό τρόπο μια συμπεριφορά.
11. Στην αρχαία Ελλάδα άσυλο εξασφάλιζαν οι ναοί και οι βωμοί των θεών, όχι όμως τα πρῶα (ναοί και τάφοι πρῶων). Επομένως η απορία του Μενέλαου είναι δικαιολογημένη.
12. Τα λόγια αυτά είναι χαρακτηριστικά του ήθους της Ελένης. Από το σημείο αυτό αρχίζει ένας αγώνας γενναιοδωρίας ανάμεσα στους δύο συζύγους: η Ελένη είναι έτοιμη να θυσιαστεί, για να σώσει τον άντρα της, ο Μενέλαος είναι αποφασισμένος να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο, για να την πάρει μαζί του.
13. Η Ελένη αντιλαμβάνεται ότι ο Μενέλαος σκοπεύει να αντισταθεί και να στραφεί εναντίον του θεοκλύμενου, ότι σκέφτεται δηλ. μια βίαιη λύση.
14. *Χρυσάφι* = δωροδοκία, *παρακάλια* = ρητορικά επιχειρήματα και ικεσίες.
15. Η ερώτηση είναι ρητορική, καθώς δεν περιμένουμε απάντηση. Εδώ ισοδυναμεί με άρνηση (= *κανένας δε θα αποκαλύψει την ταυτότητά μου*). Ο Μενέλαος δεν αποκάλυψε στη Γερόντισσα την ταυτότητά του.
16. Ο Μενέλαος φαντάζεται ότι μέσα στο παλάτι ακούγονται φωνές προφητικές, που προειδοποιούν το θεοκλύμενο.
17. Αναφορά στην ετυμολογία του ονόματος (Θεονόη < Θεός + νοῦς).



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Οι θεατές παρακολουθούν τη σπιοχομυθία Ελένης-Μενέλαου, σε ένα σκηνικό που δεν έχει αλλάξει από την αρχή του έργου. Το κείμενο όμως προσθέτει μια νέα ένδειξη, που μπορεί να αξιοποιηθεί σκηνογραφικά.
 - Ας την εντοπίσουμε στο κείμενο.
- Στις φωτογραφίες αυτής της σελίδας εικονίζονται βασικοί ήρωες από άλλες τραγωδίες. Θα μπορούσαν να είναι οι ήρωές μας στη σκηνή που μελετάμε; Γιατί;

Ηλέκτρα – Ορέστης (Α. Βαλάκου – Π. Φυσσούν, Σοφοκλής, Ηλέκτρα, Εθνικό θέατρο, 1972, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Για μία ακόμα φορά η Ελένη και ο Μενέλαος, αντιμέτωποι με καταστάσεις που τους ξαφνιάζουν, βιώνουν έντονα συναισθήματα.
 - Ας παρακολουθήσουμε τις συναισθηματικές τους διακυμάνσεις και ας συσχετίσουμε την ψυχική τους κατάσταση με τη χρήση σπιοχομυθίας.
- Η Ελένη και ο Μενέλαος, έρμια της τύχης και του δόλου των θεών, είχαν τα χαρακτηριστικά του τραγικού ήρωα.
 - Τώρα, με το ανέλπιστο αντάμωμά τους ύστερα από τον πολύχρονο χωρισμό, εξακολουθούν να έχουν τα χαρακτηριστικά αυτά;



Ορέστης – Ιφιγένεια
(Κ. Κωνσταντόπουλος
– Λ. Κονιάρδου,
Ευριπίδης, Ιφιγένεια
εν Ταύροις,
Θεσσαλικό θέατρο, 1990,
σκην. Κ. Τσιάνος)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

«ΑΧ ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΟΥΜΕ ΣΩΤΗΡΙΑ;»
[Όταν ο Ορέστης προσπαθεί να βρει τρόπο να ξεφύγει μαζί με την αδελφή του, Ιφιγένεια, από τη βαρβαρική χώρα των Ταύρων, η Ιφιγένεια δίνει τη λύση.]

- ΟΡΕ. Το βασιλιά αν σκοτώνουμε; Μπορούμε;
ΙΦΙ. Τον ντόπιο, εμείς, ξενοφερμένοι; Φρίκη.
ΟΡΕ. Πρέπει να το τολμήσουμε, αν μας σώζει.
ΙΦΙ. Το θάρρος σου μ' αρέσει· αδύνατο όμως.
ΟΡΕ. Μες στο ναό αν με κρύψεις; Πώς το κρίνεις;
ΙΦΙ. Λες, λυτρωμό να βρούμε στο σκοτάδι;
ΟΡΕ. Νύχτα ζητά η κλεψιά, και φως η αλήθεια.
ΙΦΙ. Είναι φύλακες μέσα· θα μας νιώσουν.
ΟΡΕ. Χαμένοι! Αχ πού θα βρούμε σωτηρία;
ΙΦΙ. Θαρρώ πως βρήκα ένα καινούριο σχέδιο.
ΟΡΕ. Σαν τι; Κι εμένα πες το, να το ξέρω.
ΙΦΙ. Τα πάθια σου για τέχνασμα θα πάρω.
ΟΡΕ. Στα τέτοια φοβερές είν' οι γυναίκες.

Ευριπίδης, *Η Ιφιγένεια στη χώρα των Ταύρων*,
στ. 1020-1032 (μτφρ. Θ. Σταύρου)
(Από το *Τραγωδίες του Ευριπίδη*, Βιβλιοπωλείον της «Εστίας»)

MEN.	Να κάνει τι; Σε ποιες με πας ελπίδες;	
ΕΛΕ.	Στον αδελφό της να μην πει πως ήρθες.	910
MEN.	Και τότε θα ξεφύγουμε απ' τη χώρα;	
ΕΛΕ.	Κρυφά της όχι, μόνο αν μας συντρέξει.	
MEN.	Δικό σου το έργο, γυναίκα σε γυναίκα.	
ΕΛΕ.	Ικέτισσα τα πόδια της θ' αγγίξω.	
MEN.	Κι άμα στα παρακάλια μας δε στέρξει;	915
ΕΛΕ.	Πεθαίνεις' κι εγώ νύφη με το ζόρι.	
MEN.	Τάχατες απ' τη βία θα με προδώσεις; ¹⁸	
ΕΛΕ.	Όρκο μεγάλο ορκίστηκα, αν εσένα...	
MEN.	Τι λες; Θα σκοτωθείς; Δεν παίρνεις άλλον;	
ΕΛΕ.	Με το ίδιο ξίφος δίπλα σου θα πέσω.	920
MEN.	Πιάσ' το δεξί μου χέρι ¹⁹ κι έλα, ορκίσου.	
ΕΛΕ.	Άμα χαθείς εσύ κι εγώ πεθαίνω.	
MEN.	Κι εγώ τελειώνω τη ζωή, αν σε χάσω. ²⁰	
ΕΛΕ.	Πώς θα πεθάνουμε όμως δοξασμένα;	
MEN.	Απάνω εδώ στον τάφο θα σε σφάξω	925
	κι ύστερα θα σφαχτώ κι εγώ. ²¹ Μα πρώτα	
	θα πολεμήσω όσο μπορώ για σένα.	
	Ας έρθει όποιος τολμά ²² δε θα ντροπιάσω	
	τη δόξα μου στην Τροία, να μου λένε,	930
	σαν πάω στην Ελλάδα, πως για μένα	
	τον Αχιλλέα της έχασεν η Θέτη,	
	το γιο του ο Νέστορας ²³ κι είδα τον Αία	
	τον Τελαμώνιο να σκοτώνεται, όμως	
	για χάρη της γυναίκας μου δεν έχω	
	το θάρρος να πεθάνω; ²⁴ Βέβαια το' χω	935
	αν οι θεοί σοφοί λογιούνται, τότε	
	τον ψυχωμένον άντρα που αφανίσαν	
	οι εχθροί του, σε απηλό τον θάβουν τάφο,	
	μα τους δειλούς στους άγριους ρίχνουν βράχους. ²⁵	
XOP.	Δώστε, θεοί, στο γένος του Ταντάλου	940
	την ευτυχία, τα βάσανα ας γλιτώσει. ²⁶	

ΣΧΟΛΙΑ

18. Πάλι δύσπιστος ο Μενέλαος φοβάται ότι η Ελένη θα τον προδώσει. Πιο πολύ από την ιδέα του θανάτου ο Μενέλαος απεχθάνεται την ιδέα ότι η Ελένη μπορεί να παντρευτεί κάποιον άλλο.
19. Οι αρχαίοι συνήθιζαν να ορκίζονται πιάνοντας ο ένας το δεξί χέρι του άλλου. Με αυτό τον τρόπο θα επικυρωθεί το περιεχόμενο του όρκου και οι θρητηθούν οι συμφωνίες ανάμεσά τους.
20. Ο αμοιβαίος όρκος αποτελεί την κορύφωση της αφοσίωσης ανάμεσα στο Μενέλαο και την Ελένη.
21. Με την αιματηρή αυτή πράξη βεβηλώνεται ο τάφος κι έτσι οι ήρωες διαμαρτύρονται για την παραβίαση του δικαίου.
22. Ο Μενέλαος λέγοντας αυτά ενδεχομένως τραβά και το ξίφος του.
23. Πρόκειται για τον Αντίλοχο, ο οποίος σύμφωνα με την επική παράδοση θυσιάστηκε, για να σώσει τον πατέρα του Νέστορα.
24. Η αντίθεση που κρύβεται στα λόγια του Μενέλαου είναι: *άλλα πεθάνανε ή χάσανε τους συγγενείς τους για χάρη της γυναίκας μου κι εγώ δε θα έχω το θάρρος να πεθάνω γι' αυτήν.*
25. Σύμφωνα με τους αθηναϊκούς νόμους απαγορευόταν η ταφή των προδοτών («δειλών») μέσα στα όρια της χώρας τους.
26. Η Κορυφαία κλείνει τυπικά τη σκηνή αυτή απαντώντας στα λόγια του Μενέλαου, τα οποία παραπέμπουν σε βίαιες εικόνες και σε θανάτους, με μια ευχή στους θεούς.



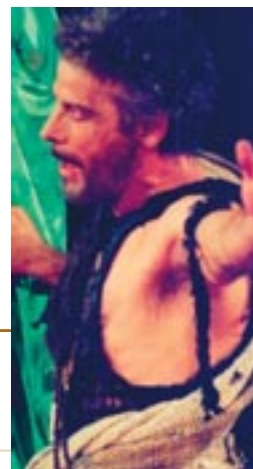
ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ



- Στις διπλανές φωτογραφίες εικονίζεται ο Μενέλαος σε διαφορετικές σκηνές του έργου: στη σκηνή με τη Γερόπιστα και στη σκηνή που μελετάμε.
 - Σε ποια σκηνή αντιστοιχεί καθεμιά; Πώς το καταλαβαίνεις;

Μενέλαος (Β. Κανάκης, Εθνικό θέατρο, 1977, σκην. Α. Σολομός)

Μενέλαος (Κ. Αθανασόπουλος, Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο ρακένδυτος Μενέλαος, που λίγο πριν κρυβόταν ίσως πίσω από το μνήμα, τώρα ορκίζεται πάνω στο μνήμα ότι θα αγωνιστεί μέχρι θανάτου. Ο όρκος ηρώων θεωρείται συνηθισμένο μοτίβο των λογοτεχνικών έργων με ρομαντικό χαρακτήρα. Άλλα τέτοια στοιχεία είναι ο χωρισμός αγαπημένων προσώπων, η επανεύρεση, η συζυγική πίστη, η φυγή.
 - Ποια από αυτά έχουμε συναντήσει στην *Ελένη*;
- Ας σταθούμε ειδικά στον όρκο των ηρώων μας.
 - Ποια συναισθήματα σου προκαλεί;
 - Ορκιζόμαστε σήμερα; Σε ποιες περιπτώσεις;
- Η σκέψη και η δράση του Μενέλαου και της Ελένης φαίνεται να καθορίζονται στο σημείο αυτό από το αίσθημα τιμής, σύμφωνα και με τον ηρωικό κώδικα της εποχής, στην οποία διαδραματίζεται η ιστορία μας.
 - Ας εντοπίσουμε τα σημεία στα οποία εκφράζεται η έγνοια για την τιμή τους.
 - Πιστεύεις ότι η δράση των ηρώων μας ρυθμιζόταν από την αρχή του έργου με βάση αυτό τον κώδικα;
 - Πώς εννοείς εσύ την τιμή και την αξιοπρέπεια;



Θ. Τσόκος, *Όρκος των Φιλικών*

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ (ΑΡΘΡΟ 59 ΠΑΡ. 61)

Οι βουλευτές πριν αναλάβουν τα καθήκοντά τους δίνουν στο Βουλευτήριο και σε δημόσια συνεδρίαση τον ακόλουθο όρκο: «Ορκίζομαι στο όνομα της Αγίας και Ομοούσιας και αδιαίρετης Τριάδας να είμαι πιστός στην Πατρίδα και το δημοκρατικό πολίτευμα, να υπακούω στο Σύνταγμα και τους νόμους και να εκπληρώνω ευσυνείδητα τα καθήκοντά μου».

Σύνταγμα της Ελλάδας, Βουλή των Ελλήνων

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

ΟΡΚΟΣ:
Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ
ΑΠΟΨΗ

Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὀμόσατε ὅλως.

Κατὰ Ματθαῖον,
κεφ. Ε΄ 34

4η ΣΚΗΝΗ (στ. 942-1139)

ΕΛΕΝΗ	Ω! συμφορά μου· δυστυχία με ζώνει. Μενέλαε, καθήκαμε' απ' το σπίτι βγαίνει όπου να' ναι η μάντισσα Θεονόη ¹ βροντάει απ' τις αμπάρες το παλάτι. Φύγε' γιατί να φύγεις, αφού ξέρει, έτσι κι αλλιώς, πως είσαι εδώ φτασμένος; Η δόλια πάω χαμένη. Από την Τροία σώθηκες κι από βαρβάρους, για να 'ρθεις να πέσεις πάλι σε σπαθιά βαρβάρων;	945		
ΘΕΟΝΟΗ	Πήγαινε μπρος εσύ να μου φωτίζεις και κατά την πρεπούμενη συνήθεια μες στον αιθέρα ανέμιζε το θειάφι, για να 'ρθουν τ' ουρανού πνοές καθάρεις· με τη φωτιά καθάρισε το δρόμο, ανόσιο αν τον μόλυνε ποδάρι, και το δαυλό μπροστά μου δώθε κείθε κούνησε να περάσω. ² Έτσι τιμώντας τους θεούς, όπως ορίζω, πάλι μέσα την ιερή να πάτε φλόγα. Ελένη, τι λες για τα μαντέματά μου; Να τος ο άντρας σου ο Μενέλαος, έχει χάσει το είδωλό σου κι όλα τα καράβια. Ξέφυγες συμφορές, δυστυχισμένε, κι ήρθες χωρίς να ξέρεις αν θα μείνεις ή θα γυρίσεις πίσω στην πατρίδα· υπάρχει αμάχη στους θεούς για σένα, ³ θα συναχτούν τη μέρα αυτή κι ο Δίας θα λάβει την απόφασή του. Η Ήρα, που πρώτα σε κατέτρεχε, σε στέργει ⁴ τώρα και θέλει να γυρίσεις πάλι στον τόπο σου μ' αυτήν κι όλη η Ελλάδα να μάθει πως του Πάρη ο γάμος, δώρο της Αφροδίτης, ήταν ένα ψέμα· η Κύπριδα γυρεύει να εμποδίσει το γυρισμό σου, για να μη φανεί έτσι πως με το μάταιο γάμο της Ελένης της ομορφιάς επήρε το βραβείο. Η τύχη σου όμως κρέμεται από μένα ⁵ στον αδελφό μου άμα σε φανερώσω, κάθηκες, που το θέλει κι η Αφροδίτη,	950	955	960
				965
				970
				975
				980

Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ
ΤΗΣ ΘΕΟΝΟΗΣ

- ▶ Πώς προαναγγέλλεται η είσοδος της Θεονόης;
- ▶ Πώς αντιδρά η Ελένη;
- ▶ Πώς εμφανίζεται η Θεονόη;
- ▶ Τι αποκαλύπτει στο Μενέλαο;
- ▶ Ποιο είναι το δίλημά της;
- ▶ Τι αποφασίζει αρχικά η Θεονόη;

ΣΧΟΛΙΑ

1. Σύμφωνα με μια σύμβαση της τραγωδίας, η άφιξη των νέων προσώπων αναγγέλλεται συνήθως από τον/την Κορυφαία ή από κάποιο πρόσωπο. Ο Ευριπίδης εδώ αξιοποιεί τη θεατρική σύμβαση, δημιουργώντας παράλληλα μια δραματική κατάσταση: η Ελένη ακούει τις θύρες να ανοίγουν και χάνει το θάρρος της.
2. Η Θεονόη συνοδεύεται από δύο τουλάχιστον θεραπεινίδες· η μια κρατά ένα θυμιατήρι, από όπου αναδύεται καπνός από θειάφι, προκειμένου να καθάρει τον αέρα, ενώ η άλλη κρατά πυρσό αναμμένο, με τον οποίο καθαίρει το έδαφος, από όπου θα περάσει η μάντισσα.
3. Η Θεονόη έχει τόσο μεγάλη προφητική δύναμη, ώστε να γνωρίζει ακόμα και τις ενδόμυχες σκέψεις και επιθυμίες των θεών.
4. Η Ήρα αδιαφορεί για το Μενέλαο· αυτό που την ενδιαφέρει στην ουσία είναι να εκδικηθεί την Αφροδίτη.
5. Με αυτήν τη φράση η Θεονόη δε θέλει να βάλει τον εαυτό της πάνω από την Ήρα και την Αφροδίτη, αλλά μόνο να τονίσει ότι καλείται η ίδια να πάρει μια απόφαση.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Κι ενώ η Κορυφαία εύχεται στο ζευγάρι να γλιτώσει από τις συμφορές του, η κρίσιμη στιγμή που οι δύο ήρωες περιμένουν πλησιάζει...

- Έρχεται η Θεονόη.
 - Με ποιες κινήσεις και εκφράσεις του προσώπου φαντάζεσαι ότι οι δύο σύζυγοι αντιδρούν στην επικείμενη εμφάνισή της;
- Η Θεονόη, που μας είναι γνωστή ήδη από τον Πρόλογο, κάνει επιτέλους την εμφάνισή της. Το κύρος της και η κρισιμότητα της παρέμβασής της σε αυτό το σημείο δημιουργούν μια σκηνή δέους, μια σκηνή δηλαδή που προκαλεί το βαθύ σεβασμό και μαζί το φόβο.
 - Πώς δηλώνεται αυτό στο κείμενο;
 - Με ποιους τρόπους μπορεί να αποδοθεί σκηνικά;
 - Παρατήρησε τη διπλανή φωτογραφία: Πιστεύεις ότι δημιουργείται μια σκηνή δέους;

Θεονόη – Θεραπεινίδες (Λ. Φωτοπούλου, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσιανάς)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

Ας θυμηθούμε όσα έχουμε ακούσει ως τώρα για τη Θεονόη. Ποιες προσδοκίες μάς έχουν γεννηθεί; Θα επαληθευτούν άραγε ή θα διαψευστούν;

- Η Θεονόη βρίσκεται, όπως φαίνεται και δηλώνει η ίδια, μπροστά σε ένα σοβαρό δίλημμα.
 - Ποιο είναι αυτό;
 - Ας σκεφτούμε τη σημασία του για το έργο, την ίδια τη Θεονόη, τους θεατές/αναγνώστες.
- Αξίζει να σταθούμε στη διένεξη των θεών, που αναφέρει η Θεονόη, και στο δικό της ρόλο στην εξέλιξη των πραγμάτων.
 - Στον κόσμο του Ευριπίδη, όπου μέχρι τώρα ρυθμιστής δε φαίνεται να είναι το δίκαιο, σε τι μπορεί να ελπίζει ο άνθρωπος;

Θεονόη – Θεραπεινίδες (Λ. Φωτοπούλου, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσιανάς)



ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

«ΚΑΙ ΩΣΦΡΑΝΘΗ ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΟΣΜΗΝ ΕΥΩΔΙΑΣ»

Ο παπά Φραγκούλης και η συνοδεία του φθάσαντες εισήλθον τέλος εις τον ναόν του Χριστού, και η καρδία των πσθάνθη θάλπος και γλυκύτητα άφατον. Ο ιερεύς εψιθύρισε μετ' ενδομύχου συγκινήσεως το «Εισελεύσομαι εις τον οίκον σου», κι η θειά το Μαλαμώ [...] ήρχισε να σαρώνη το έδαφος του ναού, ενώ αι γυναίκες αι άλλαι ήναπταν επιμελώς τα κανδήλια, και ήναψαν μέγα πλήθος κηρίων εις δύο μανουάλια, και παρεσκεύασαν μεγάλην πυράν με ξηρά ξύλα και κλάδους εις το προαύλιον του ναού, [...] κι εγέμισαν άνθρακας το μέγα πύραυρον¹, το σωζόμενον εντός του ιερού βήματος, κι έθεσαν το πύραυρον εν τω μέσω του ναού, ρίψασαι άφθονον λίβανον εις τους άνθρακας. Και ωσφράνθη Κύριος ο Θεός οσμήν ευωδίας.

Αλ. Παπαδιαμάντης, Στο Χριστό στο Κάστρο (απόσπασμα)

(Από το Αλ. Παπαδιαμάντης, Άπαντα, τόμ. 2, Δόμος)

1. πύραυρος: μεταλλικό ή πήλινο αγγείο, ανοικτό στο πάνω μέρος, μέσα στο οποίο μεταφέρεται ή ανάβεται μικρή φωτιά για θέρμανση ή παρασκευή φαγητού.



Χ. Παλλαντζιάς, Το τέμπλο της Σπηλιανής

ΕΛΕ.	<p>κι αν πάω με την Ἡρα, θα σε σώσω σωπαίνοντας παρά την προσταγή του, να του το πω στη χώρα όταν θα φτάσεις. Για να σιγουρευτώ κι εγώ, ποιος τάχα θα τρέξει να του πει τον ερχομό του;⁶</p> <p>ΙΚέπισσα, ω! παρθένα, σου προσπέφτω και σε παρακαλώ απ' της δυστυχίας τη θέση αυτή, για μένα και για κείνον, να μην τον χάσω, τώρα που τον βρήκα. Στον αδελφό σου μην το μαρτυρήσεις πως ήρθε ο άντρας μου· ἔλα, γλίτωσέ τον, σε ικετεύω, την παλιά σου ευσέβεια για χάρη του αδελφού σου μην προδώσεις κερδίζοντάς του την ευγνωμοσύνη με ταπεινές κι άδικες πράξεις. Πάντα μισεί ο θεός τη βία και προστάζει ν' αποκτούν όλοι δίκαια τ' αγαθά τους. Ας μη ζητάει κανείς άδικα πλούτη. Ο ουρανός κι η γης είναι για όλους και πρέπει μες στο σπίτι του καθέννας τα καλά να συνάζει, όχι το ξένο βιος στανικά να κλέβει.⁷ Στο γονιό σου μ' έδωσεν ο Ερμής να με φυλάξει –καλό απ' τη μεριά, κακό απ' την άλλη–⁸ για τον άντρα μου εδώ που με γυρεύει. Πώς θα με πάρει, άμα χαθεί; Ο Πρωτέας σ' ένα νεκρό μια ζωντανή θα δώσει; Το θεό και το γονιό σου ρώτα· θέλουν ό,τι ο καθένας έχει, πάλι πίσω να του το δώσουν ή όχι; Βέβαια θέλουν. Μη χαριστείς στον άδικο αδελφό σου, το δίκαιο πατέρα σου αδικώντας. Προφήτισσα είσαι, στους θεούς πιστεύεις. Το δίκιο θ' ατιμάσεις του γονιού σου κι έναν κακό αδελφό θα ευχαριστήσεις; Ντροπή για σε τα θεία να τα γνωρίζεις, τα τωρινά και τα μελλούμενα, όλα, και να μην ξέρεις τη δικαιοσύνη.⁹ Με δέρνουν δυστυχίες, λύτρωσέ με, την τύχη μου έτσι λίγο βοηθώντας·</p>	<p>985</p> <p>990</p> <p>995</p> <p>1000</p> <p>1005</p> <p>1010</p> <p>1015</p> <p>1020</p> <p>Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ</p> <p>▮ <i>Τι ζητά η Ελένη από τη θεονόη και με ποιον τρόπο;</i></p> <p>▮ <i>Ποιες συμφορές της επικαλείται;</i></p>
------	--	---

ΣΧΟΛΙΑ

6. Η ερώτηση αυτή ισοδυναμεί ουσιαστικά με μια έμμεση εντολή. Η Θεονόη δηλ. απευθύνει σε κάποιον μια εντολή. Σε ποιον όμως; Άλλοι μελεπτές υποστηρίζουν ότι απευθύνεται στις γυναίκες του Χορού. Όμως καμιά δε σπεύδει να εκτελέσει τη διαταγή της, αφενός γιατί δεν επιθυμούν να βλάψουν το Μενέλαο και την Ελένη, αφετέρου διότι περιμένουν την έκβαση της ικεσίας της Ελένης. Άλλοι εξοβελίζουν τους δύο αυτούς στίχους και τους αποδίδουν σε κάποιον νθοποιό που ήθελε να δημιουργήσει δραματική ένταση.
7. Ορισμένοι μελεπτές αθετούν τους στίχους 997-1003. Γίνονται πάντως αναφορές στην αδικία, τη βία αλλά και την έννοια του δικαίου.
8. *Καλό*, γιατί έτσι δεν πρόδωσε τον άντρα της; *κακό*, διότι η απομάκρυνση της Ελένης έδωσε τη δυνατότητα στον Πάρη να απαγάγει το είδωλο, με ολέθριες συνέπειες για τους Τρώες και τους Έλληνες αλλά και τη φήμη της ίδιας της Ελένης.
9. Δε διαφεύγει από την Ελένη η αντίθεση, που θα προβληματίσει τη Θεονόη, ανάμεσα στην επιθυμία του θεοκλύμενου και τη δικαιοσύνη.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Ας παρατηρήσουμε τις φωτογραφίες.
 - Ποιους δείκτες του κειμένου αξιοποιούν οι σκηνοθέτες για τη στάση και την κίνηση της Ελένης;



Θεονόη – Ελένη – Χορός
(Λ. Φωτοπούλου – Α. Λαδικού,
Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουσινιάς)



Θεονόη – Ελένη – Μενέλαος
(Κ. Παναγιώτου – Α. Συνοδινού – Θ. Κωτσόπουλος,
Εθνικό θέατρο, 1962, σκην. Τ. Μουζενιδής)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Η Ελένη προσπαθεί να εξασφαλίσει τη σιωπή της Θεονόης.
 - Ποιους τρόπους πειθούς χρησιμοποιεί, για να πετύχει το στόχο της;
 - Ποια είναι τα επιχειρήματά της; Σου φαίνονται πειστικά;
 - Αν ήσουν εσύ στη θέση της Ελένης, θα χρησιμοποιούσες και άλλα μέσα; Αν ναι, ποια;
- Στη ρήση της Ελένης υπάρχουν στοιχεία που θα μπορούσαν να συγκροτήσουν έναν κώδικα ηθικής συμπεριφοράς.
 - Ας τα επισημάνουμε κι ας προσδιορίσουμε τον κώδικα ηθικής που συγκροτούν.
 - Ποιες σκοπιμότητες πιθανόν να υπηρετεί η ηρωίδα επικαλούμενη αυτό τον κώδικα;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

Η ΠΕΙΘΩ

Στην επικοινωνία μας με τους άλλους χρησιμοποιούμε συχνά τον προφορικό ή γραπτό λόγο, για να πείσουμε κάποιον να δεχτεί τις απόψεις μας ή να ενεργήσει σύμφωνα με τις επιδιώξεις μας. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούμε συνήθως τους παρακάτω τρόπους (είδη πειθούς):

- α) την επίκληση στη λογική, οπότε επιστρατεύουμε ως μέσα τα επιχειρήματα και τα τεκμήρια.
- β) την επίκληση στο συναίσθημα, οπότε καταφεύγουμε σε διάφορες τεχνικές, για να επηρεάσουμε συναισθηματικά το δέκτη.
- γ) την επίκληση στο ήθος του ομιλητή και στην αυθεντία, οπότε μεταχειριζόμαστε ποικίλα μέσα, για να παρουσιαστούμε στα μάτια του ως αξιόπιστοι.

Νέα Ελληνικά, ΤΕΕ, 2ος κύκλος, ΟΕΔΒ, 2004

	<p>όλοι μισούνε την Ελένη, βουίζει ολάκερ' η Ελλάδα πως δεν ήμουν στον άντρα μου πιστή και στις Φρυγίας πήγα να ζήσω τα χρυσά παλάτια.¹⁰</p>	1025	
	<p>Όταν ξαναγυρίσω όμως στη Σπάρτη και μάθουν και το δουν πως απ' το δόλο των θεών αφανιζόντουσαν στη μάχη και πως εγώ δεν πρόδωσα τους φίλους, φρόνιμη θα με πουν και τίμια¹¹ πάλι· θα παντρευτεί κι η κόρη μου, που τώρα κανείς γαμπρός δεν τη ζητά, θ' αφήσω την ξενιτιά μου εδώ τη μαύρη κι όλα τα καλά θα χαρώ του σπιτικού μου. Αν χανόταν αυτός κι ήταν θαμμένος, μακριά του θα τον έκλαιγα μ' αγάπη· τώρα που ζει κι εσώθη, να τον χάσω; Αχ, μην τον φανερώσεις, σε ικετεύω, κάνε μου αυτήν τη χάρη και μιμήσου του ενάρτετου πατέρα σου τους τρόπους.</p>	1030 1035 1040	
ΧΟΡΟΣ	<p>Για τα παιδιά είναι η πιο μεγάλη δόξα, να θέλουν στους καλούς γονιούς να μοιάσουν. Τα λόγια σου γεμάτα δυστυχία κι εσύ για λύπηση. Ο Μενέλαος τώρα για να σωθεί, πώς θα μιλήσει τάχα;¹²</p>	1045	Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΜΕΝΕΛΑΟΣ	<p>Δε θα προσπέσω εγώ στα γόνατά σου μήτε θα κλάψω¹³. Τα έργα μου στην Τροία θα ντρόπιαζα δειλιάζοντας, κι ας λένε πως κλαίνε κι οι γενναίοι όταν τους βρίσκουν οι συμφορές.¹⁴ Ωραίο ετούτο, αν είναι ωραίο· όμως εγώ θα προτιμήσω τ' αντρίκειο θάρρος. Αν σωστό λογιάζεις, να σώσεις έναν ξένο που γυρεύει τη γυναίκα του πίσω, τότε δώσ' την και σώσε τον.¹⁵ αλλιώς η δυστυχία για με δε θα 'ναι η πρώτη, αλλά κι εσένα θα σε λένε κακιά. Στον τάφο απάνω θα ριχτώ του γονιού σου¹⁶ και θα πω όσα κρίνω για μένα αντάξια και δίκαια κι όσα κεντήσουν την καρδιά σου. Γέρο,</p>	1050 1055 1060	<p>▶ Με ποιον τρόπο απευθύνεται στη θεονόη;</p> <p>▶ Ποια επιχειρήματα χρησιμοποιεί, για να την πείσει;</p> <p>▶ Τι απειλεί να κάνει, αν δεν εισακουστεί;</p>

ΣΧΟΛΙΑ

10. *Φρυγίας παλάτια* = ανάκτορο του Πρίαμου. Το επίθετο («χρυσά») δηλώνει τον πλούτο των ανακτόρων.
11. Αυτές τις αξίες («φρόνηση», «τιμιότητα») προβάλλει η Ελένη ως τους βασικούς παράγοντες που ρυθμίζουν τη συμπεριφορά της.
12. Η συμβατική παρεμβολή του Χορού διαχωρίζει τη ρήση της Ελένης από τη ρήση του Μενέλαου και υπογραμμίζει το ρητορικό χαρακτήρα της σκηνής, που θυμίζει «αγώνα λόγων».
13. Συνήθης πρακτική στις δίκες του 5ου αι. π.Χ. στην Αθήνα ήταν να καταφεύγει ο κατηγορούμενος σε δάκρυα ή να επιδεικνύει στο δικαστήριο τη γυναίκα και τα παιδιά του, για να συγκινήσει τους δικαστές.
14. Η *αιδώς*, δηλαδή το αίσθημα της ντροπής, είναι στενά συνυφασμένη με την ευγενική καταγωγή. Πάντως τους ομηρικούς ήρωες δεν τους εμποδίζει η ευγένεια να κλαίνε, όταν μάθουν το θάνατο προσφιλών τους προσώπων ή όταν δεν μπορούν να γυρίσουν στην πατρίδα τους.
15. Ο Μενέλαος δένει τη μοίρα του με την Ελένη. Να σώσει τη ζωή του χωρίς αυτή δεν του αρκεί.
16. Αυτή η απειλή του Μενέλαου θα υπενθύμιζε στη θεονόη τη δέσμευση που είχε αναλάβει ο Πρωτεύας απέναντι στο Δία.

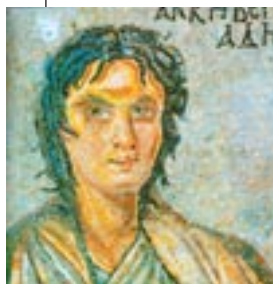


ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- *Αχ, μην τον φανερώσεις, σε ικετεύω*, εκλιπαρεί η Ελένη τελειώνοντας την ικεσία της.
 - Μπορούμε να «παγώσουμε» τη στιγμή αυτή. Ας σκεφτούμε τη στάση, την κίνηση και την έκφραση της Ελένης, της Θεονόης, του Μενέλαου και των γυναικών του Χορού την ώρα που λέγονται αυτά τα λόγια.
 - Πώς αισθανόμαστε ακούγοντάς τα;

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- *Με δέρνουν δυστυχίες... φρόνιμη θα με πουν και τίμα πάλι* (στ. 1020-1030). Μελετητές της τραγωδίας, που πιστεύουν ότι η *Ελένη* είναι έργο πολιτικό και πίσω από την ηρωίδα κρύβεται η μορφή του Αλκιβιάδη, θεωρούν αυτούς τους στίχους ως υπαινιγμούς με πολιτικό περιεχόμενο.



Ρωμαϊκό ψηφιδωτό με τη μορφή του Αλκιβιάδη

Αλκιβιάδης (448-404 π.Χ.)

Επιφανής Αθηναίος πολιτικός και στρατηγός. Κατηγορήθηκε για ιεροσυλία από τους πολιτικούς του αντιπάλους, ενώ βρισκόταν με τον αθηναϊκό στρατό στη Σικελία, και προτίμησε, αντί να επιστρέψει στην Αθήνα, να προδώσει την πατρίδα του καταφεύγοντας στη Σπάρτη. Μετά όμως τη Σικελική καταστροφή οι Αθηναίοι προσβλέπουν πάλι σε αυτόν.

- Τι μπορεί να υπαινίσσονται οι συγκριμένοι στίχοι; Αν υιοθετήσουμε αυτή την ερμηνευτική εκδοχή, ποι οι άλλοι στίχοι στο

λόγο της Ελένης θα μπορούσαν να θεωρηθούν υπαινιγμοί για τον Αλκιβιάδη;

- Μπαίνοντας στη θέση της Θεονόης...

- Τι σκέφτεται άραγε και τι νιώθει η Θεονόη ακούγοντας την ικεσία της Ελένης; Ποιες δυνάμεις συγκρούονται μέσα της;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

«ΤΑΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΚΛΑΥΤΑ ΚΙ ΟΠΩΣ ΤΟ ΘΕΛ' Η ΑΝΑΓΚΗ»

Λοιπόν βιαστείτε και στ' αριστερά σας χέρια σεμνά κρατώντας τα κλαδιά της ικεσίας –του Δία καμάρτι– ν' αποκρίνεστε στους ξένους ταπεινά και κλαυτά κι όπως το θέλ' η ανάγκη σαν πρόσφυγες οπου είμαστε, και να τους πείτε να μάθουν καθαρά πως καθαρός από αίμα είν' ο ερχομός μας· και θυμάστε πρώτ' απ' όλα ότι πολύ ξεθαρρετή να 'ναι η φωνή σας, μα η όψη σεμνοπρόσωπη με ήσυχο βλέμμα την άδολή σας να μηνά την ειλικρίνεια· κι ούτε να προτρέχει η γλώσσα σου κι ούτε του μάκρου να ξεσέρνεις τα λόγια σου, γιατί είναι, μάθε, πάρα πολύ του τόπου εδώ δύσκολοι οι άνθρωποι· θύμα* να υποχωρείς, αφού είσαι της ανάγκης, ξένη κι αποδιωγμένη και ποτέ δεν πρέπει να 'χουν οι πιο μικροί τη γλώσσα τους μεγάλη.

Αισχύλος, *Ικέτιδες*, στ. 191-203 (μτφρ. Ι. Γρυπάρης)
(Από το *Οι τραγωδίες του Αισχύλου*, Βιβλιοπωλείον της «Εστίας»)

* θύμα = θυμίσου



Χορός (Αισχύλος, *Ικέτιδες*, Κ.Ε.Π.Ε.Α.Ε.Δ. «Δεσμοί», 1994, σκην. Σ. Ντουφεξής)

	που κατοικεῖς στο πέτρινο αυτό μνήμα, τη γυναίκα μου δώσ' μου, τη ζητάω στην εἶχε στείλει ο Δίας να τη φυλάξεις για μένα. Εἶσαι νεκρός, το ξέρω, κι ούτε μπορεῖς να μου την πάρεις πια, μα ετούτη ποτέ τον τιμημένο της πατέρα	1065
	που από τον Κάτω Κόσμο τον καλούμε, δε θα δεχτεί να τον κακολογήσουν. ¹⁷ ἔχει τη δύναμη γι' αυτό. Βοηθό σε κράζω, βαθύσκωτε Ἄδη· πλήθος ἔχεις λάβει κορμιά για την Ελένη απ' το σπαθί μου· πήρες την αμοιβή σου· τώρα ἢ φέρ' τους στη ζωή πάλι, ¹⁸ ἢ ετούτη ανάγκασέ την να γίνεῖ απ' τον ἐνάρετο γονιό της ἀκόμα πιο καλή και να μου δώσει	1070
	τη γυναίκα μου. Αν μου το ἀρνηθεῖτε, θα πω ὅσα δεν φανέρωσ' ἡ Ελένη. Πρώτα μάθε, τ' ορκίστηκα να πολεμήσω τον ἀδελφό σου κι ἕνας απ' τους δυο μας θα σκοτωθεῖ· ξεκάθαρα το λέω· κι ἄμα δε χτυπηθεῖ μαζί μου κι ἔχει στο νου του να μας πιάσει τους ἰκέτες στον τάφο με την πείνα, ¹⁹ ἀπόφαση ἔχω να τη σκοτώσω κι ὕστερα να μπήξω στα σπλάχνα μου το δῖκοπο ξιφάρι	1075
	στο μνήμα ἐδῶ, να στάζει ὅλο το αἷμα· κι ἀπάνω στην ταφόπετρα σφαγμένοι θα μείνουμε, για σένα αἰώνιος πόνος και του γονιού σου ντρόπιασμα· κανένας, οὔτ' ο ἀδελφός σου, ούτε ἄλλος θα την πάρει· μονάχα ἐγώ και αν ὄχι για τη Σπάρτη, τότε στον Ἄδη. Αυτά γιατί; Μα ἐγώ δε θέλω κλαίγοντας σα γυναίκα ²⁰ τη συμπόνια· σαν ἄντρας ὅ,τι ἔχω θα το πράξω.	1080
	Σωστό αν το κρίνεις, σκότωσέ με· ὠστόσο δε θα πεθάνω ἀτιμασμένοι. Κάλλιο σ' αυτά που λέω να στέρξεις· ἔτσι θα 'σαι και δίκαιη και θα πάρω την Ελένη. ²¹	1085
XOP.	Τα λόγια τους ἐσύ θα κρίνεις, κόιτα σε ὅλους ἡ ἀπόφασή σου αὐτή ν' ἀρέσει.	1090
		1095
		1100

ΣΧΟΛΙΑ

17. Το καθήκον του φύλακα περνά στον κληρονόμο και, επομένως, η αθέτηση αυτού του καθήκοντος σίμαζε ἀκόμα και το νεκρό.
18. Ο Μενέλαος ἐννοεῖ ὅτι, αν τελικὰ δε γυρίσει στη Σπάρτη με την Ελένη, ο θάνατος τῶσων ἀνθρώπων στην Τροία δε θα ἔχει κανένα νόημα.
19. Το ἐνδεχόμενο να ἀποκλείσει ο Θεοκλύμενος την Ελένη και το Μενέλαο στον τάφο του Πρωτέα θυμίζει την περίπτωση του Σπαρτιάτη βασιλιά Πausanία (5ος αι. π.Χ.), που, για να ἀποφύγει τη σύλληψη, κατέφυγε ως ἰκέτης στο ναό της Χαλκιοίκου Ἀθηνάς, ὅπου και ἀποκλείστηκε ἀπὸ τους εφόρους. Λίγο ὅμως πριν πεθάνει ἀπὸ τὴν πείνα, τον ἔσυραν ἔξω, γιατί θεωρούσαν μῖασμα το θάνατο μέσα σε ναό.
20. Ο Μενέλαος ἔχει συγκινηθεῖ ἀπὸ ὅσα ο ἴδιος εἶπε και προσπαθεῖ τώρα να πνίξει τη συγκίνησή του, ἐπανερχόμενος στο ἰδανικό του ἄντρα, που ἀντιμέτωπος με τα δεινά δεν κλαίει.
21. Στα τελευταία του λόγια ο Μενέλαος ἐπαναλαμβάνει και συνοψίζει το αἴτημά του, ἀκολουθώντας την τεχνική των ἐπιλόγων των δικανικών λόγων, ὅπου συνοψίζονται ὅλα τα βασικά σημεῖα.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ



Μία ακόμα εκτενής ρήση... Όμως ο ηθοποιός που ενσαρκώνει το Μενέλαο έχει τη δυνατότητα να μετατρέψει μια «στατική» σκηνή μονόλογου σε σκηνή με δράση.

- Ας εντοπίσουμε στο κείμενο τους σκηνοθετικούς δείκτες, που θα τον καθοδηγήσουν στην απόδοση του ρόλου του.

Ο Λ. Βογιατζής ως Μενέλαος σε πρόβα

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Μενέλαος αναλαμβάνει με τη σειρά του να πείσει τη Θεονόη.
 - Ποιους τρόπους πειθούς χρησιμοποιεί, για να πετύχει το στόχο του;
 - Ποιες ηθικές αξίες επικαλείται;
 - Σε τι διαφέρει η τακτική που ακολουθεί από αυτήν της Ελένης;
- Οι ρήσεις της Ελένης και του Μενέλαου θυμίζουν σκηνή δικαστηρίου.
 - Ας αναζητήσουμε στη σκηνή που μελετάμε στοιχεία που φέρνουν στο νου μας δικαστικό αγώνα.
 - Τέτοιου είδους σκηνές ονομάζονται «αγώνες λόγων», είναι συχνές στο θέατρο του Ευριπίδη και συνήθως αποτελούνται από:
 - δύο αντιπθέμενες εκτενείς ομιλίες,
 - στίχους του Χορού που παρεμβάλλονται και
 - στιχομυθία μεταξύ των αντιπάλων.

Σε τι μοιάζει και σε τι διαφέρει η σκηνή που μελετάμε από έναν τυπικό αγώνα λόγων;



Ο Κ. Κουν (άρθιος, αριστερά) στην Επίδουρο

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 4

ΕΚΤΕΝΕΙΣ ΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ

Προχωρώντας το ανέβασμα αντιμετωπίσαμε ορισμένα δεδομένα. Το πώς ανεβαζόταν εκείνο τον καιρό η τραγωδία και συνήραζε το κοινό της, είναι μυστικά που εμείς δεν τα ξέρουμε. Υπάρχουν, σαν παράδειγμα, εκείνοι οι τρομαχτικοί μονόλογοι. Τι έκαναν μ' αυτούς; [...] Όλη μας η μελέτη και εργασία βασίστηκε στο πώς θα αποδώσουμε, πεικραστικά μέσα θα χρησιμοποιήσουμε εμείς, οι άνθρωποι του σήμερα, για να κάνουμε ν' αγγίξουν τα έργα αυτά με τις συγκεκριμένες τους αλήθειες τον σημερινό άνθρωπο.

Κ. Κουν

(Από το Κ. Κουν, *Κάνουμε θέατρο για την ψυχή μας*, Καστανιώτης)

ΘΕΟ.	Είμαι ευσεβής και θέλω έτσι να μείνω· καθάριο θα κρατήσω τ' όνομά μου και του πατέρα, ουδέ στον αδελφό μου θα χαριστώ, αποκτώντας κακή φήμη. Έχω μες στην καρδιά μου από τη φύση ναό μεγάλο της δικαιοσύνης, κληρονομιά, Μενέλαε, του Νηρέα κι όσο μπορώ, θα τη φυλάξω. Πάω με τη γνώμη της Ήρας, γιατί θέλει το καλό σου· η Κύπρη ας μη θυμώσει με μένα, εξάλλου εμείς οι δυο καμία δεν έχουμε συνάφεια, τι για πάντα παρθένα θα πασκίσω ν' απομείνω. ²² Κι όσο για τα πικρά παράπονά σου που 'λεγες στο γονιό μου εδώ στον τάφο, μαζί σου συμφωνώ κι άδικο θα' ταν να μη σου δώσω πίσω τη γυναίκα· κι εκείνος το ίδιο θα 'κανε, άμα ζούσε. Υπάρχει βέβαια τιμωρία ²³ για τούτα και σε νεκρούς και ζωντανούς. Δεν έχει ζωή η ψυχή των πεθαμένων, όμως αιώνια παίρνει νόση, όταν σμίξει με τον άθνατον αιθέρα. ²⁴ Τέλος, για να μην παν τα λόγια μου σε μάκρος, γι' αυτά που με ικετέψατε σωπαίνω· στην άμυαλη εγώ πράξη του αδερφού μου δε γίνομαι βοηθός. Ωφέλεια θα 'βρει μεγάλη, κι ας μη φαίνεται έτσι, αν θα 'ναι ξανά καλός αντί ασεβής. Κοιτάχτε να βρείτε κάποια λύση στο φευγιό σας· εγώ πηγαίνω δίχως να μιλήσω. Και πρώτα τους θεούς παρακαλέστε· η Κύπριδα να στέρξει να γυρίσεις, κι η Ήρα που λογιάζει αυτόν κι εσένα να σώσει, ας μην αλλάξει τη βουλή της. Κι όσο μπορώ, νεκρέ πατέρα μου, όλοι πάντοτες ευσεβή θα σε φωνάζουν.	1105 1110 1115 1120 1125 1130 1135	<p>Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΝΟΗΣ</p> <p>► Ποια απόφαση παίρνει η θεονόη και πώς την αιτιολογεί;</p> <p>► Τι πιστεύει για την ανθρώπινη ψυχή;</p> <p>► Τι προτείνει στο Μενέλαο και την Ελένη;</p>
ΧΟΡ.	Ο άδικος ποτέ χαρά δε βλέπει, μονάχα με το δίκιο η σωτηρία. ²⁵		

ΣΧΟΛΙΑ

22. Και στην αρχαιότητα θεωρούσαν την αποχή από τις απολαύσεις του σώματος χαρακτηριστικό του αγνού βίου. Η θεονόη προσιμά να μείνει παρθένα, απαρνείται δηλαδή τα δώρα της θεάς Αφροδίτης.
23. Στο πρωτότυπο: *τίσις*. Η ιδέα της τιμωρίας που επιφυλάσσεται σε ένοχους νεκρούς συναντάται και σε αιγυπτιακές θρησκευτικές αντιλήψεις.
24. Όταν ο άνθρωπος πεθάνει, η ψυχή δεν εξακολουθεί να ζει όπως προηγουμένως (*Δεν έχει ζωή η ψυχή των πεθαμένων*), αλλά αποχωρίζεται από το σώμα και πηγαίνει στον ουρανό (*τον άθνατον αιθέρα*), όπου ενώνεται με τον αιθέρα διατηρώντας άθνατη τη μνήμη και την ατομικότητά της. Έτσι η ψυχή και μετά το θάνατο του σώματος δεν ξεχνά το κακό που τυχόν έκανε και βασανίζεται αιώνια. Εδώ εκφράζεται η άποψη σχετικά με την αθανασία της ψυχής, θέση που θα αναπτύξει αργότερα ο Πλάτωνας. Ο Ηρόδοτος, στην *Ιστορία* του, αναφέρει ότι οι Αιγύπτιοι είναι ο πρώτος λαός που διατύπωσε τη θεωρία για την αθανασία της ψυχής και για τη μετεμψύκωση.
25. Οι στίχοι αυτοί εκφράζουν τη λαϊκή αντίληψη ότι μόνο ο δίκαιος ευτυχεί. Με την παρέμβαση αυτή του/της Κορυφαίας ολοκληρώνεται η σκηνή αυτή και η θεονόη αποχωρεί από το σκηνικό χώρο.

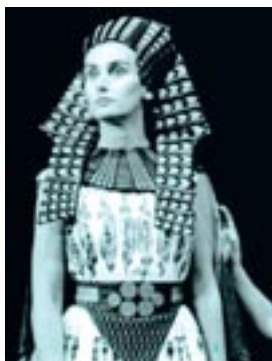


ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Τέσσερις διαφορετικές παραστάσεις, τέσσερις διαφορετικές ερμηνείες... Μπορείς να τις διακρίνεις με βάση τις φωτογραφίες της σελίδας αυτής;



Θεονόη (Ι. Τσιριγκούλη, Θέατρο του Νότιου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδάς)



Θεονόη (Κ. Παναγιώτου, Εθνικό Θέατρο, 1962, σκην. Τ. Μουζενίδης)



Θεονόη (Α. Φωτοπούλου, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουσιανός)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Στην αρχή της σκηνής η Θεονόη αντιμετώπιζε ένα ισχυρό δίλημμα. Τώρα φαίνεται να έχει καταλήξει. Ανακοινώνει και αιτιολογεί την απόφασή της. Ας συζητήσουμε:
 - Ποιες από τις δυνάμεις που συγκρούονταν μέσα της επικράτησαν τελικά;
 - Ποιες αρχές καθόρισαν τη στάση της;
 - Σήμερα; Μας αγγίζουν οι επιλογές της;
- Για τη σκηνή που μελετάμε έχουν διατυπωθεί ποικίλες κρίσεις. Έχει υποστηριχθεί, για παράδειγμα, ότι:
 - προσθέτει δραματική ένταση και προωθεί την εξέλιξη του δράματος·
 - στοχεύει στην προβολή της ρητορικής δεινότητας του Ευριπίδη·
 - είναι περιττή·
 - προσθέτει έναν κωμικό τόνο στο έργο·
 - προβάλλοντας αρχές και αξίες, δίνει βαθύτερες προεκτάσεις στο έργο...
- Ας συζητήσουμε κάποιες από αυτές και ας αναζητήσουμε σε όλη τη σκηνή στοιχεία που θα μπορούσαν να τις στηρίξουν.

Η μάντισσα αποχωρεί. Οι ήρωες μένουν μόνοι τους, χωρίς σαφείς οδηγίες για την απόδρασή τους ή έστω κάποιον υπαιτιγμό για αίσιο τέλος... Πώς περιμένεις να αντιδράσουν;



Θεονόη (Σ. Φόρριωμα, Εταιρεία Θεάτρου «Η άλλη πλευρά», 2004, σκην. Α. Μιχάπουλος)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 5

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΔΙΚΟ

Μπορείς να φανταστείς τι συζητήσεις ξεσήκωσαν στην κοινωνία της Αθήνας οι περιπλανώμενοι και πολυταξιδεμένοι σοφιστές, όταν ισχυρίστηκαν ότι δεν υπάρχουν σταθερά κριτήρια για το Δίκαιο και το Άδικο, ότι, δηλαδή, δεν υπάρχουν σταθερές και αμετάβλητες αξίες. Ο Σωκράτης, αντίθετα, προσπαθούσε από τη μεριά του ν' αποδείξει ότι υπάρχουν στ' αλήθεια κάποιες αξίες, που είναι σταθερές και απόλυτες, κάποιες αξίες που ισχύουν παντού και πάντα.

J. Gaarder, *Ο Κόσμος της Σοφίας*,
μτφρ. Μ. Αγγελίδου, Νέα Σύνορα – Α.Α. Λιβάνη

5η ΣΚΗΝΗ (στ. 1140-1219)

ΕΛΕΝΗ	Όσο περνά απ' το χέρι της Θεονόης, Μενέλαε, γλιτώσαμε· μα πρέπει τον τρόπο να μου πεις που θα σωθούμε.	1140	ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ▶ Ποιες είναι οι προτάσεις του Μενέλαου και ποιες οι αντιρρήσεις της Ελένης;
ΜΕΝΕΛΑΟΣ	Άκουσε· με του βασιλιά τους δούλους πολύν καιρό έχεις ζήσει στο παλάτι.		
ΕΛΕ.	Τι θες να πεις; Ελπίδες με γεμίζεις πως κάτι το καλό για μας θα κάνεις.	1145	▶ Ποιο σχέδιο αντιπροτείνει η Ελένη;
ΜΕΝ.	Μπορείς να πείσεις κάποιον από κείνους που 'χουν τ' αμάξια να μας δώσουν ένα;		▶ Ποιος θα είναι ο ρόλος του Μενέλαου στο σχέδιο αυτό;
ΕΛΕ.	Μπορώ· πώς θα ξεφύγουμε όμως, όταν δεν ξέρουμε το βάρβαρο αυτόν τόπο;	1150	
ΜΕΝ.	Δε γίνεται. Αν κρυφτώ εκεί μέσα κι έτσι με το σπαθί τον άρχοντα σκοτώσω;		▶ Γιατί αποχωρεί η Ελένη;
ΕΛΕ.	Δε θ' άφην' η αδελφή του, θα μιλούσε πως έβαλες στο νου σου να τον σφάζεις.		
ΜΕΝ.	Ούτε καράβι υπάρχει να σωθούμε· βούλιαξε μες στο πέλαο το δικό μου.	1155	
ΕΛΕ.	Αν σκέφτονται σωστά οι γυναίκες, άκου· πως τάχα έχεις πεθάνει ¹ θες να λέω;		
ΜΕΝ.	Κακό σημάδι ² αν κάτι θα κερδίσω, νεκρό ας με πούνε τότε κι ας μην είμαι.	1160	
ΕΛΕ.	Με τα μαλλιά κομμένα και με θρήνους γυναίκειους θα σε κλαίω εγώ μπροστά του. ³		
ΜΕΝ.	Κι αυτό πώς θα μπορέσει να μας σώσει; Παλιό το τέχνασμά σου και δεν πιάνει. ⁴		
ΕΛΕ.	Σαν πεθαμένο εγώ θα του ζητήσω σε πελαγίσιο τάφο να σε θάψω.	1165	
ΜΕΝ.	Λοιπόν σ' αφήνει· πώς χωρίς καράβι, μετά από την ταφή μου, θα σωθούμε;		
ΕΛΕ.	Θα του γυρέψω πλοίο για ν' αδειάσω τις νεκρικές σου προσφορές στο κύμα.	1170	
ΜΕΝ.	Καλά τα λες, μα πάνε όλα χαμένα, στη γης αν σε προστάξει να με θάψεις.		
ΕΛΕ.	Θα πούμε συνηθίζουν στην Ελλάδα σε χώμα τους πνιγμένους να μη θάβουν.		
ΜΕΝ.	Βρήκες τη λύση· θα 'ρθώ στο ίδιο πλοίο τα νεκρικά στολίδια να προσφέρω;	1175	
ΕΛΕ.	Και βέβαια πρέπει να 'σαι κι οι δικοί σου ναύτες, όσοι γλιτώσαν τη φουρτούνα.		
ΜΕΝ.	Καράβι αν βρω αραγμένο, όλους τους άντρες πλάι πλάι με γυμνά σπαθιά θα στήσω.	1180	
ΕΛΕ.	Δουλειά δική σου ετούτο· στα πανιά μας πρίμος αγέρας και καλό ταξίδι.		

ΣΧΟΛΙΑ

1. Όπως όλοι οι άνθρωποι, έτσι και η Ελένη αισθάνεται άσχημα αναφερόμενη στο θάνατο. Γι' αυτό και η επιφυλακτική της διατύπωση.
2. Στην απάντηση του Μενέλαου είναι ιδιαίτερα εμφανής η επιθυμία του να αποφύγει τον κακό οϊωνό.
3. Το κόψιμο των μαλλιών ήταν σημείο πένθους, ενώ οι θρήνοι ψάλλονταν κυρίως από άντρες ή γυναίκες θρηνωδούς. Την πρώτη μαρτυρία γι' αυτό δίνει ο Όμηρος, μιλώντας για *σσιδούς, θρήνων εξάρχους*.
4. Ήδη από τον Όμηρο το να αποκρύπτει κανείς την πραγματική του ταυτότητα, προσποιούμενος το νεκρό ή τον απόντα, αποτελούσε ένα συνηθισμένο μοτίβο στη λογοτεχνία.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Μετά την ανακούφιση από την απόφαση της μάντισσας, το κλίμα βαραίνει και πάλι...
 - Ποια συναισθήματα κυριαρχούν; Πώς, κατά τη γνώμη σου, μπορούν να αποδοθούν στη σκηνή;
 - Η μορφή του κειμένου βοηθάει στην απόδοσή τους;

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Μενέλαος προτείνει, η Ελένη αντιπάσσει, η Ελένη αντιπροτείνει...
 - Ας επισημόνουμε τη συμβολή καθενός στην κατάστρωση του σχεδίου απόδρασης.
 - Με βάση αυτήν ας αναζητήσουμε ορισμένα γνωρίσματα του χαρακτήρα κάθε ήρωα. Έτσι διαμορφώνουμε σταδιακά μια άποψη για το ήθος* τους, ένα από τα κατά ποιόν μέρη της τραγωδίας.
- Αν σκέφτονται σωστά οι γυναίκες, άκου, λέει η Ελένη και εκθέτει το δικό της σχέδιο απόδρασης.
 - Ας σχολιάσουμε το περιεχόμενο του στίχου σε συνδυασμό με όσα ακολουθούν.
- Σε όλη αυτήν τη σκηνή παρακολουθούμε τους δύο ήρωες να αναζητούν τον τρόπο, με τον οποίο θα σωθούν («μηχανή σωτηρίας»). Καταλήγουν στο δόλο κι ας έχουν υποφέρει τόσο πολύ από αυτόν.
 - Ας επισημόνουμε τα μέσα που σκέπτονται να χρησιμοποιήσουν οι ήρωες σε αυτήν τους την προσπάθεια να γίνουν άλλοι.
 - Ας συζητήσουμε το δόλο ως μέσο σωτηρίας. Τι θα έλεγε γι' αυτό:
 - η Ελένη και ο Μενέλαος; – ο Χορός; – η Θεονόη; – εσύ;



Ελένη – Μενέλαος
(Κ. Καραμπέτη – Λ. Βογιατζής,
Θέατρο του Νότου, 1996,
σκην. Γ. Χουβαρδάς)



Ιφιγένεια
(Ε. Παπαδάκη,
Ιφιγένεια εν Ταύροις,
Εθν. Θέατρο, 1941,
σκην. Τ. Μουζενίδης)

[Στην Ιφιγένεια εν Ταύροις του Γκαίτε, η ηρωίδα απορρίπτει το δόλο και το ψέμα ως μέσο σωτηρίας. Στο παρακάτω απόσπασμα η Ιφιγένεια δικαιολογεί την επιλογή της αυτή.]

Δεν έμαθα να κρύβω· ούτε κανέναν
ν' απατώ δόλια. Αλί! Ω αλί στο ψέμα!
Δεν αλαφρώνει το στήθος σαν κάθε
αληθινή ειπωμένος λόγος· θάρρος
δε δίνει, μόνο βασανίζει εκείνον,
που κρυφά το χαλκεύει και σα βέλος
ριγμένο και κρουσμένο πίσω από έναν
θεό, γυρνά και βρίσκει τον τοξότη.

Πράξη Δ' - Σκηνή Α' (μτφρ. Κ. Χατζόπουλος)
(Από το Β. Γκαίτε, Ιφιγένεια εν Ταύροις, Δωδώνη)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΤΟ ΨΕΜΑ!

Αν είναι, λοιπόν, να ειπωθεί ένα ψέμα, θα ειπωθεί από τους φύλακες της πόλης και μόνον από αυτούς, για να ξεγελάσουν είτε κάποιους εχθρούς είτε κάποιους πολίτες για το καλό της πόλης· σ' όλους τους άλλους δεν θα επιτρέπεται να αγγίζουν αυτό το πράγμα.

Πλάτων, Πολιτεία 3, 389
(μτφρ. Ν. Σκουτερόπουλος)
(Από το Πλάτων, Πολιτεία, Πόλις)

MEN.	Ας πάψουν οι θεοί τα βάσανά μου. Για το χαμό μου ποιος θα πεις πως στο 'πε;		
ELE.	Εσύ ⁵ θα πεις πως γλίτωσες μονάχα και το Μενέλαο είδες να πεθαίνει.	1185	
MEN.	Και τα κουρέλια που 'χω φορεσιά μου για το ναυάγιο θα μιλούν καθάρια. ⁶		
ELE.	Καλά είναι τώρα, τότες όμως όχι γοργά να γίνει η συμφορά χαρά μας.	1190	
MEN.	Πρέπει να μπω μαζί σου στο παλάτι ή εδώ βουβός να καρτερώ στον τάφο; ⁷		
ELE.	Εδώ γιατί, αν θελήσει να σε βλάψει, το ξίφος σου κι ο τάφος θα σε σώσουν. Εγώ θα πάω μέσα, τα μαλλιά μου θα κόψω, αντί λευκά θα βάλω μαύρα, το πρόσωπό μου άγρια θα ματώσω. ⁸ Τρανός ο αγώνας και δυο τέρματα έχει: Να χάσω τη ζωή μου αν καταλάβουν τα σχέδιά μου ή να σε σώσω κι έτσι μαζί σου να γυρίσω πια στη Σπάρτη. Σεβάσμια Ήρα, ταίρι εσύ του Δία, ⁹ απ' τα δεινά, τους δόλιους, λύτρωσέ μας. Στων αστεριών το φέγγος και στα ουράνια που κατοικείς, υψώνουμε τα χέρια και σε παρακαλούμε. Κι εσύ κόρη της Διώνης, Αφροδίτη, που έχεις πάρει με το δικό μου γάμο το βραβείο της ομορφιάς, ¹⁰ μη μ' αφανίσεις. Φτάνουν τα βάσανα που τράβηξα, όταν τότε πρόσφερες τ' όνομά μου, όχι το σώμα, στους βάρβαρους. Αν θες να με σκοτώσεις, άσε με στην πατρίδα να πεθάνω. Για συμφορές αχόρταγή 'σαι πάντα κι ο έρωτας, το ψέμα, οι δολοπλόκες πράξεις σ' αρέσουν τόσο και τα φίλτρα, που μες στα σπίτια φέρνουνε το αίμα. Αν κράταγες το μέτρο, θα γινόσουν η πιο γλυκιά θεά, ναι, το πιστεύω. ¹¹	1195	
		1200	Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ
		1205	▶ Σε ποιες θεές προσεύχεται η Ελένη και τι ζητάει από καθεμιά θεά;
		1210	
		1215	

ΣΧΟΛΙΑ

5. Ο λόγος της Ελένης είναι συνοπτικός αλλά ακριβής. Σε κάθε ερώτηση απαντά αρχικά κοφτά κι έπειτα διευκρινίζει το σχέδιο.
6. Τα κουρέλια αυτά αποδεικνύονται χρήσιμα τώρα, στην κατάλληλη στιγμή, γιατί θα είναι η απόδειξη ότι ο Μενέλαος είναι ναυαγός.
7. Ο Μενέλαος, ζητώντας τη συμβουλή της γυναίκας του, αποδέχεται πλήρως τον πρωταγωνιστικό της ρόλο στην κατάσθρωση του σχεδίου.
8. Η συνήθεια να θρηνούν το νεκρό με κοπετούς, με οιμωγές, με δυνατά κτυπήματα στο στήθος, με χαρακτηριστικά στα μάγουλα από τα νύχια, ώσπου να ματώσουν, είχε ασιατική προέλευση. Η αναφορά σε αυτές τις λεπτομέρειες είναι χρήσιμη, για να είναι σε θέση οι θεατές να αναγνωρίσουν την Ελένη, όταν θα ξαναβγει από το ανάκτορο με διαφορετική σκευή.
9. Η Ελένη τονίζει ότι η Ήρα είναι σύζυγος του Δία, για να της υπενθυμίσει ότι ως θεά του γάμου θα πρέπει να προστατεύσει τώρα και το δικό της γάμο. Επιπλέον, η Ήρα είναι τώρα ευνοϊκή απέναντί της, σύμφωνα με τη Θεονόη (στ. 969-970).
10. Στις προσευχές τους οι αρχαίοι, όταν ζητούσαν μια χάρη από τους θεούς, υπενθύμιζαν τι είχαν οι ίδιοι προσφέρει σε αυτούς (π.χ. πλούσιες θυσίες, αναθήματα κ.λπ.)· έτσι και η Ελένη υπενθυμίζει στην Αφροδίτη ότι χάρη σ' αυτήν κέρδισε το βραβείο της ομορφιάς.
11. Στην προσευχή της στην Αφροδίτη η Ελένη αφιερώνει πολύ περισσότερους στίχους απ' ό,τι στην Ήρα. Είναι εμφανές η προσπάθειά της να πείσει τη θεά. Παράλληλα, σε αυτό το σημείο τονίζεται η αξία του μέτρου.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Η Ελένη, πριν αποχωρήσει από τη σκηνή, προσεύχεται στις θεές. Με βάση το περιεχόμενο της προσευχής της, ας φανταστούμε τη στάση της και τον τόνο της φωνής της.

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Φτάνοντας στο τέλος του Επεισοδίου, μπορούμε να φέρουμε στο νου μας σημαντικές στιγμές του: την απόφαση της Θεονόης, το δόλο των ηρώων μας, την προσευχή της Ελένης.
 - Από τι τελικά εξαρτάται η σωτηρία των ηρώων μας;
 Ας σταθούμε ειδικότερα στην προσευχή της Ελένης:
 - Πώς προσπαθεί να συγκινήσει την καθεμιά θεά;
 - Πώς συνδέεται με όσα προηγήθηκαν; Δικαιολογείται ψυχολογικά;
 - Σε ποιες στιγμές αισθανόμαστε την ανάγκη να προσευχηθούμε;
- Ας θυμηθούμε την εικόνα που είχαμε διαμορφώσει για τον άνθρωπο στον Ευριπίδη: παινήδι των θεών και της τύχης. Φτάνοντας στο τέλος του Β΄ Επεισοδίου, αξίζει να αναρωτηθούμε αν η εικόνα αυτή έχει μεταβληθεί.



Θ. Ράλλης, Η προσευχή

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

ΑΝΤΙΔΡΩΝΤΑΣ ΣΤΙΣ ΑΝΤΙΞΟΟΤΗΤΕΣ

Πρέπει, επιπλέον, να προσθέσουμε ότι οι άνθρωποι, με τη σειρά τους, προσπαθούν να αντιδράσουν στον κόσμο που τους απειλεί, όχι πια μόνο με μια πεισματική και αποφασιστική απάντηση, αλλά και με δολοπλοκίες και πανουργίες που, και αυτές, προωθούν τη δράση και αυξάνουν την πολυπλοκότητά της. Οι άνθρωποι εφευρίσκουν πραγματικά μηχανές.

J. de Romilly

(Από το J. de Romilly, *Η Νεοτερικότητα του Ευριπίδη*, μτφρ. Α. Στασινοπούλου-Σκιαδά, Καρδαμίτσα)

Η Τύχη αναδεικνύεται ως η νέα καθοριστική δύναμη. Τα παιχνίδια της είναι επικίνδυνα αλλά ανωδυνότερα από ό,τι οι συγκρούσεις του ανθρώπου με το θεό στο Σοφοκλή. Εδώ φυσικά δεν έχουμε πια τραγικές καταστροφές: το караβάκι της Τύχης πρέπει να περάσει από μερικούς σκοπέλους, αλλά στο τέλος αρμενίζει –μεταφορικά και κυριολεκτικά– χαρούμενο για το ανοικτό πέλαγος. Εννοείται ότι ο ποιητής δεν ενδιαφέρεται τόσο για τα παιχνίδια αυτά καθαυτά όσο για τον άνθρωπο, που μέσα σ' αυτά δοκιμάζεται, καθώς αντιθέτει σε όλες τις αντιξοότητες που συναντά την ευβουλίαν του (είναι η λέξη-σύνθημα της εποχής των σοφιστών).

A. Lesky

(Από το A. Lesky, *Η τραγική ποίηση των αρχαίων Ελλήνων Β΄*, μτφρ. Ν. Χ. Χουρμουζιάδης, Μ.Ι.Ε.Τ.)



Από το πρόγραμμα της παράστασης Οδυσσεύαχ της Ξ. Καλογεροπούλου (εκδ. Ιθάκη)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ 1ΗΣ ΣΚΗΝΗΣ, ΣΤ. 588-658

1. Στην πρώτη σκηνή, ο Μενέλαος αρνείται να δεχτεί ότι έχει απέναντί του τη σύζυγό του, την Ελένη. Πέρα από το είδωλο που έχει κρύψει σε σπηλιά, τι πιστεύετε ότι τον εμποδίζει να την αναγνωρίσει;
2. Τι εξυπηρετεί στη δραματική οικονομία η παράλειψη της Ελένης να ρωτήσει τη Θεονόη για την τύχη του Μενέλαου στο μέλλον;
3. Η συνάντηση της Ελένης με το Μενέλαο μας θυμίζει πολύ έντονα την ανάλογη σκηνή με τον Τεύκρο, στον Πρόλογο. Να συγκρίνετε τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν την Ελένη οι δύο άντρες.
4. Με βάση το περιεχόμενο των στίχων 588-600, φανταστείτε και γράψτε το διάλογο που διαμείφθηκε ανάμεσα στην Ελένη και τη Θεονόη.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ 2ΗΣ ΣΚΗΝΗΣ, ΣΤ. 659-840

1. Η εκτενής αφήγηση του Αγγελιαφόρου αναφέρεται σε γεγονότα που συνέβησαν εκτός σκηνής. Πώς θα μπορούσε να αποδοθεί σκηνικά η αγγελική αυτή ρήση;
2. Χωρίστε σε ενότητες τις ρήσεις του Αγγελιαφόρου, στους στ. 786-810 και στ. 822-837. Ποιες ομοιότητες παρουσιάζουν στον τρόπο ανάπτυξής τους;
3. Η αναγνώριση των δύο συζύγων ολοκληρώνεται σε δύο φάσεις. Πώς εξελίσσεται η κάθε φάση;
4. Υποθέστε ότι η αναγνώριση στη δεύτερη φάση της έγινε με σημάδια και προσπαθήστε να γράψετε το κείμενο με βάση αυτή την εκδοχή. Τι θα άλλαζε στο έργο;
5. Ο Αγγελιαφόρος, με βάση όσα είδε ή άκουσε, διηγείται επιστρέφοντας στην πατρίδα του σε κάποιο συμπατριώτη του την ιστορία του ειδώλου: πώς δημιουργήθηκε αλλά και πώς εξαφανίστηκε, τις συνέπειες της παρουσίας του, καθώς επίσης και της εξαφάνισής του.
6. Σε ένα σύντομο κείμενο καταγράψτε τα θέματα, στα οποία αναφέρεται ο Αγγελιαφόρος μετά την αναγνώριση της Ελένης, και τις απόψεις που διατυπώνει για κάθε θέμα.
7. Γράψτε ένα κείμενο για το σκεπτικισμό του Ευριπίδη, για την τάση του δηλαδή να αμφισβητεί τις παραδοσιακές αντιλήψεις. Ποια στοιχεία θα αντλούσατε από τις συγκεκριμένες σκηνές;
8. Στα λόγια του Αγγελιαφόρου η τιμή της Ελένης αποκαθίσταται για μία ακόμα φορά στη συγκεκριμένη τραγωδία. Ποια είναι τα άλλα πρόσωπα που αποκαθιστούν την τιμή της ηρώιδας και τι εκπροσωπεί ο καθένας;
9. 412 π.Χ. Δυο θεατές μετά την παράσταση της *Ελένης* συζητούν για τους μάντιες και τη μαντική. Ο ένας υπερασπίζεται τις θέσεις του Ευριπίδη, ενώ ο άλλος διαφωνεί. Γράψτε το διάλόγο τους.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ 3ΗΣ ΣΚΗΝΗΣ, ΣΤ. 841-941

1. Σε όλη τη σκηνή κυριαρχεί ο φόβος για ένα επικείμενο κακό. Να εντοπίσετε στο κείμενο τα σχετικά σημεία και να εξετάσετε πώς αντιμετωπίζουν την απειλή αυτή η Ελένη και ο Μενέλαος.
2. Σημαντικό στοιχείο στη σκηνή αυτή αποτελεί η αμφιβολία και η επιβεβαίωση της συζυγικής πίστης. Αναζητήστε τα σχετικά σημεία και παρακολουθήστε, με βάση αυτά, πώς σκιαγραφείται το ήθος των ηρώων.
3. Ξαναγράψοντας τη σκηνή... Η Ελένη απευθύνεται στο Μενέλαο και του εκθέτει σε συνεχή λόγο τις σκέψεις της μπροστά στον κίνδυνο που τους απειλεί.



ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ 4ΗΣ ΣΚΗΝΗΣ, ΣΤ. 942-1139

1. Ποια ατμόσφαιρα δημιουργείται στη σκηνή με την εμφάνιση της Θεονόης; Ποιες εικόνες από την καθημερινή μας ζωή φέρνει στο νου;
2. Ποια είναι τα κίνητρα της δράσης των θεών, σύμφωνα με τα λόγια της Θεονόης; Να συγκρίνετε την εικόνα αυτή των θεών με τη χριστιανική αντίληψη για το θείο.
3. Η ρήση της Ελένης, ανάμεσα στα άλλα, περιλαμβάνει: α) το αίτημά της, β) τα επιχειρήματά της, γ) αναφορά στα προσωπικά της πάθη. Να εντοπίσετε στο κείμενο τα παραπάνω στοιχεία και να αναφερθείτε στη λειτουργία τους.
4. Με βάση την παρουσία και τα λόγια του Μενέλαου σε όλη την 4η σκηνή, πώς θα τον χαρακτηρίζατε:
 - γενναίο άνδρα;
 - καυχησιάρη στρατηγό;
 - δειλό άνθρωπο;
 - κάτι άλλο;Πιστεύετε ότι είναι τραγικό πρόσωπο;
5. Να σκιαγραφήσετε το ήθος της Θεονόης, όπως διαγράφεται από τα δικά της λόγια και από τα λόγια των άλλων γι' αυτήν.
6. Είστε ένας από τους θεατές της παράστασης της *Ελένης* εκείνο το πρωινό του 412 π.Χ. Ανήκετε στην παράταξη που είχε υποστηρίξει τη Σικελική εκστρατεία. Πώς αισθάνεσθε ακούγοντας τα λόγια της Θεονόης; Ποιες σκέψεις σας γεννούν;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ 5ΗΣ ΣΚΗΝΗΣ, ΣΤ. 1140-1219

1. Ποιο σχέδιο προτείνει η Ελένη; Προσπαθήστε να το αποδώσετε σε συνεχή λόγο σε 10 περίπου γραμμές.
2. Να συγκρίνετε την προσευχή της Ελένης με την προσευχή του Χρύση, ιερέα του Απόλλωνα, στην Α ραψωδία της *Ιλιάδας* (στ. 35-40, μπφρ. Ν. Καζαντζάκης – Ι. Θ. Κακριδής, ΟΕΔΒ, 1999). Ποια κοινά στοιχεία εντοπίζετε;
*Επάκουσέ μου, ασημοδόξαρε, που κυβερνάς τη Χρύση
και την τρισάγια Κίλλα, κι άσφαλτα την Τένεδο αφεντεύεις,
Ποντικοδαίμονα, αν σου στέγασα ναό χαριτωμένο
κάποτε ως τώρα εγώ, γιά αν σου 'καψα παχιά μεριά ποτέ μου,
γιδίσια γιά ταυρίσια, επάκουσε και δώσε να πλερώσουν
οι Δαναοί με τις σαγίτες σου τα δάκρυα που 'χω χύσει!*
3. Κάποιοι μελετητές υποστηρίζουν ότι στη σκηνή αυτή αναδεικνύεται η επινοτικότητα της Ελένης και γενικότερα η ικανότητα του ανθρώπου να αντισταθεί με το μυαλό του στη δύναμη της εξουσίας. Αναζητήστε στη σκηνή στοιχεία που μπορούν να επιβεβαιώσουν την άποψη αυτή.
4. Ένα μέλος του Χορού, ακούγοντας την απόφαση της Θεονόης και το σχέδιο της απόδρασης, αναπολεί και συλλογίζεται.

ΘΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Τώρα που έχει προχωρήσει η μελέτη του έργου, μπορείτε όσοι ασχολείστε με την αποδελτίωση να γυρίσετε πίσω και ίσως να επανεκτιμήσετε κάποια σημεία. Έτσι, μπορείτε να συμπληρώσετε τα δελτία σας. Προτείνουμε εδώ τα εξής θέματα, που μπορείτε να αποδελτιώσετε από την αρχή του έργου: 11) το μήνιμα του Πρωτέα, 12) η ανθρώπινη επινοτικότητα.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ



Αντώνης Φωκάς, κοστούμι για την *Κλυταιμνήστρα*, Αισχύλος, Αγαμέμνων, Εθνικό Θέατρο, 1965



Ιωάννα Παπαντωνίου, σχέδιο για το κοστούμι της *Κλυταιμνήστρας*, Αισχύλος, Χοηφόροι, ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Λάρισας «Θεσσαλικό Θέατρο», 1992

Το τμήμα σας ανεβάζει το Β' Επεισόδιο της *Ελένης* και εσείς, σε συνεργασία με άλλους συμμαθητές σας, αναλαμβάνετε να σχεδιάσετε:

- τα κοστούμια της Ελένης, του Μενέλαου και της Θεονόης: έχοντας ολοκληρώσει τη μελέτη του Επεισοδίου και παίρνοντας –ίσως– ιδέες από το φωτογραφικό υλικό του βιβλίου σας, σε ποια ενδύματα θα καταλήγατε;
- μία αφίσα: με τη βοήθεια Η/Υ και αξιοποιώντας εικόνες του βιβλίου, δημιουργήστε με την κατάλληλη επεξεργασία τη δική σας αφίσα. Τυπώστε τη δουλειά σας και παρουσιάστε τη στην τάξη.



ΕΡΓΑΣΙΑ

1. Είδωλα και πλάνη: Ξεκινώντας από τη μυθολογία και τη λογοτεχνία, αναζητήστε το «είδωλο» στα Θρησκευτικά, τη Φυσική αλλά και την καθημερινή μας ζωή. Παρουσιάστε τα αποτελέσματα της αναζήτησής σας στους συμμαθητές σας.
2. Μαντική τέχνη: Ο Ευριπίδης, μέσω του Αγγελιαφόρου, καταγγέλλει τους μάντεις και απορρίπτει τη μαντική τέχνη ως μέθοδο διακρίβωσης της βούλησης των θεών και πρόβλεψης του μέλλοντος. 25 αιώνες μετά: Τι; Συζητήστε το θέμα με παραδείγματα από την Ιστορία, τη Λαογραφία, την καθημερινή σας εμπειρία. Ποια η άποψη της Ορθόδοξης χριστιανικής Εκκλησίας;
3. Τα ράσα κάνουν ή δεν κάνουν τον παπά; Ο βασιλιάς Μενέλαος, αγνώριστος μες στα κουρέλια του, φαίνεται να χάνει το κύρος του. Αυτή όμως η άθλια ενδυμασία τού είναι τώρα πολύτιμη. Μελετήστε γενικότερα το ρόλο του ενδύματος στη ζωή μας (στολές, μεταμφίεση, μόδα...).

ΕΥΡΙΠΙΔΗ *Ελένη*



Α΄ ΣΤΑΣΙΜΟ

στ. 1220-1285

Η ματαιότητα του πολέμου και η ανεξερεύνητη βούληση των θεών

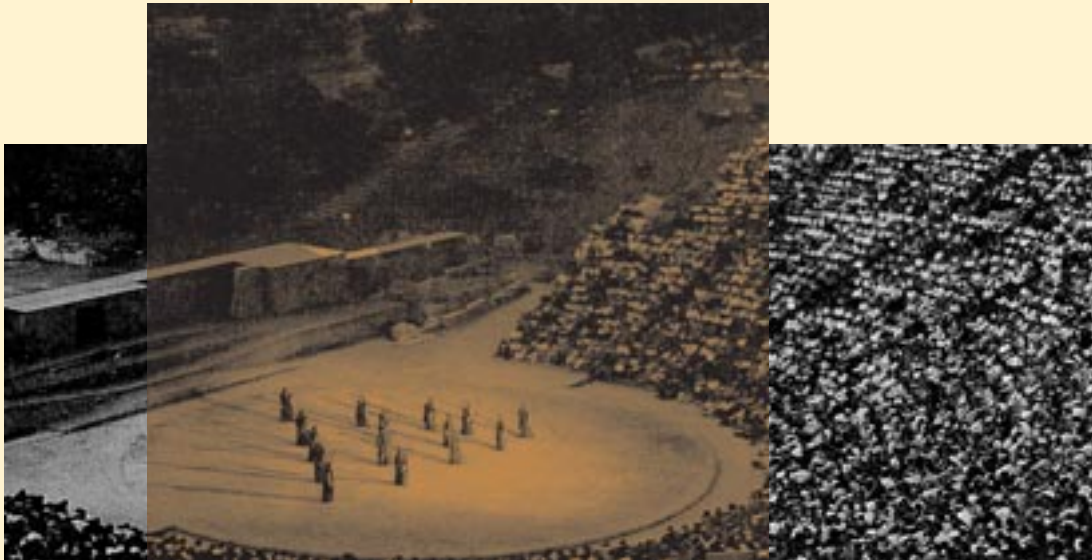
*«Άφρονες όσοι τὰς ἀρετὰς πολέμῳ λόγχαισί τ' ἀλκαίου δορὸς κτᾶσθε»
(στ. 1151-1152, μῦθ. στ. 1270-1272)*

ΠΛΟΚΗ



ΘΕΜΑΤΑ

- Η φύση και ο ρόλος των θεών
- Ο πόλεμος



Χορός Εκάβης
(Ευριπίδης, Εκάβη, Εθνικό θέατρο, 1955, σκην. Α. Μινωτής)

Α΄ ΣΤΑΣΙΜΟ

Χορός

ΧΟΡΟΣ

Α΄ ΣΤΡΟΦΗ

Εσύ που μέσα στα πυκνά
1220
σύδεντρα ζεις και πέτεσαι, απδόνα¹,
εσένα κράζω γλυκοκέλαδο πουλί
με τη λυππερή λαλιά
τον κόκκινο φουσκώνοντας λαιμό σου
βοήθα να μοιρολογήσω
1225
τα πάθη της Ελένης· κλάψε
τον πόνο και τα δάκρυα
των γυναικών της Τροίας
γι' αυτούς που θέρισε κοντάρι ελληνικό,
1230
όταν το πέλαγο αρμενίζοντας
με το βαρβαρικό σκαρί του
ο Πάρης, του χαμού ο γαμπρός²,
ήρθε με συνοδεία την Κύπριδα
στους Πριαμίδες φέροντας
1235
γάμο συφοριασμένο από τη Σπάρτη,
εσένα, Ελένη, εσένα.³

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΦΟΡΕΣ
ΤΩΝ ΤΡΩΩΝ

- ▶ Τι ζητάει ο Χορός από το απδόνι;
- ▶ Πού οφείλονται οι συμφορές των Τρώων;

Α΄ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Με πετροβόλημα και με κοντάρι
πλήθος χαθήκαν οι Αχαιοί
και κατοικούν στον άραχλο Άδη τώρα
1240
οι δύστυχες γυναίκες τους πενθώντας
έκοψαν τα μαλλιά· απομείναν
έρμα τα σπίτια, δίκως άντρες·
κι αυτός⁴ που πάτησε μονάχος
τη θαλασόζωση Εύβοια, λαμπρές
1245
φωτιές ανάβοντας στου Καφηρέα τα βράχια,
ναύτες πολλούς ξολόθρεψε, καθώς
τις δολερές ζυγώναν λάμπεις του γιαλού.
Άνεμοι θυμωμένοι το Μενέλαο διώξαν
αλάργα από τον κάβο του Μαλέα,
1250
όταν γυρνούσε στην πατρίδα φέροντας
τ' ομοίωμα της Ήρας, του πολέμου
βραβείο ή κάλλιο την αιτία
να σφάζονται για χρόνια οι Δαναοί.

Ο ΘΡΗΝΟΣ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΕΣ

- ▶ Ποιες συμφορές των Αχαιών φέρνει στο νου του ο Χορός με το θρήνο του;

ΣΧΟΛΙΑ

1. Σύμφωνα με το μύθο, η απδόνα ήταν γυναίκα που μεταμορφώθηκε σε πουλί και θρηνεί το νεκρό γιο της, Ίτυ. Το απδόνι, με την παθητική και μελωδική του φωνή, συνδέεται με θρήνους. Παρόμοιες επικήσειες αποτελούσαν συνηθισμένο ποιητικό μοτίβο κατά την αρχαιότητα. Και η Ελένη στην Πάροδο (196 κ.εξ.) παρακάλεσε τις Σειρήνες να ενώσουν το τραγούδι τους με τους δικούς της θρήνους. Πρόκειται επομένως για μοτίβο που συναντιέται συχνά και στη νεότερη λογοτεχνία.
2. Στο πρωτότυπο *αινόγαμος* (< *αίνος* = ολέθριος). Σε άλλες μεταφράσεις αποδίδεται ως εξής: «ο έρμος εραστής» (Σταύρου), «γαμπρός θλιβερός» (Χατζηνανέστης), «ο κακότηχος στο γάμο του» (Πατίχης), «με το ερωτικό του πάθος το λάβρο» (Δημητριάδης), «ο ξεπλανευτής» (Σφυρόερας), «ο πικρόγαμος» (Τοπούζης).
3. Χαρακτηριστικό των χορικών του Ευριπίδη είναι η αποστροφή σε ένα από τα πρόσωπα του δράματος, ακόμα κι αν αυτό δε βρίσκεται στη σκηνή (η Ελένη βρίσκεται στο ανάκτορο).
4. Πρόκειται για το Ναύηλιο και την παγίδα που έστησε στους Έλληνες. Βλέπε σχόλιο 3, σελ. 64.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Κι ενώ οι υποκριτές αποσύρονται, οι γυναίκες του Χορού απλώνονται στην ορχήστρα.

- Ο Χορός, όπως ήδη έχουμε δει, αποτελεί μια απρόσωπη ομάδα, ένα σύνολο δηλαδή με κοινά χαρακτηριστικά.
 - Ας παρατηρήσουμε την παράπλευρη φωτογραφία από μια σύγχρονη παράσταση της *Ελένης* και ας σκεφτούμε πώς οι συντελεστές της παράστασης προσπαθούν να αποδώσουν αυτό το στοιχείο.

Χορός της Ελένης
(Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)



- Ας συγκρίνουμε την παρουσία του Χορού στη φωτογραφία που ήδη παρατηρήσαμε και στη διπλανή αγγειογραφία.

Απκή μελανόμορφη κύλικα
του 6ου αι. π.Χ. με παράσταση τραγικού Χορού



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Το στάσιμο* αποτελεί ένα από τα εξωτερικά και τυπικά στοιχεία της τραγωδίας (κατά ποσόν μέρος). Πρόκειται για τραγούδια, ωδές, που τραγουδά ο Χορός στην ορχήστρα και συνθέτουν το λυρικό στοιχείο της τραγωδίας. Γράφονταν σε λυρικά μέτρα, διαφορετικά από ό,τι τα επικά-διαλογικά μέρη, και στη δωρική διάλεκτο από σεβασμό στην παράδοση του διθυράμβου.
 - Ας εντοπίσουμε στο μεταφρασμένο κείμενο τα στοιχεία εκείνα, που επιβεβαιώνουν ότι πρόκειται για λυρικό και όχι επικό-διαλογικό μέρος του δράματος.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ ΚΑΙ Ο ΘΡΗΝΟΣ

«Τ' ἀδόνια δε σ' ἀφίνουνε να κοιμηθείς στις Πλάτρες.»
Αηδόνι ντροπαλό, μες στον ανασασμό των φύλλων,
συ που δωρίζεις τη μουσική δροσιά του δάσους
στα κωρισμένα σώματα και στις ψυχές
αυτών που ξέρουν πως δε θα γυρίσουν.

Γ. Σεφέρης, «Ελένη» (απόσπασμα)
(Από το Γ. Σεφέρης, *Ποιήματα*, Ίκαρος)

Τ' ἀδόνια της Ανατολής και τα πουλιά της Δύσης
κλαίγουν αργά, κλαίγουν ταχιά, κλαίγουν το μεσημέρι,
κλαίγουν την Αντριάνοπολη την πολυκρουσεμένη, [...]

Δημοτικό τραγούδι, *Το κρούσος της Αντριάνοπολης*
(απόσπασμα)
(Από το Ν. Γ. Πολίτη, *Δημοτικά τραγούδια*, Παράδοση)

Β΄ ΣΤΡΟΦΗ

Τι ἴναι θεός, τι μη θεός,
 και τι ἴναι ανάμεσά τους⁵; 1255
 Ποιος θα το πει θνητός πως το ἴβρε,
 καιρό πολύ εξετάζοντας τα πάντα,
 μια και το βλέπει, εδῶ κι εκεί
 των θεῶν οι γνώμες να πηδούν
 και πάλι στο ενάντιο να γυρνάνε 1260
 ανέλπιστα κι αλόγιαστα;⁶
 Ελένη, εἶσαι του Δία θυγατέρα⁷
 σαν άσπρος κύκνος ο γονιός σου
 στον κόρφο σ' έσπειρε της Λήδας.
 Ὑστερα σ' ὄλη την Ελλάδα σε εἶπαν 1265
 άδικη, άπιστη, άθην, προδότρα
 μες στους ανθρώπους δεν υπάρχει
 τίποτα σίγουρο· στων θεῶν μόνο
 τα λόγια βρήκα την αλήθεια.⁸

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΙ ΘΕΟΙ

- ▶ Ποιες σκέψεις διατυπώνει ο Χορός για τους θεούς και τις παρεμβάσεις τους;
- ▶ Σε ποια δεινά της Ελένης αναφέρεται ο Χορός;

Β΄ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Ανέμυαλοι ὅσοι αποζητούν τη δόξα 1270
 με λόγχες και με δυνατά
 στον πόλεμο κοντάρια,
 λογιάζοντας αστόχαστα πως έτσι
 θα πάσουν των θνητών τις συμφορές·
 γιατί, αν το δίκιο σου ζητάς με το αίμα, 1275
 η αμάχη δε θα λείπει από τον κόσμο·
 γι' αυτήν οι Πριαμίδες πήγαν
 κάτω στη γης, ενώ μπορούσαν
 μονάχα με τα λόγια, Ελένη,
 τέλος να δώσουνε στην έχθρα. 1280
 Τώρα στον Άδη ἴναι βαθιά χωμένοι,
 τα κάστρα τους φωτιά τα ἴχει σαρώσει
 σαν κεραυνός του Δία κι εσύ
 πέρασες βάσανα και βάσανα
 που αβάσταχτους σηκῶσαν θρήνους. 1285

ΤΟ ΠΑΡΑΛΟΓΟ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

- ▶ Ποιους θεωρεί «άμυαλους» ο Χορός και γιατί;
- ▶ Τι αντιπροτείνει;

ΣΧΟΛΙΑ

5. *ανάμεσά τους*: σύμφωνα με μια ερμηνεία, πρόκειται για τους «δαίμονες», οι οποίοι ήταν μεσολαβητές μεταξύ θεῶν και ανθρώπων και για το λόγο αυτό κατοικούσαν μεταξύ γης και ουρανού. Σύμφωνα με μια άλλη ερμηνεία, ο Χορός αναφέρεται σε αυτούς οι οποίοι έχουν και θεϊκή και ανθρώπινη υπόσταση (ημίθεοι, ήρωες...), κατηγορία στην οποία ανήκει και η Ελένη.
6. Σύμφωνα με μια άλλη εκδοχή, το νόημα των στίχων 1254-1261 είναι: *Τι είναι θεός, τι μη θεός και τι το ανάμεσά τους; Ποιος άνθρωπος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι το βρήκε; (Κανείς). Πιο μακριά στη γνώση των θεῶν έφτασε εκείνος που βλέπει ότι οι αποφάσεις τους πηγαίνουν μια εδῶ και μια στην αντίθετη κατεύθυνση, ανέλπιστα και απροσδόκτα*. Τα λόγια αυτά θα συμφωνούσαν και με τη ρήση του Αγγελιαφόρου στους στίχους 786 κ.ε. *Δυσκολονόητος ο θεός...*
7. Από τη γενική διαπίστωση ο Χορός περνάει στο παράδειγμα, την περίπτωση της Ελένης, που επιβεβαιώνει αυτήν τη διαπίστωση (όπως και ο Αγγελιαφόρος στις ρήσεις του).
8. *στων θεῶν μόνο τα λόγια βρήκα την αλήθεια*: και αυτοί οι στίχοι προβληματίζουν τους μελετητές, καθώς η απόλυτη βεβαιότητα δύσκολα συμβιβάζεται με το σκεπτικισμό που αποπνέουν οι προηγούμενοι στίχοι· γι' αυτό υποστηρίχθηκε ότι στο σημείο αυτό ο Ευριπίδης προσαθεῖ να αποφύγει την κατηγορία για ασέβεια. Άλλοι μελετητές, βασιζόμενοι στο γεγονός ότι οι στίχοι παραδόθηκαν φθαρμένοι, διορθώνουν το κείμενο και το ερμηνεύουν ως εξής: *δεν ξέρω τι να πω· ακατανόητο είναι πῶς ὄρουν οι θεοί*.



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

Το Στάσιμο φαίνεται να μη συνδέεται άμεσα με το συναισθηματικό κλίμα που δημιούργησαν στο προηγούμενο Επεισόδιο η αναγνώριση των δύο συζύγων και η κατάστρωση του σχεδίου απόδρασης. Ενώ δηλαδή το σχέδιο Ελένης-Μενέλαου εξελίσσεται, ο Χορός θρηνεί και στοχάζεται. Κάποια από τα θέματα που θα μπορούσαμε να συζητήσουμε στο Χορικό αυτό είναι:

- **Η θέση του Στασίμου στο έργο:**
 - η νοηματική του συνάφεια με όσα προηγήθηκαν·
 - η συμβολή του στην εξέλιξη της δράσης.
- **Ο ρόλος και η φύση των θεών:** Ο Χορός στη β' στροφή επαναφέρει κι επεκτείνει τον προβληματισμό του Αγγελιαφόρου σχετικά με τους θεούς. Ο Ευριπίδης μέσω του Χορού φιλοσοφεί και πάλι «από σκηνής». Για τους στίχους αυτούς, έχουν προταθεί διάφορες ερμηνείες, από τις οποίες οι κυριότερες είναι:
 - αμφισβητείται η ύπαρξη θεών·
 - αμφισβητείται το αλάθητο της θεϊκής δράσης·
 - αμφισβητείται η ικανότητα του ανθρώπου να συλλάβει την ουσία του θεού·
 - επισημαίνεται το απρόβλεπτο της επέμβασης των θεών.

Ποιες ερμηνείες σας φαίνονται βάσιμες λαμβάνοντας υπόψη:

- την επίδραση που άσκησαν οι Σοφιστές στον Ευριπίδη·
 - τα ιστορικά γεγονότα της εποχής και τη δυσοίωνη για την Αθήνα προοπτική ως προς την έκβαση του πολέμου.
- **Ο πόλεμος:** Πολλές αναφορές έγιναν ως τώρα στον πόλεμο.
 - Ας θυμηθούμε μερικές. (Μπορούμε να αντιλήσουμε υλικό από την αποδελτίωση τη σχετική με το θέμα αυτό).
 - Εδώ είναι ο Χορός που εκφράζει το αντιπολεμικό μήνυμα. Ας παρακολουθήσουμε τις σκέψεις του. Προσθέτουν κάτι παραπάνω σε όσα έχουν αναφερθεί μέχρι τώρα στο έργο για το θέμα αυτό;
 - Ας δούμε συνολικά το Στάσιμο: θεοί, πόλεμος... σκέψεις του Χορού, ενός συνόλου δηλαδή που εκφράζει δημόσια την αμφισβήτησή του. Θα μπορούσε να συσχετισθεί η δημόσια αυτή έκφραση με το πολίτευμα που επικρατούσε;



Χορός (Ευριπίδης, Τρωάδες, Εθνικό θέατρο, 1983, σκην. Σ. Ντουφεξής, κίνηση Ν. Ζούκα)



Από την κινηματογραφική ταινία Τρωάδες (σκην. Μ. Κακογιάννης)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΚΡΑΥΓΗ

Δευτέρα 29 Ιουνίου 1992:

Δεν μπορώ πια τους βομβαρδισμούς! Και τις οβίδες που πέφτουν! Και τους νεκρούς! Και την απελπισία! Και την πείνα! Και τη δυστυχία! Και το φόβο! Η ζωή μου δεν είναι όλα αυτά [...]

Δευτέρα 15 Μαρτίου 1993:

[...] Δεν υπάρχουν πια παιδικές φωνές, ούτε παιχνίδια. Τα παιδιά δε μοιάζουν πια με παιδιά. Τους πήραν την παιδική τους ηλικία και χωρίς παιδική ηλικία δεν υπάρχουν παιδιά [...]

Από το ημερολόγιο της Ζλάτα Φίλιποβιτς, ενός κοριτσιού 11 χρόνων από το Σεράγεβο, που δημοσιεύτηκε στον ημερήσιο Τύπο

(Νέα Ελληνικά, ΤΕΕ, 1ος κύκλος, Α' Τάξη, ΟΕΔΒ, 2004)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Αν είχε σωθεί μόνο αυτό το απόσπασμα από το έργο, ποια στοιχεία θα μας επέτρεπαν να καταλάβουμε ότι πρόκειται για στάσιμο; Ποια στοιχεία περιεχομένου θα μας βοηθούσαν να υποθέσουμε ότι πρόκειται για απόσπασμα από έργο του Ευριπίδη;
2. Να διακρίνετε την α΄ αντιστροφή σε μικρότερες ενότητες. Ποιον πλαγιότιπλο θα δίνετε σε καθεμιά από αυτές;
3. «Θέλησαν να κάνουν τα συγγράμματά του [του Πρωταγόρα] στάχτη, γιατί έγραψε πως ούτε ξέρει ούτε μπορεί να διακρίνει ποιοι και ποιες λογής είναι οι θεοί, λόγια διατυπωμένα με κάθε προσοχή, που όμως δεν του βγήκαν σε καλό» (Σέξτος Εμπειρικός, *Προς Μαθηματικούς*, 9, 56, μπφ. Ν. Σκουτερόπουλος, στο *Η Αρχαία Σοφιστική*, Γνώση).
Ποιες ομοιότητες βρίσκετε ανάμεσα στις αντιλήψεις αυτές του Πρωταγόρα και τον προβληματισμό που εκφράζεται στη β΄ στροφή;
4. Ο Χορός στην αρχαία τραγωδία είναι δυνατόν να:
 - προωθεί τη δράση όπως και οι υποκριτές·
 - εξυπηρετεί πρακτικές ανάγκες (π.χ. αλλαγή κοστούμιών, κάλυψη ενός χρονικού κενού)·
 - εκφράζει τις απόψεις του μέσου θεατή ή του ποιητή·
 - δημιουργεί ένα είδος μουσικού διαλείμματος που ξεκουράζει το θεατή·
 - με τους στοχασμούς του δίνει ένα βαθύτερο νόημα σε όσα συμβαίνουν.
 Με ποιους από αυτούς τους τρόπους λειτουργεί κατά τη γνώμη σας σε αυτό το Στάσιμο ο Χορός;
5. Ξαναγράφοντας τη β΄ στροφή. Προσπαθήστε να μεταγράψετε σε πεζό μη λογοτεχνικό λόγο τα λόγια του Χορού. Τι χάνει και τι κερδίζει το κείμενο με μια τέτοια μεταγραφή;

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

Όπως είπαμε, ο Χορός αποτελεί μια ομάδα και συμπεριφέρεται σαν να είναι ένα πρόσωπο. Επιλέξτε μια μικρή ενότητα του Στασίμου (π.χ. μια στροφή ή μια αντιστροφή) και στη συνέχεια, δουλεύοντας σε ομάδες, αναζητήστε και δοκιμάστε τρόπους εκφοράς του λόγου που να προβάλλουν αυτό το χαρακτηριστικό του Χορού.

ΕΡΓΑΣΙΑ

Πολλά από τα χορικά του Ευριπίδη, όπως η β΄ αντιστροφή στο συγκεκριμένο Στάσιμο, είναι αντιπολεμικές κραυγές. Αξιοποιώντας στοιχεία από αυτά (π.χ. χορικά από *Τρωάδες*, *Φοίνισσες*, *Ικέτιδες*), προσπαθήστε να δημιουργήσετε μια εφημερίδα τοίχου για την τάξη σας με αντιπολεμικό περιεχόμενο. Μπορείτε, για παράδειγμα, να κάνετε μια σύνθεση, που να περιλαμβάνει φράσεις ή αποσπάσματα από τα χορικά του Ευριπίδη, αποσπάσματα από μεταγενέστερα και σύγχρονα κείμενα που ανθολογούνται στα *Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας*, μαρτυρίες, άρθρα από τον ημερήσιο και περιοδικό τύπο, φωτογραφίες, εικόνες από έργα τέχνης, στίχους από τραγούδια ελληνικά και ξένα κ.ά.

ΘΕΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Οι γυναίκες του Χορού εκφράζουν τον προβληματισμό τους για τους θεούς και την τύχη, προβληματισμοί που έχουν διατυπωθεί και σε άλλα σημεία της *Ελένης*. Ήρθε λοιπόν η ώρα να αρχίσετε να αξιοποιείτε το υλικό που συγκεντρώσατε μέχρι τώρα. Αφού ταξινομήσετε τα δελτία σας, παρουσιάστε τα αποτελέσματα της έρευνάς σας για τα θέματα:

- Η φύση και η δράση των θεών στον κόσμο του Ευριπίδη.
- Τα απρόοπτα περιστατικά και ο ρόλος της τύχης στην *Ελένη* του Ευριπίδη.



Γ' ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

στ. 1286-1424

Από την επινόηση του σχεδίου απόδρασης στην εφαρμογή του

*«Ἄλλ', ὡς ἔοικε, πάντα διαπεπραγμένα ἤρρηχα»
(στ. 1178, μπφρ. στ. 1299)*

ΠΛΟΚΗ

- Η εμφάνιση του Θεοκλύμενου
- Η εξύφανση του δόλου
- Η εξαπάτηση του Θεοκλύμενου

ΘΕΜΑΤΑ

- Ο δόλος
- *Είναι και φαίνεται*
- Γνώση και άγνοια
- Η καινή Ελένη – η Ελένη της παράδοσης
- Τραγωδία ή τραγικωμωδία

*Ελένη – Μενέλαος
(Α. Λαδικού – Δ. Καρέλλης, Κ.Θ.Β.Ε., 1982,
σκην. Α. Βουτσινάς)*



Γ' ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Θεοκλύμενος – Ελένη – Μενέλαος

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ	Σε χαιρετάω μνήμα του πατέρα ¹ γι' αυτόν το λόγο σ' έθαψα, Πρωτέα, ο Θεοκλύμενος εγώ ο βλαστός σου, στο ξέπορτο κοντά, να σου μιλάω βγαίνοντας είτε μπαίνοντας στο σπίτι. ² Δούλοι, τους σκύλους πάρτε στο παλάτι και τις παγίδες τούτες για τ' αγρίμια. Με τον εαυτό μου έχω πολύ θυμώσει. Τους κακούς ³ δίκως τιμωρία ν' αφήσω; Να, κάποιος Έλληνας, μου είπαν, ήρθε στον τόπο κι οι φρουροί δεν τον ενιώσαν' κατάσκοπος; Ή θέλει την Ελένη ν' αρπάξει; Άμα τον πιάσω, θα πεθάνει. Άα!	1290	ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΥ ▶ Σε ποιους απευθύνεται ο Θεοκλύμενος;
	Όλα τελειώσαν, φαίνεται' έχει αφήσει τον τάφο η Τυνδαρίδα, πάει την πήραν. ⁴ Έε, τις αμπάρες βγάλτε· ⁵ σκλάβοι, ανοίχτε γοργά τους στάβλους, φέρτε τ' άρματα έξω, ⁶ μήπως, γιατί ξαστόκησα, ξεφύγει κρυφά απ' τη χώρα ⁷ η ποθητή γυναίκα. Άα, σταματήστε' εδώ μπροστά μας είναι, δεν έφυγαν αυτοί που κυνηγάμε.	1295	ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΤΟΥ ▶ Ποια είναι η ψυχική του κατάσταση και πού οφείλεται;
	Γιατί φόρεσες μαύρα, τα μαλλιά σου γιατί έκοψες, Ελένη, γιατί τρέχουν τα δάκρυα στην όψη σου απ' το κλάμα; Όνειρα μη σε τρόμαξαν το βράδυ, χρησμούς κακούς σου δώσανε στο σπίτι ⁸ κι έχεις παραλοΐσει από τη θλίψη;	1300	▶ Ποιες διαταγές δίνει;
ΕΛΕΝΗ	Αφέντη, –τώρα πια έτσι θα σε λέω ⁹ – πέθανα, δεν υπάρχω κι όλα πάνε.	1305	
ΘΕΟ. ΕΛΕ.	Τι τρέχει; Ποια σε βρήκε δυστυχία; Πώς να το πω; Ο Μενέλαός μου πάει.	1310 1315	

ΣΧΟΛΙΑ

1. *μνήμα του πατέρα*: ο τάφος του Πρωτέα, για λόγους που εξυπηρετούν το έργο, παίρνει τη θέση των αγαλμάτων που συνήθως βρίσκονται μπροστά στα σπίτια (*θεοί πατρώοι*) και συχνά χαιρετίζουν οι ήρωες.
2. Για τους αρχαίους ήταν αδιανόπη η ύπαρξη τάφου τόσο κοντά σε κατοικία· γι' αυτό τα λόγια του Θεοκλύμενου, πέρα από το ότι δίνουν στοιχεία για το χαρακτήρα του, δικαιολογούν στους παραξενεμένους Αθηναίους θεατές και την ύπαρξη του τάφου δίπλα στο ανάκτορο.
3. Εννοεί τους στρατιώτες του, που παραμέλησαν τα καθήκοντά τους και άφησαν να μπει στη χώρα κάποιος Έλληνας.
4. Η Ελένη έχει μπει στο παλάτι, για να αλλάξει εμφάνιση (ρούχα και προσωπείο). Ο Θεοκλύμενος όμως, επειδή δεν τη βλέπει στη συνθησμένη της θέση, συμπεραίνει ότι έχει φύγει από την Αίγυπτο μαζί με τον ξένο και αποφασίζει να τους καταδιώξει. Ο Μενέλαος, καθώς «έχει ζαρώσει στον τάφο» (βλ. στ. 1323), δεν είναι ορατός από το Θεοκλύμενο.
5. Μάλλον εδώ εννοεί τις πόρτες των στάβλων και των αποθηκών με τα πολεμικά άρματα, που βρίσκονταν στην εσωτερική αυλή του ανακτόρου.
6. Με την εντολή του Θεοκλύμενου πιθανόν να αδειάζει η σκηνή από τους δούλους, που ίσως φεύγουν, για να φέρουν τα όπλα.
7. Ο Θεοκλύμενος φαντάζεται ότι η Ελένη και ο άγνωστος Έλληνας δραπετεύσαν από τη στεριά. Αυτό θυμίζει το σχέδιο απόδρασης που είχε προτείνει ο Μενέλαος.
8. Όνειρα και χρησμοί ήταν για τους αρχαίους «σήματα», που φανέρωναν στους ανθρώπους τη βούληση των θεών.
9. Η Ελένη, αρχίζοντας να εξυφάνει το δόλο, προσφωνεί το Θεοκλύμενο *αφέντη*, υπονοώντας πως αλλάζει τη στάση της απέναντί του.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Το τραγούδι τελειώνει...

- Στο σκηνικό χώρο εισβάλλουν με θόρυβο νέα πρόσωπα.
 - Ποια είναι αυτά και από πού μπαίνουν;
 - Πώς ξεχωρίζει ανάμεσά τους ο Θεοκλύμενος;
 - Ας φανταστούμε την κίνησή τους και ας σημειώσουμε την πορεία τους στη διπλανή αναπαράσταση του αρχαίου θεάτρου.
- Πρόσωπα, κοστούμια, σκηνικά αντικείμενα, ακουστικά «φεφέ»...
 - Ποια ατμόσφαιρα δημιουργούν;

Εικονική αναπαράσταση του αρχαίου θεάτρου της Επιδαύρου



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Η εμφάνιση του Θεοκλύμενου έχει προσικονομηθεί από τις αναφορές της Ελένης, της Γερώντισσας και της Θεονόης. Έχουμε ήδη σχηματίσει ως τώρα γι' αυτόν μια πρώτη εικόνα...
 - Ποια είναι αυτή; Σε ποια σημεία επιβεβαιώνεται και σε ποια διαψεύδεται;
 - Ποια συναισθήματα και ποιες προσδοκίες δημιουργούνται στο θεατή που βλέπει το Θεοκλύμενο να δείχνει ιδιαίτερο σεβασμό προς το νεκρό πατέρα του;
- «Τι τρέχει; Ποια σε βρήκε δυστυχία;» (στ. 1315): Με αυτήν τη φράση αρχίζει μια σιχομυθία, μια μορφή διαλόγου που έχουμε συναντήσει και σε άλλα σημεία του έργου.
 - Δοκίμασε να ανακοινώσεις σε συνεχή αφήγηση τις πληροφορίες για το θάνατο του Μενέλαου, που αποτελούν το βασικό θέμα της σιχομυθίας Θεοκλύμενου-Ελένης. Τι αλλάζει;



Ένας αυταρχικός γένης, ο Αίγισθος (Σοφοκλής, Ηλέκτρα, Στ. Κυριακίδης, Εθν. Θέατρο, 1996, σκην. Λ. Κονιόρδου)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

Η ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΡΧΗ

[...] Πώς λοιπόν μπορεί να είναι κάτι πρόσφορο η μοναρχία, όπου επιτρέπεται στον ανεύθυνο να κάνει αυτά που θέλει; Σίγουρα, ακόμα και ο καλύτερος από όλους τους ανθρώπους, αν αποκτήσει τέτοια εξουσία, θα παύει πια να σκέπτεται με τον ίδιο τρόπο. Από τα αγαθά που έχει στα χέρια του γεννιέται μέσα του η αλαζονεία [...].

Ηρόδοτος III, 80 (μτφρ. Λ. Ζενάκος)
(Από το Ηρόδοτου Ιστορία, Γκοβόστης)

μοναρχία: μορφή πολιτεύματος σύμφωνα με την οποία η εξουσία ανήκει σε ένα φυσικό πρόσωπο, συνήθως βασιλιά ή αυτοκράτορα [...] Απόλυτη ~, στην οποία ο μονάρχης ασκεί την εξουσία χωρίς κανένα νομικό περιορισμό.

Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής, Ίδρυμα Μαν. Τριανταφυλλίδη



Ο μονάρχης Φαραώ Ραμσής Β΄. Ο όγκος του γλυπτού αντιστοιχεί στο μέγεθος της εξουσιαστικής του επιβολής

ΘΕΟ.	Δε χαίρομαι γι' αυτά κι ας με συμφέρουν. ¹⁰		
ΕΛΕ.	Πώς το 'μαθες; Σου το 'πε η Θεονόη;		
ΘΕΟ.	Κι αυτή ¹¹ και τούτος που είδε το χαμό του.		
ΕΛΕ.	Ἦρθε κανείς με ξάστερες ειδήσεις;	1320	▶ Πώς ερμηνεύει ο θεοκλύμενος το «πένθος» της Ελένης;
ΘΕΟ.	Ναι· κι όπου λογιάζω αυτός ¹² ας φτάσει.		
ΕΛΕ.	Πού είναι; Ποιος; Καθάρια πες να μάθω.		
ΘΕΟ.	Αυτός που 'χει ζαρώσει εκεί στον τάφο. ¹³		
ΕΛΕ.	Ω! Απόλλωνα ¹⁴ , κουρέλια η φορεσιά του.		
ΘΕΟ.	Κι ο άντρας μου τα ίδια θα φορούσε.	1325	▶ Ποιες «πληροφορίες» του δίνει η Ελένη;
ΕΛΕ.	Ο τόπος του ποιος είναι; Πού έχει αράξει;		
ΘΕΟ.	Ἐλληνας, Αχαιός, του αντρός μου ναύτης.		
ΕΛΕ.	Για του Μενέλαου το χαμό τι λέει;		
ΘΕΟ.	Τέλος φριχτό, τα κύματα τον πήραν.		
ΕΛΕ.	Ταξίδευε σε θάλασσες βαρβάρων;	1330	▶ Ποιες είναι οι επιφλάξεις του;
ΘΕΟ.	Τσακίστηκε στα βράχια της Λιβύης.		
ΕΛΕ.	Και πώς αυτός δε χάθηκε μαζί του;		
ΘΕΟ.	Οι ταπεινοί παρά οι τρανοί γλιτώνουν.		
ΕΛΕ.	Του караβιού πού να 'ναι τα συντρίμια;		
ΘΕΟ.	Εκεί που αυτός κι όχι ο Μενέλαος να πνιγόταν. ¹⁵	1335	▶ Πώς η Ελένη τις αμβλύνει;
ΕΛΕ.	Κείνος εκάθη. Με ποιο ήρθε αυτός καράβι;		
ΘΕΟ.	Τον πήραν κάποιοι ναύτες, όπως λέει.		
ΕΛΕ.	Κι αυτή που αντί για σένα ήταν στην Τροία;		
ΘΕΟ.	Τον ίσκιο λες; Ψηλά στα ουράνια πήγε.		
ΕΛΕ.	Πρίამε, Τροία, του κάκου σάς χαλάσαν.	1340	
ΘΕΟ.	Υπόφερα πολλά κι εγώ μαζί τους.		
ΕΛΕ.	Τον άντρα σου τον έθαψαν ή όχι; ¹⁶		
ΘΕΟ.	Ἄταφος μένει· αχ! μαύρες συμφορές μου. ¹⁷		
ΕΛΕ.	Γι' αυτό και τα ξανθά μαλλιά έχεις κόψει;		
ΘΕΟ.	Όπου κι αν είναι τώρα, τον πονάω.	1345	
ΕΛΕ.	Σωστά θρηνείς γι' αυτήν τη δυστυχία... ¹⁸		
ΘΕΟ.	Εύκολα ξεγελιέται η αδελφή σου ¹⁹ ;		
ΕΛΕ.	Όχι· κι εδώ στον τάφο ακόμη θα 'σαι; ²⁰		

ΣΧΟΛΙΑ

10. Τα λόγια αυτά πιθανόν ο θεοκλύμενος να μην τα απευθύνει στην Ελένη, αλλά να τα λέει παράμερα. Εκφράζουν τη χαρά του για τον ανέλπιστο θάνατο του ανιπάλου.
11. Η Ελένη εδώ ψεύδεται εμπλέκοντας τη Θεονόη, προκειμένου να μην αποκαλυφθεί το σχέδιό της.
12. Το «αυτός» είναι δίσημο. Η Ελένη εννοεί το Μενέλαο και δίνει μια ευχή, ενώ ο θεοκλύμενος θεωρεί ότι αναφέρεται στο ναυαγό, για τον οποίο η Ελένη διατυπώνει μια κατάρα.
13. Ο Μενέλαος, που έμεινε έως τώρα κρυμμένος στον τάφο του Πρωτέα, γίνεται πλέον μέρος του σχεδίου της Ελένης.
14. Η αναφορά στο όνομα του Απόλλωνα δείχνει ζωντανή έκπληξη. Ο Απόλλωνας ήταν ο θεός που απέτρεπε το κακό και γι' αυτό ονομαζότανε *αποτρόπαιος*.
15. Η Ελένη απαντά με αυτή την «κατάρα» και την προσωποική θλίψη για το Μενέλαο στην προηγούμενη ερώτηση του θεοκλύμενου, που θα μπορούσε να οδηγήσει στην αποκάλυψη των συντρόφων του Μενέλαου.
16. Με αυτή την ερώτηση ο θεοκλύμενος δίνει τη δυνατότητα στην Ελένη να αναπτύξει το σημαντικότερο τμήμα του σχεδίου εξαπάτησης.
17. Οι αρχαίοι πίστευαν ότι, μέχρι να ταφεί ο νεκρός, η ψυχή του δεν μπορούσε να ψυχάσει. Γι' αυτό θεωρούσαν φοβερό το θάνατο στη θάλασσα.
18. Ο τόνος του θεοκλύμενου είναι μάλλον ερωτηματικός· αμφιβάλλει αν είναι αληθινή η πληροφορία για το θάνατο του Μενέλαου.
19. Αναφέρεται στη Θεονόη, της οποίας έχει εξασφαλίσει τη σιωπή. Με την ερώτηση αυτή η Ελένη απαντά στο θεοκλύμενο.
20. Η ερώτηση του θεοκλύμενου κρύβει κάποια δγκτικότητα και ειρωνεία. Ο λόγος της Ελένης, που ακολουθεί, έρχεται ως απάντηση σε αυτή την ειρωνεία.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Οι δραματικοί ποιητές με το κείμενό τους, ανάμεσα σε άλλα, έπρεπε να υποκαταστήσουν τις εκφράσεις των υποκριτών.
 - Ας σκεφτούμε γιατί. Ποιες φράσεις του κειμένου λειτουργούν ως δείκτες για την ενδυμασία και το προσωπείο της Ελένης και του Μενέλαου; Ποιες αναφέρονται σε εκφράσεις τους;
 - Ας παρατηρήσουμε τη διπλανή φωτογραφία. Ποιες επιπλέον δυνατότητες έχει ένας σύγχρονος ηθοποιός, για να αποδώσει τα συναισθήματα του ήρωα που υποδύεται;



Θραύσμα αγγείου με παράσταση ηθοποιού που κρατά προσωπείο (4ος αι. π.Χ.)



Ανιγόνη (Κ. Καραμπέτη, Σοφοκλής, Ανιγόνη, Εθν. Θέατρο, 1995, σκην. Μ. Βολανάκης)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Η Ελένη, στην προσπάθειά της να σώσει τη ζωή τη δική της και του Μενέλαου, ζητά από το Θεοκλύμενο να της επιτρέψει να θάψει τον άντρα της.
 - Ας αναζητήσουμε τους τρόπους με τους οποίους επιδιώκει να πετύχει το στόχο της.
- Ας θυμηθούμε ότι ο Ευριπίδης αξιοποιώντας το είδωλο παρουσίασε ως τώρα μια Ελένη διαφορετική από ό,τι την ήθελε η παράδοση.
 - Μπορούμε να συζητήσουμε αν στο Επεισόδιο αυτό ο ποιητής συνεχίζει να ανατρέχει το μύθο ή αξιοποιεί και στοιχεία της παράδοσης;
 - Ποιες σκέψεις σου γεννιούνται για τη σχέση του δημιουργού με τη μυθική παράδοση;
- Ο Θεοκλύμενος δείχνει ζωηρό ενδιαφέρον για την ταφή του Μενέλαου.
 - Ας αναζητήσουμε τις αιτίες αυτής της συμπεριφοράς και ας εξετάσουμε πώς αυτή υπηρετεί την οικονομία του έργου.



Ελένη (Κ. Λαδοπούλου, Εταιρεία Θεάτρου «Η άλλη πλευρά», 2004, σκην. Α. Μιχάπουλος)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

[...] και πάντοτε τη μαγνίπιζαν οι λέξεις των θαλασσινών, τις αποσπούσε μία μία μέσα από τις φράσεις τους και δεν τις ξεχνούσε ποτέ. Είχε λοιπόν σημειώσει τόπους ναυαγίων κι ήθελε να ρίξει κόλλυβα στη μνήμη των χαμένων. Κουβαλούσε τέσσερα πέντε σακουλάκια, τα είχαν ψάξει στο μοναστήρι του Αϊ-Νικόλα, όπως πάντα εδώ και χρόνια. [...]

Η θάλασσα ήταν ήσυχη, με την αλαζονεία που επέβαλλε ο μύθος της περιοχής, έκαναν τον σταυρό τους, η Όρσα έγειρε στα ρέλια¹ και σκόρπισε τα κόλλυβα στα αφρισμένα νερά, ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχή τους, είπε ο Νίκος: [...]

1. ρέλια: κουραστί πλοίου

Ι. Καρυστιάνη, *Μικρά Αγγλία*, Καστανιώτης

...οι αρχαίοι Αιγύπτιοι ανέπτυξαν ένα ολοκληρωμένο σύστημα προστασίας του σώματος και της ψυχής του νεκρού, που περιελάμβανε ένα συνδυασμό από νεκρικές πρακτικές και τελετουργικά δρώμενα (ταρίχευση, [...], σαρκοφάγοι, μνημειακή αρχιτεκτονική) [...]. Η διατήρηση του σώματος του νεκρού σε καλή κατάσταση μετά το θάνατό του διασφάλιζε ένα από τα συστατικά της ύπαρξης, διευκολύνοντας την απρόσκοπτη κίνηση και δράση του νεκρού στον Άλλο Κόσμο.

Π. Η. Μ. Κουσουλής, *Θάνατος και Ταρίχευση στην Αρχαία Αίγυπτο*, Αρχέτυπο



Σαρκοφάγος, τάφος του Τουταγχαμών

ΕΛΕ.	Τώρα που πέθανε, γιατί με περιπαίζεις;		
ΘΕΟ.	Πιστή μένεις σ' αυτόν και μ' αποφεύγεις.	1350	
ΕΛΕ.	Τώρα όχι πια· το γάμο να ετοιμάσεις.		
ΘΕΟ.	Ἀργησες να με στέρξεις, χαίρομαι όμως.		
ΕΛΕ.	Ἄς ξεχαστούνε τα παλιά. Θα κάνεις...		
ΘΕΟ.	Ἡ χάρη θέλει αντίχαρη· τι πράγμα;		
ΕΛΕ.	μαζί μου τώρα ομόνοια και φιλία.	1355	
ΘΕΟ.	Πάει ο θυμός που σου είχα, είναι φευγάτος.		
ΕΛΕ.	Πέφτω στα γόνατά σου, αφού 'σαι φίλος. ²¹		
ΘΕΟ.	Τι μου ζητάς, παρακαλώντας έτσι;		
ΕΛΕ.	Τον πεθαμένο άντρα μου να θάψω.		
ΘΕΟ.	Τάφος χωρίς νεκρό· σκιά θα θάψεις;	1360	
ΕΛΕ.	Συνήθεια των Ελλήνων, τον πνιγμένο...		
ΘΕΟ.	Είναι πολύ σοφοί σ' αυτά· τι κάνουν;		
ΕΛΕ.	σ' αδειανά πέπλα εντάφια τον κηδεύουν.		
ΘΕΟ.	Στη χώρα μου όπου θες χτίσ' του έναν τάφο.		
ΕΛΕ.	Όσοι πνιγήκαν, δεν τους θάβουμε έτσι.	1365	
ΘΕΟ.	Μα τότε πώς; Δεν ξέρω τα έθιμά σας.		
ΕΛΕ.	Γ' αυτούς σκορπάμε δώρα μες στο κύμα. ²²		
ΘΕΟ.	Για το νεκρό τι θέλεις να σου δώσω; ²³		
ΕΛΕ.	Τίποτα δε γνωρίζω, ετούτος ξέρει. ²⁴		
ΘΕΟ.	Μας έφερες καλό μαντάτο, ξένε.	1370	
ΜΕΝ.	Μήτε για το νεκρό μήτε για μένα.		
ΘΕΟ.	Πώς θάβετε τους θαλασσοπνιγμένους;		
ΜΕΝ.	Σύμφωνα με το βιος που 'χε καθένας.		
ΘΕΟ.	Για χάρη της, ό,τι κι αν πεις, στο δίνω.		
ΜΕΝ.	Πρώτα για τους νεκρούς ένα σφαχτάρι. ²⁵	1375	
ΘΕΟ.	Όποιο διαλέξεις ζώο, θα σου το δώσω.		
ΜΕΝ.	Εσύ να ορίσεις· δώσε μου ό,τι θέλεις.		
ΘΕΟ.	Εδώ σφάζουμε εμείς άλογο ή ταύρο.		
ΜΕΝ.	Από καλή μονάχα να 'ναι ράτσα. ²⁶		
ΘΕΟ.	Πολλά μες στα κοπάδια μας υπάρχουν.	1380	
ΜΕΝ.	Κι ένα αδειανό κρεβάτι με στρωσίδια. ²⁷		
ΘΕΟ.	Κι αυτό θα γίνει. Τι άλλο του προσφέρουν;		
ΜΕΝ.	Τον πόλεμο αγαπούσε, χάλκινα όπλα.		

**Η ΨΕΥΤΙΚΗ
ΥΠΟΣΧΕΣΗ
ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ**

► Πώς η Ελένη εξασφαλίζει την ευνοϊκή στάση του Θεοκλύμενου;

► Τι του ζητά;
Ποιες είναι οι πρώτες του αντιδράσεις;

**Η ΣΥΜΒΟΛΗ
ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΣΤΟ ΔΟΛΟ**

► Τι ζητάει ο Μενέλαος από το Θεοκλύμενο;

ΣΧΟΛΙΑ

21. Η Ελένη εκμεταλλεύεται αμέσως την προηγούμενη δήλωση του Θεοκλύμενου και πέφτει στα πόδια του.
22. Οι ήρωες του Ευριπίδη χρησιμοποιούν κάθε μέσο, ακόμα και τα λατρευτικά έθιμα, προκειμένου να εξυπηρετήσουν το στόχο τους.
23. Ο βασιλιάς προσπαθεί να κλείσει το θέμα, για να ευχαριστήσει την Ελένη και ταυτόχρονα να επισπεύσει το γάμο του.
24. Είναι ένας έξυπνος τρόπος να συμμετάσχει στο διάλογο ο Μενέλαος. Άλλωστε αυτός θα εκτελέσει την τελευταία φάση της «μηχανής», του σχεδίου δηλαδή της φυγής.
25. Η προσφορά αυτή λεγόταν *πρόσφαγμα* και πίστευαν ότι με αυτήν ικανοποιούσαν την ψυχή του νεκρού.
26. Οι προσφορές προς τους θεούς του Κάτω Κόσμου ήταν δυο ειδών: οι αναίμακτες (π.χ. καρποί, φρούτα κ.λπ.), που έκαιγαν ή απλώς τοποθετούσαν πάνω στο βωμό, και οι αιματηρές, δηλαδή ζώα (π.χ. ταύροι ή άλογα), που δεν έπρεπε να έχουν ελαττώματα ούτε να έχουν χρησιμοποιηθεί σε γεωργικές εργασίες. Τα ζώα αυτά ονομάζονταν *άφετα* και έβοσκαν ελεύθερα στους περιβάλλους των ιερών.
27. Πρόκειται για την αρχαία συνήθεια του κενοταφίου για τους νεκρούς οι οποίοι θάβονταν μακριά από την πατρίδα ή δεν είχαν βρεθεί έπειτα από μάχη ή ναυμαχία. Κάτι ανάλογο στον καιρό μας είναι το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Παρατηρώντας τη διπλανή φωτογραφία ας «ακούσουμε» για λίγο το διάλογο των προσώπων:

- Ποιους στίχους του κειμένου θα μπορούσαν να εκφωνούν;
- Ποιος φαίνεται να είναι ο ρόλος του Μενέλαου;
- Πώς φαντάζεσαι ότι θα αντιδράσει ο Θεοκλύμενος;

Θεοκλύμενος – Μενέλαος – Ελένη
(Α. Καλλέργης – Θ. Κωτσάπουλος – Α. Συνοδινού,
Ελληνική Σκηνή Άννας Συνοδινού, 1966, σκην. Γ. Θεοδοσιάδης)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Η παρουσία του Μενέλαου στο Επεισόδιο αυτό αποτελεί μέρος του μηχανισμού απάτης, καθώς υπάρχει φανερή αντίθεση ανάμεσα σε αυτό που δείχνει ότι είναι (*φαίνεσθαι*) και στην πραγματική του ταυτότητα (*είναι*).
 - Ας σκεφτούμε πώς αναδεικνύεται η αντίθεση αυτή:
 - στην εμφάνισή του·
 - στη συμπεριφορά του απέναντι στο Θεοκλύμενο·
 - στη στάση του απέναντι στα λατρευτικά έθιμα.
- Η πλεκιάνη ολοκληρώνεται. Ο Θεοκλύμενος φαίνεται να έχει εξαπατηθεί.
 - Ας συγκρίνουμε τα «όπλα» που χρησιμοποίησαν η Ελένη και ο Μενέλαος για την εξαπάτηση του Θεοκλύμενου και με βάση αυτά ας συζητήσουμε τη συμβολή του καθενός στην προώθηση του σχεδίου απόδρασης.
- Πώς θα έκρινε ένας Αθηναίος της εποχής τα μέσα που χρησιμοποίησαν; Εσύ πώς τα κρίνεις;



Μενέλαος
(Δ. Καρέλλης, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσινάς)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

ΟΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

Δύο ειδών επιχειρήματα υποστηρίζονται και σχετικά με το δίκιο και το άδικο, και κατά τους μεν είναι άλλο πράγμα το δίκιο κι άλλο το άδικο, ενώ κατά τους δε το δίκιο και το άδικο ταυτίζονται. Θα προσπαθήσω να υποστηρίξω αυτή την τελευταία άποψη. Πρώτα πρώτα θα πω ότι είναι δίκαιο να ψεύδεσαι και να εξαπατάς. Όσοι υποστηρίζουν την αντίθετη άποψη θα δέχονταν ότι είναι σωστό και δίκαιο να λες ψέματα στους εχθρούς και να τους εξαπατάς, αταίριαστο όμως και κακό να κάνεις κάτι τέτοιο στους φίλους. Αλλά γιατί στους εχθρούς και όχι και στους φιλάτους; Παραδείγματος χάρη στους γονείς. Ας υποθέσουμε ότι ο πατέρας ή η μητέρα μας πρέπει να πει ή να πάρει ένα φάρμακο και δε θέλει να το πάρει· δεν είναι δίκαιο να τους το δώσουμε σε ένα ρόφημα ή σε ένα ποτό χωρίς να τους πούμε ότι είναι εκεί μέσα; Επομένως το να λες ψέματα στους γονείς και να τους εξαπατάς, το να κλέβεις τους φίλους και να χρησιμοποιείς βία εναντίον των πιο αγαπημένων σου προσώπων είναι δίκαιο.

Άγνωστος Σοφιστής του 5ου-4ου αι. π.Χ., *Δισσοί Λόγοι σχετικά με το δίκαιο και το άδικο*, 1-3 (μτφρ. Ν. Σκουτερόπουλος)
(Από το *Η αρχαία σοφιστική*, Γνώση)

ΘΕΟ.	Αντάξια για του Πέλοπα το γένος.		
ΜΕΝ.	Κι όσους καλούς καρπούς η γη δωρίζει.	1385	
ΘΕΟ.	Λοιπόν; Πώς τα σκορπάτε μες στο κύμα;		
ΜΕΝ.	Καράβι θα χρειαστεί με λαμνοκόπους.		
ΘΕΟ.	Και πόσο αλάργα απ' τη στεριά θα πάει;		
ΜΕΝ.	Όσο που τ' αφρονέρια του να βλέπεις.		
ΘΕΟ.	Γιατί; Έτσι συνηθίζουν στην Ελλάδα; ²⁸	1390	
ΜΕΝ.	Για να μη βγει το μίασμα στ' ακρογιάλι. ²⁹		
ΘΕΟ.	Γρήγορο πλοίο φοινικικό ³⁰ θα δώσω.		
ΜΕΝ.	Σωστά θα τιμηθεί ο Μενέλαος έτσι.		
ΘΕΟ.	Δίχως αυτήν εσύ δε φτάνεις τάχα;		
ΜΕΝ.	Μάνας το έργο αυτό, γυναίκας, τέκνου.	1395	
ΘΕΟ.	Πρέπει, όπως λες, αυτή να τότε θάψει.		
ΜΕΝ.	Ασέβεια το νεκρό να μην τιμήσει.		
ΘΕΟ.	Λοιπόν ας γίνει κι έτσι· θέλω να 'χω γυναίκα ευλαβική. Μες στο παλάτι πήγαινε εσύ και διάλεξε όσα πρέπει	1400	Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΛΕΚΤΑΝΗΣ
	δώρα για το νεκρό· δε θα σε στείλω στη γη σου μ' αδειανά τα χέρια, ³¹ αν δώσεις σωστή σ' αυτήν βοήθεια· μου 'χεις φέρει καλά μαντάτα και γι' αυτό θα λάβεις, αντί για τα κουρέλια, πλούσια ρούχα και τροφές να γυρίσεις στην πατρίδα, γιατί η κακομοιριά σου είναι μεγάλη.	1405	▶ <i>Τι προσφέρει ο Θεοκλύμενος στο Μενέλαο;</i>
	Δυστυχισμένη εσύ, μην τυραννιάσαι για κάτι αγιάτρευτο· ο Μενέλαος βρήκε τη μοίρα του, οι νεκροί δεν ξαναζούνε. ³²	1410	
ΜΕΝ.	Στο χρέος σου, κυρά· από δω και πέρα πρέπει τον πρώτο σου άντρα να ξεχάσεις και ν' αγαπάς αυτόν που βλέπεις μπρος σου· το πιο καλό είναι αυτό την ώρα τούτη.		ΑΜΟΙΒΑΙΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ
	Κι αν θα σωθώ και φτάσω στην Ελλάδα, θα σβήσω την κακή σου φήμη, αν είσαι φρόνιμη για τον άντρα σου γυναίκα.	1415	▶ <i>Τι συμβουλεύει ο Μενέλαος την Ελένη;</i>
ΕΛΕ.	Θα γίνει αυτό· παράπονο δε θα 'χει και θα το δεις, αφού κοντά μου θα 'σαι. Πήγαινε τώρα, δόλιε, μέσα, πλύσου κι άλλαξε ρούχα. Σύντομα από μένα θα ωφεληθείς και τότε προθυμία θα δείξεις, βοηθώντας να προσφέρω στο λατρευτό Μενέλαο όσα πρέπει.	1420	▶ <i>Τι υπόσχεται η Ελένη στο Μενέλαο;</i>

ΣΧΟΛΙΑ

- 28.** Η περιέργειά του ίσως είναι προσωποική. Στην πραγματικότητα μάλλον θέλει να σιγουρευτεί για την απόσταση, που του φαίνεται μακρινή.
- 29.** Εννοεί το μίασμα που θα προέλθει από το αίμα των θυσιασμένων ζώων ή από τα αντικείμενα που χρησιμοποιούσαν στη νεκρώσιμη τελετή. Φυσικά δε χρειαζόταν τόσο απόσταση από τη στεριά, αλλά έτσι το πλοίο του Μενέλαου θα μπορούσε να απομακρυνθεί περισσότερο.
- 30.** Οι Φοίνικες ήταν γνωστοί ως καλοί ναυτικοί και έμποροι. Γενικά, *φοινικικό πλοίο* = γρήγορο πλοίο.
- 31.** Πρόκειται για συνήθεια που ισχύει και σήμερα, σύμφωνα με την οποία αυτός που φέρνει καλές ειδήσεις ανταμείβεται. Εδώ βέβαια με τις προσφορές του θεοκλύμενου εξυπηρετείται και άλλος στόχος: με τα ρούχα και τα τρόφιμα του θεοκλύμενου ο Μενέλαος θα μπορέσει να επιστρέψει στην πατρίδα του.
- 32.** Είναι ένας συνηθισμένος τρόπος παρηγορίας να προβάλλεται η ματαιότητα του θρήνου και του πόνου για τους πεθαμένους.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Η θεώρηση της *Ελένης* ως τραγωδίας ή τραγικωμωδίας διαφοροποιεί τη σκηνοθετική παρουσίαση των ηρώων.
 - Στην παράπλευρη φωτογραφία ποια σκηνοθετική άποψη, κατά τη γνώμη σου, αποτυπώνεται;
 - Ποιος νομίζεις ότι είναι ο θεοκλύμενος;

(Κ. Αθανασόπουλος – Σ. Μαβίδης – Λ. Τασσούλου, *Αμφιθέατρο*, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Ευριπίδης στήνει και στο Επεισόδιο αυτό ένα παιχνίδι ανάμεσα στην άγνοια και τη γνώση, ανάμεσα στο είναι και το φαίνεσθαι. Το παιχνίδι αυτό γίνεται φανερό τόσο στους σκόπιμα δίσημους λόγους του Μενέλαου και της Ελένης, όσο και στην τραγική ειρωνεία, που προκύπτει από τα λόγια του ανυποψίαστου θεοκλύμενου: λόγια που διαφορετικά ερμηνεύονται από όσους γνωρίζουν την αλήθεια και διαφορετικά από όσους την αγνοούν.
 - Ας αναζητήσουμε στο κείμενο δίσημους λόγους και σημεία με τραγική ειρωνεία.
 - Οι θεατές, ακούγοντας αυτά, ποια εικόνα σχηματίζουν για τους ήρωες; Τι νιώθουν;
- Ορισμένοι μελετητές βασιζόμενοι σε διάφορα στοιχεία, ανάμεσα στα οποία και στην παρουσία του θεοκλύμενου, χαρακτηρίζουν την *Ελένη* όχι ως τραγωδία αλλά ως τραγικωμωδία*, δηλαδή τραγωδία με έντονα κωμικά στοιχεία.
 - Ας αναζητήσουμε στο Επεισόδιο στοιχεία που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν αυτόν τον χαρακτηρισμό.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 4

ΕΝΑΣ ΔΙΣΗΜΟΣ ΛΟΓΟΣ

[Η Ηλέκτρα οδηγεί την Κλυταιμνήστρα στο σπίτι της, όπου θα τη σκοτώσει.]

ΗΛΕΚΤΡΑ. Πέρασε μες στο φτωχικό μου· μόνο πρόσεξε μήπως από τριγύρω η κάπνα σου λερώσει τα φορέματά σου. Τώρα θα προσφέρεις τη θυσία που χρωστάς στους θεούς. Τα προκαταρκτικά έχουν ήδη αρχίσει: ακονισμένο περιμένει το μαχαίρι που έσφαξε τον ταύρο.

Ευριπίδης, *Ηλέκτρα*, στ. 1139-1142 (μτφρ. Ν. Χουρμουζιάδης)
(Από το *Ευριπίδου Ηλέκτρα*, Βικελαία Δημοτική Βιβλιοθήκη)

ΤΡΑΓΙΚΩΜΩΔΙΑ

Τραγικωμωδία δε σημαίνει ότι τα πάντα είναι κωμικά, αλλά ότι δεν είναι τα πάντα τραγικά.

H.D.F. Kitto
(Από το H.D.F. Kitto, *Η Αρχαία Ελληνική Τραγωδία*, μτφρ. Λ. Ζενάκος, Παπαδήμας)



Ηλέκτρα – Κλυταιμνήστρα (Ε. Παπά – Α. Κατσέλη από την κινηματογραφική ταινία *Ηλέκτρα*, σκην. Μ. Κακογιάννης)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Στους στίχους 1313-1397 ο διάλογος των δύο προσώπων παίρνει τη μορφή σπικομυθίας. α) Γιατί, κατά τη γνώμη σας, επιλέγεται αυτή η μορφή διαλόγου εδώ; β) Τι αντίκτυπο έχει στους θεατές;
2. Να επισημάνετε ταφικά έθιμα που αναφέρονται στο Γ' Επεισόδιο. Ποια από αυτά επιβιώνουν στις μέρες μας και με ποια μορφή; Αν κάποιοι από εσάς προέρχαστε από άλλες χώρες, αφηγηθείτε, αν θέλετε, τι συνθίζεται στη χώρα σας.
3. *Τον άντρα σου τον έθαψαν ή όχι;* (στ. 1342): Η ερώτηση αυτή του Θεοκλύμενου θεωρείται ότι κατέχει σημαντική θέση στην εξέλιξη του δράματος. Γιατί;
4. Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, η συμπεριφορά των ηρώων θα έπρεπε να είναι αληθοφανής (*κατὰ τὸ εἰκὸς**) και ταυτόχρονα να υπηρετεί τη δραματική οικονομία (*κατὰ τὸ ἀναγκαῖον**). Η αρχή αυτή ισχύει στην περίπτωση του Θεοκλύμενου;
5. Ποια συναισθήματα προκαλεί στο θεατή η παρουσία του Θεοκλύμενου πριν και μετά τη σπικομυθία με την Ελένη;
6. Γράψτε δικούς σας στίχους που θα μπορούσαν να ενταχθούν στη σπικομυθία:
 - α) στίχους του Θεοκλύμενου που περιέχουν τραγική ειρωνεία, β) δίσημους λόγους της Ελένης ή του Μενέλαου.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

1. Αποφασίζετε την επόμενη διδακτική ώρα να αποδώσετε θεατρικά την ενότητα 1398-1424. Σχηματίζονται οι παρακάτω ομάδες: Α. Ομάδα σκηνοθεσίας, Β. Ομάδα ενδυματολογίας, Γ. Ομάδα υποκριτών. Μπορείτε να ενταχθείτε σε μία από τις παραπάνω ομάδες ανάλογα με τα ιδιαίτερα ενδιαφέροντά σας. Προσπαθήστε να σκηνοθετήσετε τη σκηνή (δοκιμάστε και την εκδοχή της τραγικωμωδίας), να σχεδιάσετε τα κοστούμια και τις μάσκες, και να την παρουσιάσετε.
2. Για να καταλάβετε καλύτερα την αντίθεση ανάμεσα στο *είναι* και στο *φαίνεσθαι*, αναρτήστε σε έναν τοίχο της αίθουσας έναν πίνακα από χαρτόνι, όπου έχετε σχεδιάσει το περίγραμμα από ανθρώπινες φιγούρες που παριστάνουν βασικούς ήρωες της *Ελένης*: την Ελένη, το Μενέλαο, το Θεοκλύμενο. Μέσα στο περίγραμμα κάθε ήρωα καταγράψτε τα πραγματικά γνωρίσματα του χαρακτήρα του (π.χ. γενναίος, πιστός κ.λπ.) και έξω από αυτό εκείνα τα γνωρίσματα που οι άλλοι θεωρούν ότι έχει αυτός.

ΕΡΓΑΣΙΑ

1. Να αναζητήσετε και σε άλλα λογοτεχνικά έργα – από οποιαδήποτε ιστορική περίοδο θέλετε – το μοτίβο του ανθρώπου που βρίσκεται παγιδευμένος σε ξένη χώρα και προσπαθεί με κάθε τρόπο να διαφύγει. Μπορείτε να αρχίσετε την αναζήτησή σας με κείμενα της αρχαίας ελληνικής γραμματείας που έχετε διδαχτεί στις προηγούμενες τάξεις και με κείμενα της νεοελληνικής λογοτεχνίας της τάξης σας.
2. Την αντίθεση *είναι – φαίνεσθαι* την έχουμε επισημάνει στην *Ελένη* ήδη αρκετές φορές. Ας την αναζητήσουμε και αλλού, όπως, για παράδειγμα: στην ιστορία, στην καθημερινή μας ζωή, στις σχέσεις των ανθρώπων, στην ενημέρωσή μας από τα ΜΜΕ... Λέξεις-κλειδιά: απία – αφορμή, ειλικρίνεια – υποκρισία, πραγματική φύση – ετικέτα, γνήσιο – κάλπικο, καλή και κακή φήμη.

ΘΕΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Η επεξεργασία των δελτίων, όπως θα διαπιστώσατε, παρουσιάζει και αυτή τη δυσκολία της. Μια υπόδειξη: Αφού ταξινομήσετε τα δελτία σας κατά κατηγορία, γράψτε τα συμπεράσματά σας. Αναζητήστε, αν υπάρχει σχολική βιβλιοθήκη, τη σχετική βιβλιογραφία.

- Ας ταξινομήσουμε τα δελτία που αναφέρονται στο θέμα *γνώση – άγνοια*. Ποια στοιχεία προκύπτουν για την πορεία του κάθε ήρωα (Ελένη, Μενέλαος, Τεύκρος, Αγγελιαφόρος) από τη γνώση στην άγνοια;
- Ας κάνουμε το ίδιο για το θέμα *μνήμη του Πρωτέα*. Ποιος ο ρόλος του στο έργο; Ποιος ο ρόλος του στη σκηνογραφία;

ΕΥΡΙΠΙΔΗ *Ελένη*



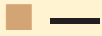
Β΄ ΣΤΑΣΙΜΟ

στ. 1425-1499

Μέσα από την ανατροπή η αποκατάσταση της ισορροπίας

*«Γέλασεν δὲ θεὰ δέξατό τ' ἔς χέρας βαρύβρομον αὐλὸν»
(στ. 1349-1351, μῦθρ. στ. 1479-1482)*

ΠΛΟΚΗ



ΘΕΜΑΤΑ

- Ο μύθος της Περσεφόνης
- Λατρευτικές τελετές και σύμβολα
- Ο ρόλος της τέχνης



*Χορός της Ελένης
(Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτινιάς,
χορογρ. Ε. Πίττα)*

Β΄ ΣΤΑΣΙΜΟ

Χορός

Α' ΣΤΡΟΦΗ	ΧΟΡΟΣ	Κάποτε η Μάνα των θεών ¹	1425	Η ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΣΕ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΧΑΜΕΝΗΣ ΚΟΡΗΣ
		χύθηκε απάνω στα βουνά, σε λόγγους δασοσκέπαστους, σε ποταμών νεροσυρμές και πολυβούιστους γιαλούς, γυρεύοντας ολούθε τη χαμένη	1430	
		κόρη της με το ιερό κι ανειπίωτο όνομα ² . Τριγύρω τα κρόταλα ³ βροντολογούσαν, σέρναν τ' αμάξι της θεριά κι εκείνη ακούραστα ζητούσε	1435	
		τη θυγατέρα που 'χαν κλέψει απ' τους κυκλόσυρτους χορούς των κοριτσιών. Μαζί της ακράτητες σαν άνεμος ορμήσαν η Άρτεμη βαστώντας τόξα	1440	
		κι η Αθηνά με τη βαριά της λόγχη. ⁴ Όμως ο Δίας από ψηλά στους λαμπερούς ουράνιους θρόνους αλλιώς κανόνιζε τη μοίρα.		
Α' ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ		Κι όταν τον πολυπλάνητο	1445	ΟΙ ΟΛΕΘΡΙΑΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΘΛΙΨΗΣ ΤΗΣ ΘΕΑΣ
		δρόμο της έπαψε η θεά, ζητώντας ανωφέλευτα την κόρη που δολερά είχαν κλέψει, στα χιονοσκέπαστα της Ίδης	1450	
		έφτασε κορφοβούνια, τις βίγλες των Νυμφών· απλώθη τότες η θλίψη της στα βράχια τα χιονισμένα και στα δάση· τους κάμπους άφησε της γης	1455	
		δίχως χορτάρι, τις σπορές δίχως καρπούς κι αφάνιζε το γένος των ανθρώπων· απόμειναν τα βοσκοτόπια κατάξερα κι από τις πόλεις	1460	
		λιγότεψε η ζωή· θυσίες δε γίνονταν για τους θεούς ούτε οι βωμοί είχαν προσφορές· στέρεψε τις ολόδροσες πηγές απ' την αγιάτρευτη θλίψη της κόρης που 'χασε.	1465	

ΣΧΟΛΙΑ

1. Παραπέμπει σε μια ασιατική θεά που με διάφορα ονόματα (Ρέα, Κυβέλη, Ιδαία Μητέρα) λατρευόταν στην Ανατολή. Ο Ευριπίδης, όπως φαίνεται στη συνέχεια, την ταυτίζει με τη θεά Δήμητρα.
2. Πρόκειται για την Περσεφόνη. Απέφευγαν να προφέρουν το όνομά της όσοι δεν ήταν μυημένοι στα Ελευσίνια μυστήρια.
3. Τα κρόταλα, τα τύμπανα, οι αυλοί και άλλα όργανα συνδέονται με τη λατρεία της Μητέρας των Θεών αλλά και της θεάς Δήμητρας.
4. Σύμφωνα με ένα μύθο, η Αθηνά με το δόρυ και η Άρτεμη με το τόξο προσπάθησαν να εμποδίσουν τον Πλούτωνα να απαγάγει την Περσεφόνη. Ο Δίας όμως με έναν κεραυνό τις εμπόδισε.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

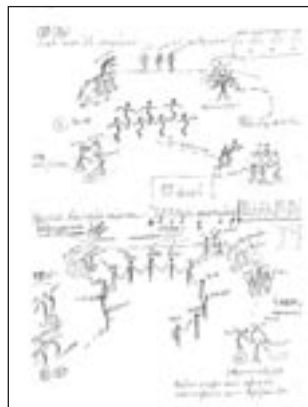
Οι γυναίκες του Χορού απλώνονται και πάλι στην ορχήστρα κι αρχίζουν να «αρχούνται» και να «άδουν» το τραγούδι τους.



Κρόταλα, τύμπανο

- Για τη μουσική (το μέλος*) της αρχαίας παράστασης δυστυχώς δε γνωρίζουμε πολλά.
- Με βάση τα συγκεκριμένα μουσικά όργανα που αναφέρονται και το διαφορετικό κλίμα σε κάθε στροφικό ζεύγος, ας «ακούσουμε» τη μουσική υπόκρουση στα διάφορα μέρη του Στασίμου.
- Ποιο σύγχρονο είδος μουσικής σου θυμίζει;

- Στη β' αντιστροφή ο Χορός αναφέρεται σε θρησκευτικές τελετές προς τιμήν του Διονύσου και θεών της Ανατολής.
- Με βάση τις εικόνες των σελίδων 103-107, ας φανταστούμε και ας καταγράψουμε με τη μορφή οδηγίων τη χορογραφία της β' αντιστροφής.



Χορογραφικές σημειώσεις της Ζ. Νικολαΐδη για τους Όρνιθες του Αριστοφάνη

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Έχεις αναρωτηθεί ποτέ πώς έφτασαν στα χέρια μας τα αρχαία κείμενα και ποιες δυσκολίες παρουσιάζει η ανάγνωσή τους; Πάπυροι, περγαμνές, βυζαντινοί μοναχοί, αντιγραφείς, καταστροφές... Ας μην ξεχνάμε το μακρύ ταξίδι των αρχαίων κειμένων μέσα στο χρόνο... Μέσα από μια τέτοια πορεία έφτασε σ' εμάς και η *Ελένη*, σε λίγα χειρόγραφα με αρκετά αντιγραφικά λάθη και στίχους ακρωτηριασμένους.

Στο Β' Στάσιμο, κυρίως στη β' αντιστροφή, τα χειρόγραφα είναι πολύ φθαρμένα και οι μελετητές, στην προσπάθειά τους να αποκαταστήσουν το κείμενο, έχουν προτείνει διαφορετικές γραφές, που οδηγούν και σε διαφορετικές μεταφράσεις.

- Ας δούμε, για παράδειγμα, στο Παράλληλο Κείμενο της επόμενης σελίδας τη μετάφραση της β' αντιστροφής από έναν άλλο μεταφραστή (Ε. Χατζηανέστη) και ας επισημάνουμε τις βασικές της διαφορές από τη μετάφραση του βιβλίου μας.

Αρχαίος πάπυρος με εμφανή σημεία φθοράς

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΑΠΟΚΡΙΕΣ

[...] στα χωριά ο αγρότης, ακόμα και μέσα στα γέλια και φαγοπότια της Αποκριάς, έχει την αίσθηση της μεταβολής που συμβαίνει την εποχή αυτή στη φύση και θέλει με πράξεις και ενέργειες, που ανάγονται σε παλαιές μαγικές συνήθειες, να υποβοηθήσει τον ερχομό της άνοιξης, να εξασφαλίσει τη βλάστηση και ευφορία των αγρών. [...] Η αποκριά μπαίνει με τα ταμπούρα· την ημέρα του Αγίου Αντωνίου [17 Ιανουαρίου] αρχίζουν και βαράνε τα ταμπούρα σ' όλες τις γειτονίες και γίνεται μεγάλος αλαλαγμός. [...] φορούν περικεφαλαία από δέρμα λύκου ή αλεπούς, η οποία είναι κωνική και έχει στην κορυφή της μία ή δύο ουρές αυτών των ζώων. Στους ώμους και στα στήθη από πάνω έχουν ράψει δέρματα ζαρκαδιών, ενώ οι μπροστά καλύπτονται με δέρματα τράγων. Τη στολή αυτή συμπληρώνουν: 1) το προσωπίο, που αποτελείται από δέρμα ζαρκαδιού ή τράγου και έχει τρύπες στο ύψος των ματιών και στο στόμα και 2) θορυβώδη κουδούνια κρεμασμένα σε δερμάτινη ζώνη.

Γ. Α. Μέγας

(Από το Γ. Α. Μέγας, *Ελληνικές γιορτές και έθιμα της λαϊκής λατρείας*, Οδυσσέας)



Από καρναβαλικές γιορτές στη Σκύρο

Β' ΣΤΡΟΦΗ

Ὅταν ανθρώπων και θεῶν
σταμάτησαν τα φαγοπότια,
για να γλυκάνει ο Δίας⁵
της Μάνας τον πικρό θυμό,
στις Χάριτες⁶ μιλάει. «Εμπρός,
καλές μου, εσεῖς πηγαίντε
και με φωνές ολόχαρες
της Δήμητρας σκορπίστε την οργή·
κι εσεῖς οι Μούσες με χορούς
και με πασίχαρα τραγούδια». 1470
1475
Η Κύπριδα η πεντάμορφη
πρωτόπιασε ένα τύμπανο
κι ένα βαθύλαλο χαλκό·⁷
γέλασε τότες η θεά
κι απ' τους ακούς χαρούμενη 1480
την ηχηρή στα χέρια της
πήρε βαριά⁸ φλογέρα.

Β' ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Ελένη⁹, ὅσα δεν ἔπρεπε
ν' αγγίζεις, πράγματα ιερά,
δοκίμασες στο σπίτι σου 1485
κι οργίστηκε η θεά Μητέρα
που δε σεβάστηκες τις ἄγιες
θυσίες της. Δύναμη τρανή
τα παρδαλόχρωμα κατέχουν
ελαφτόμαρα¹⁰ κι ο θύρσος¹¹,
στεφανωμένος με κισσό,
κι ο μαγικός ο δίσκος¹², ὅταν
γοργόδρομα στριφογυρνάει
μες στον αιθέρα, τα μαλλιά
που ορθοσπκώνονται, τιμή 1490
στο Διόνυσο, κι οι τελετές
οι ολονύχτιες της θεάς¹³.
Πάνω απ' το μέτρο η ομορφιά σου,
μα ὅλα καλά να σου ἔρθουν τώρα.¹⁴

Η ΣΥΜΦΟΙΔΩΣΗ

- ▶ Πώς ο Δίας γιάτρεψε το πένθος της θεάς;

Η ΕΝΟΧΗ(;) ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ
ΚΙ Ο ΡΟΛΟΣ
ΤΩΝ ΛΑΤΡΕΥΤΙΚΩΝ
ΤΕΛΕΤΩΝ

- ▶ Σε τι ἔφταιξε η Ελένη;
- ▶ Ποια σύμβολα χρησιμοποιούνται στα θεϊκά μυστήρια;

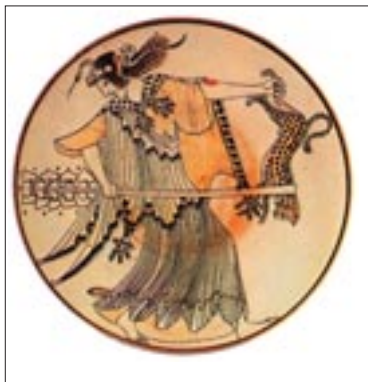
ΣΧΟΛΙΑ

5. Σύμφωνα με την παράδοση, η Δήμητρα ανακουφίζεται μόνο όταν επιστρέφει η κόρη της από τον Άδη. Εδώ όμως, αυτό επιτυγχάνεται με τη μουσική και το χορό.
6. Οι Χάριτες (Αγλαΐα, Ευφροσύνη, Θάλεια), που συμβόλιζαν τη χάρη και την τελειότητα των ανθρώπινων δημιουργημάτων, και οι Μούσες απαλλάσσουν τη θεά από τη βαριά θλίψη της και τον κόσμο από τα δεινά του.
7. Εννοεί τον υπόκωφο βαρύ ήχο είτε των τυμπάνων είτε της φλογέρας.
8. Η λέξη *βαριά* αναφέρεται στον τόνο του ήχου (βαρύτονος, μπάσος).
9. Στο πρωτότυπο *ῶ παῖ*. Ο μεταφραστής θεωρεί πως ο Χορός απευθύνεται στην Ελένη. Άλλοι θεωρούν ότι υπονοείται η Αφροδίτη ή η Περσεφόνη ή ακόμα και ο Αλκιβιάδης, που είχε κατηγορηθεί για ιεροσυλία.
10. Οι μαινάδες φορούσαν δέρματα μικρών ελαφιών.
11. Ραβδί από καλάμι ή ξύλο, με φύλλα κισσού ή αμπέλου στην κορυφή του, που το κρατούσαν οι οπαδοί του Διονύσου.
12. Οι πιστοί της Κυβέλης στριφογύριζαν πάνω από το κεφάλι τους ένα στρογγυλό δίσκο.
13. Μάλλον πρόκειται για την Κυβέλη· και εδώ αναμειγνύονται στοιχεία από διάφορες θρησκείες (συγκρητισμός).
14. Στους δύο αυτούς στίχους το πρωτότυπο κείμενο είναι πολύ φθαρμένο. Εδώ ο μεταφραστής αποδίδει μία από τις προσπάθειες αποκατάστασής του. Σύμφωνα με μια άλλη ερμηνεία των δύο τελευταίων στίχων του Στασίμου: *στηρίχτηκες πάντα στην ομορφιά σου*.



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

■ Μελετώντας το Στάσιμο αυτό προκύπτει ένα ακόμα ερώτημα: είναι το Στάσιμο εμβόλιμο ή συνδέεται, έστω και έμμεσα, με το δράμα; Σε αυτό μας τον προβληματισμό θα βοηθήσει και η απάντηση στα παρακάτω ερωτήματα:



Μαινάδα, αγγείο, 490 π.Χ.

- Ο Χορός αναφέρεται στην περιπέτεια της Κόρης (= Περσεφόνης)· ποια κοινά στοιχεία μπορεί να έχει η Περσεφόνη με την Ελένη και τις περιπέτειές της;
- Το Στάσιμο παρακολουθούν οι τσακισμένοι από την ήττα στη Σικελία Αθηναίοι. Βρίσκουν σε αυτό στοιχεία παρηγοριάς και ελπίδας;

■ Ας θυμηθούμε την προέλευση της τραγωδίας. Η αρχή της εντοπίζεται στις συμβολικές τελετουργικές πράξεις, με τις οποίες οι πιστοί λάτρευαν το Διόνυσο.



Χορός (Α. Σακελλαρίου – Κ. Ταχισόγλου, Ευριπίδης, Βάκχες, Άπρις, 1987, σκην. Θ. Τερζόπουλος)

Η παρουσία του Χορού, με το τραγούδι και την όρχηση, θεωρείται ότι συνδέει την τραγωδία με τις ρίζες της και φανερώνει το θρησκευτικό της χαρακτήρα.

- Ας αναζητήσουμε στο συγκεκριμένο Στάσιμο στοιχεία που φανερώνουν αυτόν της το χαρακτήρα.



Χορός σε σύγχρονη παράσταση (Αμφιθέατρο)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ Β΄ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗΣ

Στους ναούς των θεών
 θυσίες, παιδί μου, έχεις κάψει
 που ούτε ο νόμος θεών
 ούτε ο νόμος ανθρώπων ζητάει,
 κι έτσι έπεσε πάνω σου
 της Μεγάλης Θεάς η οργή,
 γιατί δεν σεβάστηκες
 τις θυσίες που ορίζει.
 Ιερή έχει δύναμη ο πλουμισμένος χιτώνας
 από δέρμα μικρού ελαφιού

κι ο κισσός κλοερός που τον άγιο
 στεφανώνει τον θύρσο,
 και του ρόμβου το σείσμα που ολοένα γυρίζει
 στον αιθέρα βουίζει,
 τα μαλλιά π' ανεμίζουν την ώρα
 που λατρεύουν τον Βάκχο,
 της θεάς οι ολονύχτιες αγρύπνιες

 Μόνο για την ομορφιά σου καυχιόσουν.

(μτφρ. Ε. Χατζηναέστης)
 (Από το Ευριπίδης, Ελένη, Ι. Ζαχαρόπουλος)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Προκειμένου να βοηθήσετε τους συμμαθητές σας να κατανοήσουν το περιεχόμενο του Στασίμου, αφηγηθείτε σε ένα σύντομο κείμενο το μυθικό επεισόδιο στο οποίο αναφέρεται (α' στροφή – α' αντιστροφή – β' στροφή).
2. Να διακρίνετε τη διαφορά του συναισθηματικού κλίματος που επικρατεί ανάμεσα στα δύο στροφικά ζεύγη του Στασίμου. Να στηρίξετε την απάντησή σας με συγκεκριμένες αναφορές στο κείμενο.
3. «Μέσα από την ανατροπή η αποκατάσταση της ισορροπίας» πιλοφορείται το Β' Στάσιμο. Ποια στοιχεία του κειμένου θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν αυτό τον τίτλο;
4. Συνοψίστε σε ένα κείμενο τα επιχειρήματα που στηρίζουν:
 - την άποψη ότι πρόκειται για ένα εμβόλιμο Στάσιμο,
 - την άποψη ότι το Στάσιμο συνδέεται με το δράμα.
5. Να εντοπίσετε τα κοινά λατρευτικά στοιχεία της Κυβέλης που υπάρχουν:
 - στο Β' Στάσιμο,
 - στην παράπλευρη εικόνα της θεάς και
 - στον Ομηρικό Ύμνο «Στη Μητέρα των Θεών».

«Εξύμνησέ μου τη μητέρα των θεών και των ανθρώπων όλων,
 ω Μούσα λυγρόφωνη, του Δία του μεγάλου θυγατέρα,
 που των κροτάλων και τύμπανων η ιαχή κι ο ήχος των αυλών
 την τέρπει, και το ούρλιασμα των λύκων και των αγιόφθαλμων λεόντων,
 και τα όρη τα πικρά και τα κατάφυτα φαράγγια.

Έτσι και συ να χαιρέσαι κι όλες μαζί οι θεές με το άσμα μου.»

Ομηρικός Ύμνος, «Στη Μητέρα των Θεών» (μτφρ. Δ. Παπαδίτσας & Ε. Λαδιά)

(Από το Ομηρικοί Ύμνοι, Παπαδίτσας)

Αναθηματικό
 ανάγλυφο
 του 3ου αι. π.Χ.
 με παράσταση
 της θεάς
 Κυβέλης



ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

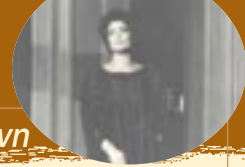
Σε συνεργασία με τον καθηγητή της Μουσικής και χρησιμοποιώντας κρουστά όργανα, δοκιμάστε να προτείνετε ένα ρυθμό που να αποδίδει το συναισθηματικό κλίμα κάθε στροφικού ζεύγους.

ΕΡΓΑΣΙΑ

1. Υποθέστε ότι το σχολείο σας έχει αποφασίσει να ανεβάσει την τραγωδία *Ελένη* στο τέλος της χρονιάς. Ετοιμάστε ένα κείμενο σχετικό με τη «Μουσική στο αρχαίο δράμα» για το Πρόγραμμα της παράστασης. Το κείμενο αυτό (300 περίπου λέξεων) καλό είναι να συνοδεύεται από σχετικό φωτογραφικό υλικό. Πληροφορίες μπορείτε να αναζητήσετε σε βιβλία Μουσικής, Ιστορίας, εγκυκλοπαίδειες και στο Διαδίκτυο.
2. Στο Στάσιμο που μελετάμε η Δήμητρα χαμογέλασε έπειτα από το μεγάλο πένθος, όταν την συνεπήρε η γοητεία της μουσικής. Με αφορμή το σποιχείο αυτό, προβληματιστείτε σχετικά με την επίδραση της μουσικής στην ψυχή των ανθρώπων. Εσείς τι μουσική ακούτε στις διάφορες στιγμές της ζωής σας; Πόσο σας επηρεάζει; Γιατί σε ανθρώπους διαφορετικής ηλικίας αρέσουν διαφορετικά είδη μουσικής; Τα συμπεράσματα από τον προβληματισμό αυτό να τα συμπεριλάβετε σε ένα σχετικό κείμενο που θα δημοσιευτεί στην εφημερίδα του σχολείου σας.

ΘΕΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Μπορούμε να παρουσιάσουμε εδώ το υλικό το σχετικό με την *όψη*: Ταξινομήστε το υλικό κατά κατηγορίες (π.χ. σκηνικό, υποκριτής κτλ.) και γράψτε ένα κείμενο-οδηγίες, που θα μπορούσε να το αξιοποιήσει κάποιος ειδικός (π.χ. σκηνοθέτης, σκηνογράφος).



Δ' ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

στ. 1500-1592

Η ολοκλήρωση της μηχανής σωτηρίας

«Ἦδ' ἡμέρα σοι τὴν ἐμὴν δείξει χάριν»

(στ. 1420, μῦθρ. στ. 1557)

ΠΛΟΚΗ

- Οι ειδήσεις από το παλάτι
- Τα τελευταία εμπόδια
- Η επίκληση στους θεούς

ΘΕΜΑΤΑ

- Η αξιοποίηση του *φαινέσθαι*
- Ἕλληνες και «Βάρβαροι»:
Εμείς και οι άλλοι
- Το τραγικό, το κωμικό και το ρομαντικό



Ελένη
(Λ. Τασσοπούλου,
Αμφιθέατρο, 1999,
σκην. Σ. Ευαγγελάτος)

Δ' ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Ελένη – Θεοκλύμενος – Μενέλαος

ΕΛΕΝΗ	Ὅλα καλά μες στο παλάτι, φίλες· ἡ κόρη του Πρωτέα μάς βοηθάει· δεν εφανέρωσε στον ἀδελφό της, παρ' ὅλο που τη ρώτησε, πως ἦρθε κι εἶναι κοντά μας ο ἀντρας μου· του εἶπε, για χάρη μου, πως ἔχει πια πεθάνει. ¹	1500	ΤΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ
	Και το Μενέλαο τον συντρέχει ἡ τύχη· γιατί 'ναι αρματωμένος με τα ὄπλα που θα 'ριχνε στη θάλασσα· βαστάει στο δυνατό του χέρι τὴν ἀσπίδα καὶ στο δεξί ἔχει τὸ κοντάρι, τάχα για να τιμήσει τὸ νεκρό μαζί μου.	1505	▶ <i>Τι εἶπε ἡ Θεονόη στον ἀδελφό της;</i>
	Εἶναι ἑτοιμος να πολεμήσει, μύριους βάρβαρους να σκοτώσει, στο καράβι μόλις θα μπούμε· του 'δωσα να βάλει χιτώννα ωραίο καὶ με ποταμίσο	1510	▶ <i>Ποια εἶναι ἡ τρωινὴ κατά- σταση τοῦ Μενέλαου;</i>
	τον ἔλουσα νερό δροσάτο, που εἶχε να νιώσει χρόνια στο κορμί του. Ὡστόσο να, βγαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι ἐκεῖνος που σίγουρα θαρρεῖ πως θα με πάρει· ² ἀνάγκη να σωπαίνω· κι εσεῖς ὅμως	1515	▶ <i>Τι ζητάει ἡ Ελένη ἀπὸ τὸ Χορό;</i>
	παρακαλῶ τὸ στόμα σας κρατήστε κλειστό, για να σας σώσω κάποια μέρα, αν τώρα ἐγὼ κι ο ἀντρας μου σωθούμε. ³	1520	
ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ	Δούλοι, με τὴ σειρά να προχωράτε, καθὼς ο ξένος ⁴ ὅρισε, κρατώντας τις προσφορές που θα ριχτοῦν στο κύμα.	1525	Ἡ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ
	Ελένη, αν δε νομίζεις πως μιλάω ἀνόητα, ἀκουσέ με κι ἐδὼ μείνε· στον ἀντρα σου τα ἴδια θα προσφέρεις, εἶσαι δὲν εἶσαι μέσα στο καράβι. ⁵	1530	▶ <i>Τι προτείνει ὁ Θεοκλύμενος στὴν Ελένη;</i>
	Φοβάμαι μήπως σου 'ρθει ἐπιθυμία, στο πέλαο να ριχτεῖς ἀπὸ τὴ θλίψη για τις χάρεις ⁶ τοῦ Μενέλαου, μια κι ἐτσι πολύ πικρά γι' αὐτόν ἀναστενάζεις.		▶ <i>Πὼς ἡ Ελένη ἀντιμετωπίζει τις προτάσεις του;</i>

ΣΧΟΛΙΑ

1. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Β' Στασίμου ὁ Θεοκλύμενος φρόντισε να ρωτήσει τὴν ἀδελφή του αν ἀλήθειαν οἱ πληροφορίες για τὸ Μενέλαο. Ἡ Θεονόη τὸν διαβεβαίωσε ὅτι ὁ Μενέλαος ἔχει πεθάνει. Ἐπομένως, ἡ στάση τῆς Θεονόης υπήρξε ἐνεργητικὴ, καθὼς δὲν περιορίστηκε ἀπλῶς στὴν ἀποσιώπηση τῆς ἀφίξης τοῦ Μενέλαου στὴν Αἴγυπτο.
2. Ὁ Θεοκλύμενος εἰσέρχεται στὴ σκηνὴ με δούλους που μεταφέρουν τὴς προσφορές για τὸ «νεκρό» Μενέλαο.
3. Ἡ ἐξασφάλιση τῆς σιωπῆς τοῦ Χοροῦ εἶναι συνηθισμένο θέμα σε τραγωδίες, ὅπου ἐξυφαίνεται ἀπὸ τοὺς ἥρωες μια «μηχανή»: ἐδὼ ἡ προσπάθεια τῆς Ελένης φαντάζει εὐκόλη, ἀφοῦ ὁ Χορός ἀποτελεῖται ἀπὸ Ἑλληνίδες σκλάβες που συμπαθοῦν τοὺς Ἕλληνες καὶ συμπάσχουν μαζί τους.
4. Ἐννοεῖ τὸ Μενέλαο.
5. Για τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες ἦταν προσβλητικό να μὴ θεωρηθεῖ ἀναγκαῖα ἡ παρουσία τους σε μια θρησκευτικὴ τελετὴ.
6. Ἐννοεῖ τὴς χάρεις που δοκιμάζει κανεὶς ἀπὸ ἓνα ἀγαπημένο πρόσωπο.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Το τραγούδι του Χορού τελειώνει. Η Ελένη βγαίνει από το παλάτι. Τι να έχει συμβεί στο μεταξύ;

- Ας παρατηρήσουμε τη διπλανή φωτογραφία.
 - Ποια ατμόσφαιρα φαίνεται να επικρατεί; Ο σκηνοθέτης βασίστηκε σε στοιχεία που προκύπτουν από το κείμενο;
 - Πιστεύεις ότι θα μπορούσε να υπάρξει διαφορετική σκηνοθετική πρόταση;
- Εκτός από την Ελένη στη σκηνή εμφανίζεται και ο Μενέλαος.
 - Ποια είναι η σκευή του;
 - Γιατί άραγε παρουσιάζεται με λεπτομέρειες από την Ελένη;

Ελένη – Χορός (Α. Λαδικού, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουσιανός)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Η Ελένη ανακοινώνει στις γυναίκες του Χορού τι συνέβη στο παλάτι, όσο εκείνες τραγουδούσαν. Με βάση όσα προηγήθηκαν, ας θυμηθούμε τη σχέση τους και ας σκεφτούμε:
 - γιατί η Ελένη νιώθει την ανάγκη να μοιραστεί τα νέα μαζί τους;
 - ποια δραματική σκοπιμότητα εξυπηρετεί αυτή η ανακοίνωση;
 - ποιες από αυτές τις πληροφορίες συνδέονται με την εξέλιξη του σχεδίου απόδρασης.
- Μετά τη σιωπή της Θεονόης η Ελένη προσπαθεί να εξασφαλίσει και τη σιωπή των γυναικών του Χορού.
 - Πιστεύεις ότι θα ανταποκριθούν; Πώς νιώθουν άραγε;

Ελένη και Γυναίκες του Χορού (Λ. Τασπούλου, Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)



Κοστούμι Σπύρου Βασιλείου για τον Αγαμέμνονα (Ευριπίδης, Ιφιγένεια εν Αυλίδι, Εθνικό θέατρο, 1970)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΤΟ ΕΝΔΥΜΑ – Η ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Οι ενδυματολογικές και οι σκηνογραφικές προτάσεις καθρεπτίζουν ή θα έπρεπε να καθρεπτίζουν τη σκηνοθετική γραμμή με την πρώτη ακόμη ματιά του θεατή...

Τ. Τσαμούρη

(Από το Κ. Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σ. Γώγος, *Επίδαυρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις, Μίλητος*)

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η όψις επιτείνει τις σημασίες μιας παράστασης [...]

Τ. Λιγνάδης

(Από το Τ. Λιγνάδης, *Το ζών και το πέρας, Ηρόδοτος*)

[Το φόρεμα] αποτελεί μέρος του εαυτού μας, την προβολή του προς τα έξω, και εκφράζει την προσωπική μας υφή: το πώς θέλουμε να μας βλέπουν – οι άλλοι και τα δικά μας μάτια. Γδύνετε έναν άνθρωπο (στο ιατρείο, στο στρατόπεδο, στη φυλακή) και χάνει αμέσως την αυτοπεποίθηση, τη δύναμη, το γόητρό του. Έχει την εντύπωση ότι του αφαιρέσατε και κρατάτε στα χέρια σας όχι απλώς το περίβλημα, αλλά ένα μεγάλο μέρος από την ουσία του. Ότι τον ακρωτηριάσατε. Φαντάζεστε ότι μπορεί να επιβληθεί [...], να ασκήσει την εξουσία ή την αποστολή του ένας αξιωματικός χωρίς στολή, ένας παπάς δίχως ράσο, ένας δικαστής ντυμένος όπως ο κατηγορούμενος;

Ε. Παπανούτσος, «Ο άνθρωπος και το φόρεμα» (απόσπασμα)

(Από το Ε. Παπανούτσος, *Πρακτική Φιλοσοφία, Δωδώνη*)

ΕΛΕ.	Καινούριε μου άντρα, ⁷ πρέπει να τιμήσω και τον πρώτο μου γάμο· ⁸ θα μπορούσα να σκοτωθώ για το νεκρό μου ταίρι· όμως ποιο τ' όφελος γι' αυτόν αν θα πεθάνω; Άσε να πάω και στον πεθαμένο τα εντάφια να προσφέρω δώρα. Εκείνα που θα 'θελα οι θεοί να σου χαρίσουν, μα και στον ξένο που έτσι με βοηθάει. Γυναίκα σου σωστή καθώς ταιριάζει, θα μ' έχεις στο παλάτι, αφού κι εμένα και το Μενέλαο ωφελείς. Η μοίρα καλά τα φέρνει ως τώρα. Και για να 'ναι η χάρη που μου κάνεις τελειωμένη, πρόσταξε να μας δώσουν το καράβι.	1535 1540
ΘΕΟ.	Εσύ ⁹ ένα σκάφος της Σιδώνας δώσ' τους με λαμνοκόπους και κουπιά πενήντα. ¹⁰	1550
ΕΛΕ. ¹¹	Στο πλοίο δε θα' ναι αυτός ο κυβερνήτης;	
ΘΕΟ.	Ναι· και θα τον υπακούν οι ναύτες μου όλοι. ¹²	
ΕΛΕ.	Να τους το πεις ξανά, για να το νιώσουν.	
ΘΕΟ.	Και τρεις φορές, αν θες, θα τους προστάξω.	
ΕΛΕ.	Να' σαι καλά κι αυτά που θέλω ας γίνουν.	1555
ΘΕΟ.	Την όψη σου τα δάκρυα μη χαλάσουν.	
ΕΛΕ.	Τη χάρη που χρωστώ θα σου ξεφλήσω.	
ΘΕΟ.	Μοχθείς του κάκου κι οι νεκροί ένας ίσκιος ¹³ .	
ΕΛΕ.	Τα λόγια μου κι εμάς κι αυτούς αγγίζουν.	
ΘΕΟ.	Απ' το Μενέλαο πιο κακός δε θα 'μαι.	1560
ΕΛΕ.	Στάθηκαν τέλειος· η τύχη ας με συντρέξει.	
ΘΕΟ.	Θα 'ναι μαζί σου, αγάπη αν μου δείξεις.	
ΕΛΕ.	Ποιους πρέπει ν' αγαπάω δε θα μου μάθεις.	
ΘΕΟ.	Να 'ρθω κι εγώ στο πλοίο να βοηθήσω;	

ΣΧΟΛΙΑ

7. Η Ελένη με την προσφώνηση αυτή «ανταποδίδει» το ενδιαφέρον που έδειξε για τη ζωή της ο Θεοκλύμενος με μια διαβεβαίωση πίστης σε αυτόν. Με την υπόσχεση του γάμου απορρίπτει την παράκληση του Θεοκλύμενου να μην πάει και η ίδια στο καράβι.
8. Σε έργα με ρομαντικά στοιχεία η ηρωίδα αποδέχεται την πρόταση γάμου με το βασιλιά του τόπου όπου ζει, αλλά πάντοτε βρίσκει τρόπους να αναβάλει το γάμο.
9. Η διαταγή απευθύνεται σε έναν από τους δούλους που βρίσκονται στη σκηνή.
10. Πλοίο με 50 κουπιά ήταν η *λεντηκόντορος*, που την κλασική εποχή είχε αντικατασταθεί από την τριήρη.
11. Ξεκινά μια σύντομη σιχομυθία, κατά την οποία η Ελένη, προκειμένου να εξασφαλίσει τις προϋποθέσεις επιτυχίας του σχεδίου απόδρασης, εκμεταλλεύεται τα συναισθήματα του Θεοκλύμενου απέναντί της και στοιχεία του χαρακτήρα του.
12. Άρα οι άντρες της ναμπής θα αποτελέσουν και το πλήρωμα του πλοίου.
13. Εννοεί ότι οι νεκροί είναι ένα τίποτε, οπότε είναι μάταιο να κοιτάζουμε γι' αυτούς. Η φράση αυτή φανερώνει ασεβή άνθρωπο και επομένως είναι παράξενο να ακούγεται από το στόμα του Θεοκλύμενου, ο οποίος σεβόταν πολύ το νεκρό πατέρα του και θεωρούσε ιερό το μνήμα του. Θα μπορούσαν βέβαια να δικαιολογηθούν τα λόγια του ψυχολογικά και δραματικά, αφού προσπαθεί να παρηγορήσει την Ελένη και να την πείσει να μην ανέβει στο πλοίο, αλλά να μείνει κοντά του. Κάποιοι ωστόσο μελετητές εξοβελίζουν αυτόν και τον επόμενο στίχο.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Ας μην ξεχνάμε ότι στο σκηνικό χώρο δε βρίσκονται μόνο τα πρόσωπα που μιλάνε.
 - Με βάση όσα λέει ο Θεοκλύμενος και όσα του ζήτησε ο Μενέλαος στο προηγούμενο Επεισόδιο, ας «δούμε» ποια πρόσωπα παρίστανται στη σκηνή που παρακολουθούμε και τι κρατούν.
 - Ας φανταστούμε την κίνησή τους στο χώρο. Ποια εντύπωση δημιουργούν;
 - Πολλά πρόσωπα, ζώα, προσφορές... Είναι απαραίτητο να υπάρχουν όλα αυτά ή μπορεί η σκηνή να αποδοθεί και με λιγότερο ρεαλιστικό τρόπο;
- Ποιο είναι το ύφος της Ελένης, όσο διαλέγεται με το Θεοκλύμενο μπροστά στο Μενέλαο; Ποιον κοιτάζει; Σε ποιον απευθύνει στην πραγματικότητα τα λόγια της;



Ξύλινη αναθηματική πινακίδα του 5ου αι. π.Χ.

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Θεοκλύμενος, μετά και τις διαβεβαιώσεις της Θεονόης, φαίνεται να έχει εξαπατηθεί. Τίποτε όμως δεν έχει ακόμη κριθεί οριστικά. Ο Θεοκλύμενος παρεμβαίνει και με τις προτάσεις του ορθώνονται νέα εμπόδια.
 - Ας επισημάνουμε τις προτάσεις αυτές κι ας αναζητήσουμε τα πιθανά κίνητρά του.
 - Η Ελένη προσπαθεί και καταφέρνει να ξεπεράσει τα εμπόδια αυτά. Με ποιους τρόπους;
- Το παιχνίδι με τους δίσημους λόγους φαίνεται να μην έχει τέλος. Πρωταγωνίστρια και πάλι η Ελένη. Ο Μενέλαος παρακολουθεί.
 - Ας εντοπίσουμε στο κείμενο τους δίσημους λόγους.
 - Θα μπορούσαν να λείπουν; Τι τελικά εξυπηρετούν;
- Πώς ένιωθαν άραγε οι Αθηναίοι θεατές βλέποντας την Ελένη και το Μενέλαο να εξαπατούν το Θεοκλύμενο; Τα συναισθήματά τους θα μπορούσαν να επηρεαστούν και από τις στερεότυπες αντιλήψεις της εποχής για τους βαρβάρους;



Θεοκλύμενος (Σ. Μαβίθης, Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ «ΒΑΡΒΑΡΟΙ»

Κανένας δεν επιχειρηματολόγησε υπέρ αυτής της αντίληψης [ότι οι Έλληνες ήταν εκ φύσεως ανώτεροι από τους βαρβάρους] τόσο επίμονα όσο ο Ισοκράτης, ο πιο πετυχημένος ρήτορας του 4ου αι. π.Χ. Αλλά εκείνοι που πάνω απ' όλα εκφράζουν εντελώς αποκάλυπτα την αντίληψη για την ανωτερότητα των Ελλήνων έναντι των μη Ελλήνων είναι οι φιλόσοφοι και κυρίως ο Αριστοτέλης και ο Πλάτων. Αλλά και η άποψη του Ισοκράτους ότι η διαφορά ανάμεσα στους Έλληνες και τους Βαρβάρους δεν έγκειται στη διαφορετική καταγωγή αλλά στην παιδεία προϋποθέτει ήδη την αντίληψη περί της ανωτερότητας του Έλληνα.

A. Dihle

(Από το A. Dihle, *Οι Έλληνες και οι ξένοι*, μτφρ. Τούλα Σιετί, Οδυσσέας)



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Ας θυμηθούμε ότι οι παραστάσεις στην αρχαία Αθήνα γίνονταν πρωί, κάτω από το φως του ήλιου, πράγμα που δεν συμβαίνει στις μέρες μας.
 - Με αφετηρία τη φωτογραφία που παρατηρούμε, ας συζητήσουμε για τις δυνατότητες που προσφέρει ο τεχνητός φωτισμός στις σύγχρονες παραστάσεις.
- Στο τέλος του Β' Επεισοδίου είδαμε την Ελένη να προσεύχεται. Εδώ παρακολουθούμε το Μενέλαο να κάνει το ίδιο.
 - Ας «δούμε» συγκριτικά τα δύο πρόσωπα στην προσευχή τους. Μοιάζουν ή διαφέρουν;



*Ποιος άραγε είναι ο Μενέλαος;
(Κ. Καραμπέτη – Λ. Βογιατζής – Μ. Μαρμαρινός,
Θέατρο του Νότιου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδός)*

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Το Επεισόδιο τελειώνει με την προσευχή του Μενέλαου. Ας στρέψουμε σε αυτόν την προσοχή μας.
 - Θυμάσαι πώς τον πρωτοείδαμε; Πιστεύεις ότι κάτι έχει αλλάξει; Ποια εικόνα έχεις διαμορφώσει τώρα πια γι' αυτόν;
- Κάποιοι μελετητές της *Ελένης*, όπως ήδη έχουμε αναφέρει, έχουν διατυπώσει ερμηνείες που αμφισβητούν τον τραγικό χαρακτήρα του δράματος, υποστηρίζοντας ότι κυριαρχούν κωμικά (τραγικωμωδία) ή ρομαντικά στοιχεία (ρομαντικό δράμα).
 - Θα μπορούσαμε στο Επεισόδιο που μελετάμε να βρούμε στοιχεία που στηρίζουν τις ερμηνείες αυτές;
 - Οι παραστάσεις, από τις οποίες προέρχεται το φωτογραφικό υλικό του Επεισοδίου, συντάσσονται με κάποια από αυτές τις ερμηνείες;



*Μενέλαος (Κ. Αθανασόπουλος, Αμφιθέατρο, 1999,
σκην. Σ. Ευαγγελίτας)*

Άλλο ένα Επεισόδιο ολοκληρώθηκε... Για σκέψου.... Ήταν απαραίτητο;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

«ΛΥΠΗΣΟΥ ΜΕ, ΘΕ ΜΟΥ»

Λυπήσου με, Θε μου, στο δρόμο που πήρα,
χωρίς, ως το τέλος, να ξέρω το πώς,
–χωρίς να 'χω μάθει, με μια τέτοια μοίρα,
ποιο κρίμα με δένει, και ποιος ο σκοπός!
[...]

Λιγάκι να κάνω πως κάτι με σέρνει,
λιγάκι να φέξει, μες στα σκοτεινά,
κι αμέσως η μοίρα μου το ξαναπαίρνει,
κι αμέσως η νύχτα γυρίζει ξανά...

Ν. Λαπαθιώτης
«Εκ βαθέων» (απόσπασμα)
(Από το Ν. Λαπαθιώτης, *Ποιήματα*, Ζήτρος)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Τα ὅσα ανακοινώνει ἡ Ελένη σὺς γυναῖκες τοῦ Χοροῦ, σὺν ἀρχῇ τοῦ Επεισοδίου, φανερώνουν μίᾳ ἀκόμα λειτουργία τοῦ Β΄ Στασίμου. Ποία εἶναι αὐτή;
2. Ποιες ἦταν οἱ ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ τὴν εὐδῶση τοῦ σχεδίου ἀπόδρασης; Ποιες ἀπὸ αὐτές ἐξασφαλίσθηκαν σὺν τῷ Δ΄ Επεισόδῳ;
3. Τὸ σχέδιον τῆς ἀπόδρασης βρῖσκεται σὺν τῷ πιο κρίσιμῳ σημείῳ, καθὼς ἡ παραμικρὴ υποψία τοῦ θεοκλύμενου μπορεῖ νὰ οδηγήσῃ σὺν ἀποτυχία. Νὰ ἐντοπίσετε τὰ σημεία ὅπου ἐμφανίζεται αὐτὸς ὁ κίνδυνος. Με ποῖον τρόπο ἀποτρέπεται;
4. Τὴν ἐντύπωση θὰ ἔκανε ἄραγε σὺς Ἀθηναίους θεατῆς ὁ διάλογος ἀνάμεσα σὺς δύο Ἕλληνες καὶ τὸν ξένο βασιλιά; Ἄς λάβετε ὑπόψη σας τὴς στερεότυπες ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς γιὰ τοὺς βαρβάρους, ὅπως διαφαίνονται καὶ σὺν τῷ παρακάτω ἀπόσπασμα τοῦ Ἡρόδοτου (I, 60):
«Καθὼς ὁ Πεισίστρατος δέχτηκε τὴν πρόταση καὶ συμφώνησε με τοὺς ὄρους, γιὰ νὰ πετύχει τὴν ἐπιστροφή τοῦ σὺν τῷ Ἀθῆναι, μηχανεύτηκε ἕνα σχέδιον, ποῦ ἐγὼ τὸ βρῖσκω πολὺ ἀφελές (ὅταν μάλιστα εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπὸ παλιότερα ξεχώρισαν ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, ἔτσι ποῦ καὶ ἐυφυέστεροι ἦσαν καὶ ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ ἀνόητες ἀφέλειες) – ἀν πραγματικὰ αὐτοὶ μηχανεύθηκαν νὰ κάνουν κάτι τέτοιο σὺς Ἀθηναίους, ποῦ εἶχαν τὴ φήμη πὼς ἦσαν πρῶτοι σὺν σοφία ἀνάμεσα σὺς Ἕλληνες» (μτφρ. Δ. Μαρωνίτης).
(Ἀπὸ τὸ Ἡροδότου Ἱστορία, Γκοβόστης)
5. Τὸ παιχνίδι ἀνάμεσα σὺν εἶναι καὶ τὸ φαίνεσθαι ἐκφράζεται γιὰ ἄλλη μίᾳ φορὰ καὶ μῆσα ἀπὸ τοὺς δῖσημους λόγους. Ἀφὺ τοὺς ὑπογραμμίσετε σὺν τὸ κείμενο, γράψτε δίπλα σὺν καθένα ἀπὸ αὐτοὺς τι θὰ ἔλεγε ἡ Ελένη, ἀν μποροῦσε νὰ ἐκφρασεῖ ἐλεύθερα καὶ νὰ πει αὐτὸ ποῦ πραγματικὰ σκέφτεται.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

Οἱ δῖσημοι λόγοι καὶ οἱ τραγικῆς εἰρωνειῆς ἀποκαλύπτουν τὴν δραματικὴν ἀξία ἀπὸ τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο θὰ ἀποδοθῶν σκηνικὰ. Συγκεντρώστε τὸ σχετικὸ υλικὸ ἀπὸ τὸ Γ΄ καὶ Δ΄ Επεισὸδιον. Δοκιμάστε τρόπους κίνησης καὶ ἐκφορὰς τοῦ λόγου.

ΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ θεοκλύμενος προετοιμάζοντας τὸ γάμο τοῦ με τὴν Ελένη ἀναφέρεται σὺν γαμήλια ἔθιμα. Ἀναζητήστε ἀνάλογες συνήθειες τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας καὶ καταγράψτε τὴς σὺν ἄρθρο ποῦ θὰ δημοσιευτεῖ σὺν ἐφημερίδα τοῦ σχολείου σας.

ΘΕΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Ἡ παρουσίαση τῆς δουλειᾶς σας ἔχει καὶ αὐτὴ τὰ μουσικὰ τῆς. Μία ὑπόδειξη: χρησιμοποιήστε σὺς ὑπολογιστῆς τὸ πρόγραμμα power point.

- Στὸ Επεισὸδιον αὐτὸ κορυφώθηκε ἡ σκηνοθεσία τοῦ φαίνεσθαι. Με βάση τὸ υλικὸ ποῦ ἀποδελτιώσατε γιὰ τὸ θέμα «εἶναι – φαίνεσθαι» ἐπεξεργαστεῖτε τὰ ἐξῆς θέματα:
 - Ποία εἶναι κάθε φορὰ τὰ αἶτια ποῦ ἀποδῶν σὺν ἀντίθεση «εἶναι – φαίνεσθαι» (θεοί, ἀνθρώποι, τύχη);
 - Ποιες εἶναι οἱ συνέπειες τῆς ἀντίθεσης σὺν ἐξέλιξη τοῦ δράματος;
- Μπορεῖτε νὰ παρουσιάσετε ἐδῶ καὶ τὸ ἐπεξεργασμένο υλικὸ τοῦ θέματος **κωμικὰ στοιχεῖα**.



Γ' ΣΤΑΣΙΜΟ

στ. 1593-1652

Οι ευχές του Χορού

*«ὦ πταναὶ δολιχαύχενες [...] καρύξατ' ἀγγελίαν»
(στ. 1486 [...] 1491, μῦθρ. στ. 1629 [...] 1634)*

ΠΛΟΚΗ



ΘΕΜΑΤΑ

- Το λυρικό τραγούδι
- Επιθυμία φυγής
- Ταξίδι με τη φαντασία



Χορός από παράσταση του Εθνικού Θεάτρου

Γ' ΣΤΑΣΙΜΟ

Χορός



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Η Ελένη και ο Μενέλαος φεύγουν. Οι γυναίκες του Χορού τους ακολουθούν νοερά στο ταξίδι τους.

- Ας ταξιδέψουμε κι εμείς μαζί τους...
 - Καθώς διαβάζουμε το κείμενο, ποιες εικόνες βλέπουμε με τη φαντασία μας, ποιους ήχους ακούμε;
 - Η μουσική και η χορογραφία μιας παράστασης της *Ελένης* τι από αυτά θα μπορούσε να αξιοποιήσει;
- Ας παρατηρήσουμε τη διπλανή φωτογραφία. Θα μπορούσε να απεικονίζει το Χορό στο Γ΄ Στάσιμο; Γιατί;

Χορός (Ευριπίδης, Ελένη, Θέατρο του Νότου, 1996, χορογρ. Κ. Ρήγος)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ



Εσωτερικό μελανόμορφης κύλικας του 6ου αι. π.Χ. με παράσταση του Διονύσου σε πλοίο

- Άλλο ένα Χορικό. Η σκηνική δράση για λίγο σταματά. Κυριαρχούν επιθυμίες, συναισθήματα και επικρατεί μια λυρική ατμόσφαιρα.
 - Ας περιγράψουμε τη συναισθηματική κατάσταση του Χορού και ας εξετάσουμε πού οφείλεται.
 - Μπορούμε να σταθούμε για λίγο στη λέξη*, ένα από τα κατά ποιόν μέρη της τραγωδίας. Με ποια εκφραστικά μέσα δημιουργείται η λυρική ατμόσφαιρα;
- Οι γυναίκες του Χορού, όπως κι άλλα πρόσωπα του Ευριπίδη, επιθυμούν βαθιά και αυτές τη φυγή από τον κόσμο που τους περιβάλλει, μια φυγή που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί.
 - Σε ποιο σημείο του Στασίμου εκφράζεται αυτή η επιθυμία;
 - Ποια συναισθήματα γεννιούνται στους θεατές για τις γυναίκες του Χορού;
 - Ονειρευόμαστε εμείς σήμερα τέτοιες φυγές; Σε ποιες περιπτώσεις;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΜΕΛΟΣ & ΟΡΧΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΝΗ

Έγραψα τα μέλη με βάση τα μακρά και βραχέα, και τους τόνους [...]. Οι μελωδικές γραμμές που έγραψα ακολουθούν στενά το κείμενο, δηλαδή τη μελωδία της ίδιας της αρχαίας αττικής γλώσσας. Η δεύτερη φωνή έχει περισσότερη ελευθερία κίνησης και εμπνέεται κι από την αρχαία θεωρία αλλά και από δείγματα αρμονίας δημοτικών τραγουδιών Ηπείρου, Δωδεκανήσου ή και Πόντου.

Ι. Ξενάκης

(Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Επιδαύρια, 1977)

Το θαυμαστό, λόγου χάρη, εύρημα της στροφικής κίνησης του Χορού σε πτέρυγες με τέσσερις ακτίνες, την ώρα που περιγράφεται το πέταγμα των πουλιών [...] μένουν ακαταμάχητα τεκμήρια των δυνατοτήτων του [του χορογράφου].

Π. Λεκατσάς

(Από το Κ. Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σ. Γώγος, *Επιδαυρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλητος)

Β΄ ΣΤΡΟΦΗ

Να μπορούσα να πετάξω στον αγέρα
σαν τα λιβυκά πουλιά¹² που αφήνουν
μπόρες χειμωνιάτικες και πάνε,
πτερουγώντας στη σειρά, τον πρωτολάτη¹³
πρόθυμα υπακούοντας, όταν
1625
πάνω από ξερούς ή καρπισμένους
κάμπους τα οδηγάει κι όλο κράζει
αψηλά στον ουρανό πετώντας.
Ω! μακρόλαιμα¹⁴ πουλιά, στη γρηγοράδα
σύντροφοι του σύννεφου, διαβείτε
1630
μες στη νύχτα κάτω από την Πούλια¹⁵,
κάτω απ' τον Ωρίωνα¹⁶ και στις όχθες
όταν θα καθίσετε του Ευρώτα,
το μαντάτο ετούτο διαλαλήστε:¹⁷
«Ο Μενέλαος που εκούρσεψε την Τροία,
1635
γρήγορα στο σπίτι του θα φτάσει».

Β΄ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Διόσκουροι, βλασάρια του Τυνδάρεω,
αχ! να ῥχόσαστε κι εσείς, τ' αλόγατά σας
μέσα στον αιθέρα κυβερνώντας
κάτω από τους διάφωτους των άστρων
1640
δρόμους¹⁸ σεις που ζείτε στα ουράνια,¹⁹
κατεβείτε, το γαλάζιο ακολουθώντας
αφρισμένο κύμα του πελάγου
και, σωτήρες της Ελένης, στείλτε
πρίμο αγέρα από το Δία, για να σπρώξει
1645
το καράβι της και σβήστε αυτήν τη φήμη
πως ανέβηκε η αδελφή σας
στο κρεβάτι ενός βαρβάρου
όνομα κακό εφορτώθη η δόλια
για την ομορφιά που εκεί στην Ἴδη
1650
κρίθηκε· ποτέ στην Τροία δεν πήγε
και στα κάστρα που έχτισεν ο Φοίβος.²⁰

ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ
ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

- ▷ Ποια ευχή διατυπώνει ο Χορός;
- ▷ Τι ζητά από τους γερανοί;

Η ΕΠΙΚΛΗΣΗ
ΣΤΟΥΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ

- ▷ Τι ζητά ο Χορός από τους Διόσκουρους;

ΣΧΟΛΙΑ

12. Εννοεί τους γερανοί, αποδημητικά πουλιά που περνάνε από την Ελλάδα, το Φεβρουάριο-Μάρτιο πετώντας από την Αφρική προς το Βορρά, και το Σεπτέμβριο-Οκτώβριο κάνοντας το ταξίδι της επιστροφής. Οι αποδημητικοί γερανοί και η κραυγή τους ήταν πολύ αγαπητό θέμα στους ποιητές, ήδη από τον Όμηρο.
13. *Πρωτολάτης* είναι ο αρχηγός των γερανών. Οι γερανοί πετούν σε σχηματισμό που θυμίζει το γράμμα Λ. Στην κορυφή βρίσκεται ο αρχηγός του σμήνους, ο οποίος με τα σφυρίγματά του το κατευθύνει και το προειδοποιεί όταν αντιληφθεί επερχόμενο κίνδυνο.
14. Στο πρωτότυπο *δολιχαύχενες*. Οι γερανοί περιγράφονται με το πιο χαρακτηριστικό τους γνώρισμα, δηλαδή το μακρύ τους λαιμό, που παραμένει τεντωμένος την ώρα που πετάνε.
15. Οι συχνές αναφορές του Ευριπίδη σε αστρονομικά φαινόμενα ίσως να οφείλονται στην επίδραση του φυσικού φιλοσόφου Αναξαγόρα.
16. Ο Ωρίωνας, όπως και η Πούλια, είναι αστερισμός.
17. Και στα δημοτικά τραγούδια ζητούν από τα πουλιά να πάνε μηνύματα σε μακρινούς τόπους, όπου είναι δύσκολο να φτάσει κανείς.
18. Οι Διόσκουροι, σύμφωνα με το μύθο, είχαν γίνει θεοί και αστέρια στον ουρανό. Τους θεωρούσαν προστάτες των ναυτικών, όπως σήμερα τον άγιο Νικόλαο.
19. Ο Χορός απευθύνεται στους Διόσκουρους σαν σε θεούς, παρότι, με βάση προηγούμενες αναφορές στην τραγωδία, δεν μπορεί να ξέρει ότι έχουν θεοποιηθεί. Η ασυνέπεια αυτή δικαιολογείται από το γεγονός ότι ο Χορός στα στάσιμα εμφανίζεται να ξέρει και πράγματα που γνωρίζει μόνο ο ποιητής.
20. Σύμφωνα με μια παράδοση, τα τείχη της Τροίας έκτισαν ο Ποσειδώνας και ο Φοίβος (Απόλλωνας).



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Οι γυναίκες του Χορού στο τελευταίο μέρος του τραγουδιού τους επικαλούνται τη βοήθεια των Διόσκουρων.
 - Ας φέρομε στο νου μας όσα ξέρουμε γι' αυτούς.
 - Τι προοικονομεί η επίκληση αυτή για την εξέλιξη του δράματος;
- Οι γυναίκες του Χορού ταξιδεύοντας νοερά ζουν το νόστο της Ελένης και του Μενέλαου.
 - Τι να γίνονται όμως οι ήρωές μας; Ας φανταστούμε τι κάνουν, όσο ο Χορός τραγουδά.
 - Θα μπορούσε με αυτό το Στάσιμο να τελειώνει το έργο μας;
 - Ποια είναι τελικά η λειτουργία αυτού του Στασίμου στο δράμα;



Giorgio de Chirico,
Διόσκουροι



Χορός (Ελένη, Κ.Θ.Β.Ε., 1982,
σκην. Α. Βουτσινάς)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Σαν των Φαιάκων το καράβ' η Φαντασία,
χωρίς να τη βοηθάν πανιά και λαμνοκόποι,
κυλάει·

Κ. Παλαμής, *Πατρίδες*, 9 (απόσπασμα)

(Από το Κ. Παλαμής, *Άπαντα*, Γκοβόστης)

Τώρα πετώ για της ζωής το πανηγύρι
τώρα πετώ για της χαράς μου τη γιορτή.

Φεγγάρια μου παλιά
καινούργια μου πουλιά
διώχτε τον ήλιο και τη μέρα απ' το βουνό
για να με δείτε να περνώ
σαν αστραπή στον ουρανό.

Ν. Γκάτσος, *Τ' αστέρι του βοριά* (απόσπασμα)

(Από το Ν. Γκάτσος, *Όλα τα τραγούδια*, Πατάκης)



L. Feininger, *Καράβια που αρμενίζουν*

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Τα στάσιμα παρουσιάζουν ένα σταθερό σχήμα στροφών και αντιστροφών. Ποια είναι τα θέματα που θίγονται σε κάθε τμήμα του Γ΄ Στασίμου και πώς συνδέονται μεταξύ τους; Δώστε ένα δικό σας πлагιόπιλο σε κάθε τμήμα.
2. Ένα από τα στοιχεία που έκαναν το Στάσιμο τραγούδι ήταν και ο ρυθμός, που μπορεί να αποδοθεί στη μετάφραση με διάφορους τρόπους. Με ποιον τρόπο ένας άλλος μεταφραστής προσπάθησε να τον αποδώσει στη β΄ στροφή;

«Άς ήταν να πετούσαμε σαν τα πουλιά
που κατά σμήνη αφήνουν τον χειμώνα
και βιάζονται να φτάσουν σε μιαν αγκαλιά
ζεστή σαν μέσα σ' ανθηρό λειμώνα.
Πουλιά, διασχίστε τον μαύρο ουρανό,
και φτερουγίστε κάτω απ' τις Πλειάδες,
φέρτε την είδηση στις Σπάρτης τον λαό
πως οι χαρές θα είναι πια μυριάδες.»

(μτφρ. Δ. Δημητριάδης)
(Από το *Ευριπίδης*, *Ελένη*, *Ολκός*)
3. Οι γυναίκες του Χορού ζώντας σε δύσκολες συνθήκες εκφράζουν την επιθυμία τους για φυγή σε έναν κόσμο, όπου κυριαρχούν οι χαρές της ζωής. α) Πώς θα ένιωθαν άραγε οι Αθηναίοι του 412 π.Χ. ακούγοντας αυτό το τραγούδι; β) Υπάρχουν σήμερα άνθρωποι που θα μπορούσαν να είναι στη θέση των γυναικών του Χορού;
4. Να συγκρίνετε το Γ΄ Στάσιμο με το Α΄ και να εντοπίσετε ομοιότητες και διαφορές ως προς:
 - α) τη μορφή, β) τα θέματα που θίγονται, γ) το συναισθηματικό κλίμα, δ) τη λειτουργία τους.
5. Μια γυναίκα του Χορού ονειρεύεται το δικό της νόστο. Να καταγράψετε, σε όποια μορφή κειμένου θέλετε, τα όνειρά της.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

Να εικονογραφήσετε το Γ΄ Στάσιμο με πηγή έμπνευσης το περιεχόμενό του. Να χρησιμοποιήσετε φωτογραφίες, πίνακες ζωγραφικής, κολάζ, αφίσες κ.λπ., που θα δημιουργήσετε εσείς οι ίδιοι ή θα αναζητήσετε σε περιοδικά, βιβλία, στο Διαδίκτυο. Μπορείτε να αναρτήσετε τη δουλειά σας σε ένα ταμπλό.

ΕΡΓΑΣΙΑ

Έχετε αναλάβει να βρείτε ένα δυο αποσπάσματα με θέμα τη θάλασσα και το ταξίδι, που θα μπορούσαν να αποτελούν παράλληλα κείμενα για το Γ΄ Στάσιμο. Μπορείτε να τα αναζητήσετε:

- α. στα σχολικά βιβλία της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας (π.χ. Ομήρου *Οδύσσεια*, Ηροδότου *Ιστορίες*) και της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας,
- β. σε ελληνικά και ξένα τραγούδια που γνωρίζετε ή που μπορούν να σας προτείνουν οι γονείς σας, οι καθηγητές/τριές σας ή κάποιοι φίλοι σας.

ΘΕΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Στο Γ΄ Στάσιμο υπάρχει πλούσιο μυθολογικό υλικό. Αν έχετε αναλάβει την αποδελτίωση του θέματος **μύθοι**, μην παραλείψετε να συγκεντρώσετε τα σχετικά στοιχεία και στη συνέχεια να παρουσιάσετε το θέμα. Ορισμένα ερωτήματα στα οποία μπορείτε να εστιάσετε είναι:

- Ποιους μύθους παρουσιάζει ο Ευριπίδης; Είναι από κάποιο συγκεκριμένο κύκλο;
- Ακολουθεί την παράδοση ή προσαρμόζει τους μύθους στις απαιτήσεις του έργου του;



ΕΞΟΔΟΣ

στ. 1653-1870

Έτσι τελειώνει αυτή η ιστορία

«*Ελένη [...] βέβηχ' ἔξω χθονός*»
(στ. 1515, μῦθρ. στ. 1657)

ΠΛΟΚΗ

- Η αναγγελία της επιτυχίας του σχεδίου απόδρασης
- Η οργή του Θεοκλύμενου
- Η παρέμβαση των Διόσκουρων κι «από μηχανής θεών»

ΘΕΜΑΤΑ

- Οι ήρωές μας
- Φρόνηση και Δίκαιο
- Στερεότυπες αντιλήψεις
- Παράγοντες καθοριστικοί της ανθρώπινης ζωής
- Η έξοδος



Διόσκουροι (Σ. Κατραμάδας – Τ. Πανταζής, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσινάς)

ΕΞΟΔΟΣ

1η ΣΚΗΝΗ 1653-1778	2η ΣΚΗΝΗ 1779-1812	3η ΣΚΗΝΗ 1813-1864	ΕΞΟΔΙΟΝ ΑΣΜΑ 1865-1870
Αγγελιαφόρος – Θεοκλύμενος	Θεοκλύμενος – Υπηρέτης	Διόσκουροι – Θεοκλύμενος – Χορός	Χορός

1η ΣΚΗΝΗ (στ. 1653-1778)

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ	Σε βρίσκω, αφέντη ¹ , για κακό μαντάτο· παράξενα στ' αλήθεια έργα θ' ακούσεις. ²		
ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ	Τι τρέχει;	1655	
ΑΓΓ.	Ψάξε να βρεις άλλη γυναίκα τώρα, ³ γιατί έφυγε απ' τη χώρα πια η Ελένη.		
ΘΕΟ.	Πώς; Περπατώντας ή έβγαλε φτερούγες; ⁴		
ΑΓΓ.	Ο Μενέλαος την πήρε με καράβι· αυτός που ήρθε και σου είπε το χαμό του.	1660	
ΘΕΟ.	Ω! λόγια φοβερά κι απίστευτα. Όμως με τι πλεούμενο έχει αυτή ξεφύγει;		
ΑΓΓ.	Μ' εκείνο που έδωσες στον ξένο· οι ναύτες, για να το ξέρεις, ήτανε δικοί σου. ⁵		
ΘΕΟ.	Πώς; Θέλω να μάθω· ⁶ δεν πιστεύω να νίκησε ένας μόνο πλήθος ναύτες, που πήγαν στο γιάλο μαζί με σένα. ⁷	1665	
ΑΓΓ.	Αφήνοντας η Ελένη το παλάτι, κατέβαινε στη θάλασσα, με βήμα βαρύ κι αργό τον άντρα της θρηνώντας ⁸ που ζωντανός κοντά της ήταν όμως. Σα φτάσαμε όλοι στο καραβοστάσι, τραβήξαμε ένα πλοίο της Σιδώνας μεγάλο κι αταξίδευτο, πενήντα κουπιά, πενήντα πάγκους είχε. Τότε πέσαμε στη δουλειά· κατάρτι ο ένας στεριώνει, τα κουπιά προσδένουν άλλοι, σιάζουν τ' άσπρα πανιά και το τιμόνι στη θέση του καλά το συναρμόζουν. Κι ενώ δουλεύαμε έτσι, στ' ακρογιάλι, θαρρείς κι αυτό περίμεναν, ⁹ προβάλλουν Έλληνες, του Μενέλαου συντρόφοι, κουρέλια απ' το ναυάγιο φορώντας, καλοί στην όψη, αλλά γεμάτοι λέρα.	1670	
		1675	
		1680	

**Η ΕΙΣΟΔΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΥ**

- ▶ Ποια είδηση φέρνει στο θεοκλύμενο;
- ▶ Πώς εκείνος αντιδρά;

**Η ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΡΗΣΗ:
ΤΑ ΝΕΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ**

- ▶ Ποιες είναι οι πρώτες κινήσεις
 - των ναυτών;
 - της Ελένης;

ΣΧΟΛΙΑ

1. Ο Αγγελιαφόρος συναντά το Θεοκλύμενο, ο οποίος βγαίνει από το παλάτι και περιμένει την Ελένη, καθώς υπολογίζει ότι πλησιάζει η ώρα να επιστρέψει.
2. Ο Αγγελιαφόρος δε λαμβάνει υπόψη του το Χορό ούτε ρωτάει πού είναι ο βασιλιάς, όπως συμβαίνει σε άλλες τραγωδίες, αλλά απευθύνεται αμέσως στο βασιλιά, τον οποίο συναντά τυχαία στην πύλη του ανακτόρου.
3. ΘΕΟ: *Τι τρέχει;* ΑΓΓ: *Ψάξε να βρεις άλλη γυναίκα τώρα.* Στο πρωτότυπο πρόκειται για ένα μόνο στίχο που μοιράζεται σε δύο υποκριτές, φαινόμενο που ονομάζεται *ανπλαβή*.
4. Η κατάπληξη του Θεοκλύμενου είναι τόσο μεγάλη, ώστε δυσκολεύεται να πιστέψει τον Αγγελιαφόρο· γι' αυτό με έκδηλη ειρωνεία ρωτά πράγματα που είναι αδύνατα: να έφυγε η Ελένη πεζή ή να πέταξε; Δε διανοείται ότι ο ίδιος πρόσφερε το μέσο φυγής στην Ελένη.
5. Με την έμφαση στο δεύτερο ενικό πρόσωπο, ο Αγγελιαφόρος μέμφεται έμμεσα τον ίδιο το βασιλιά.
6. Ο Θεοκλύμενος, εξαιτίας της δυσπιστίας του, από τη μια χάνει πολύτιμο χρόνο για την καταδίωξη των ηρώων μας και από την άλλη δίνει την ευκαιρία στον Αγγελιαφόρο να αρχίσει την αγγελική ρήση του.
7. Στο ερώτημα του βασιλιά κρύβεται η απειλή εναντίον και του Αγγελιαφόρου, γιατί επέτρεψαν σε ένα μόνο άνθρωπο να τους νικήσει.
8. Ο Αγγελιαφόρος μάς μεταφέρει το κλίμα μιας τελετουργίας.
9. Οι σύντροφοι του Μενέλαου είχαν πάρει οδηγίες από τον Α' Αγγελιαφόρο, το γέροντα υπηρέτη του Μενέλαου.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Το τραγούδι του Χορού δε μείωσε την αγωνία των θεατών.... Άραγε τα κατάφεραν η Ελένη και ο Μενέλαος;

- Σ' αυτό το κλίμα της έντονης προσμονής μπαίνει από τη δεξιά πάροδο ένα νέο πρόσωπο, ο Αγγελιαφόρος.
 - Από πού έρχεται;
 - Πώς καταλαβαίνουμε ποιος είναι;
- Παρατήρησε τους δυο Αιγύπτιους Αγγελιαφόρους της σελίδας αυτής.
 - Ποιος είναι πιο κοντά στον Αγγελιαφόρο που φαντάζεσαι εσύ διαβάζοντας το κείμενο;

Αιγύπτιος Αγγελιαφόρος (Σ. Βόκοβιτς, Εθνικό Θέατρο, 1977, σκην. Α. Σολομάς)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη η τραγωδία είναι «μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας». Οι θεατές θα πρέπει λοιπόν στην Έξοδο* να δουν την ολοκλήρωση του μύθου, δηλαδή της ιστορίας μας.
 - Ας θυμηθούμε ποιες είναι οι εκκρεμότητες του έργου, οι οποίες θα πρέπει να διευθετηθούν στην Έξοδο. Σε ποιες από αυτές αναφέρεται η αγγελική ρήση;
- Πριν από την εκτενή αγγελική ρήση υπάρχει ένας σύντομος διάλογος ανάμεσα στον Αγγελιαφόρο και το Θεοκλύμενο. Ας δούμε:
 - Πώς παρουσιάζει την είδηση ο Αγγελιαφόρος;
 - Πώς αντιδρά ο Θεοκλύμενος; Η αντίδρασή του δικαιολογείται ;

Θεοκλύμενος – Αιγύπτιος Αγγελιαφόρος (Σ. Μαβίδης – Γ. Κρονήρης, Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)



ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΚΩΝ

[Ο Αγγελιαφόρος αναγγέλλει στο βασιλιά των Ταύρων, Θόαντα, ότι έπεσε θύμα δόλου και η Ιφιγένεια δραπέτευσε με τον Ορέστη, τον αδελφό της, κλέβοντας από το ναό το ιερό άγαλμα της θεάς.]

ΑΓΓ. [...] άκου πρώτα αυτά που επείγουν· η κοπέλα που είχε των βωμών τη φροντίδα, η Ιφιγένεια, πάει έξω από τη χώρα με τους ξένους της θεάς κρατώντας τη σεβάσμια εικόνα· κι αυτά τα καθάριαματα ήταν δόλος.

ΘΟ. Τι; Ποια πνοή σ' αυτό την έχει σπρώξει;
ΑΓΓ. Θα ξαφνιαστείς; να σώσει τον Ορέστη.
ΘΟ. Ποιον Ορέστη; Το γιο της Τυνδαρίδας;
ΑΓΓ. Ναι, που η θεά είχε δω για θύμα ορίσει.
ΘΟ. Θάμα! Πιο δυνατή πού να 'βρω λέξη;
Ευριπίδης, Ιφιγένεια στη χώρα των Ταύρων,
στ. 1312-1321 (μτφρ. Θ. Σταύρου)

(Από το Τραγώδιες του Ευριπίδη, Βιβλιοπωλείον της «Εστίας»)

Αυτός, μόλις τους είδε, τους φωνάζει 1685
 με λυπημένη τάχα τη φωνή του:
 «Κακόμοιροι, πώς φτάσατε εδώ πέρα;
 Το ελληνικό σας πλοίο έχει βουλιάξει;
 Τον πεθαμένο γιο του Ατρέα μαζί μου
 θα θέλατε να θάψετε; Η Ελένη, 1690
 τάφο αδειανό θα του προσφέρει». ¹⁰ Εκείνοι,
 κάνοντας πως δακρύζουν, στο καράβι
 προχώρησαν, τις προσφορές βαστώντας
 που θα 'ριχναν στη θάλασσα. ¹¹ Υποψίες
 μας ἔζωσαν και μουρμουρίζαμε όλοι 1695
 πως ήτανε πολλοί οι καινούριοι ξένοι.
 Στα λόγια σου πιστοί σωπαίναμε όμως·
 μας είκανε μπερδέψει οι προσταγές σου ¹²
 που όριζαν αρχηγό στο πλοίο εκείνον.
 Εύκολα αυτά τα βάλαμε στο σκάφος· 1700
 ωστόσο ο ταύρος στύλωσε τα πόδια·
 μούγκριζε κυκλοστρέφοντας τα μάτια,
 εκύρτωνε τη ράχη του κοιτώντας
 μέσ' απ' τα κέρατά του μ' άγριο βλέμμα,
 μην αφήνοντας κανέναν να τον πιάσει. ¹³ 1705
 Τότε ο Μενέλαος φώναξε. «Της Τροίας
 οι κουρσευτές εσείς, στους δυνατούς σας
 ώμους τον ταύρο αυτόν με μιας σηκώστε,
 καθώς είναι συνήθεια των Ελλήνων, ¹⁴
 και φέρτε τον στην πλώρη για σφαχτάρι 1710
 του πεθαμένου». Σύγκαιρα το ξίφος
 τράβηξε. ¹⁵ Αυτοί γοργά στην προσταγή του
 τον ταύρο αρπούν και μες στο πλοίο τον φέρνουν.
 Χαϊδεύοντας το κούτελο του αλόγου
 και το λαιμό, ¹⁶ Ο Μενέλαος γαλήνια 1715
 το ανέβασε. Όταν φορτωθήκαν όλα,
 πατώντας αλαφρά στα σκαλοπάτια,
 μήκκε στερνή και κάθισ' η Ελένη·

Η ΑΦΙΞΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΑΟΥ

- ▶ *Με ποιο τέχνασμα ο Μενέλαος ανεβάζει τους συντρόφους στο καράβι;*
- ▶ *Ποιο πρόβλημα προκύπτει και πώς αντιμετωπίζεται;*

ΣΧΟΛΙΑ

10. Κανονικά ο Μενέλαος θα έπρεπε πρώτα να περιμένει την απάντηση του και μετά να τους ζητήσει να τον βοηθήσουν στην προσφορά των κτερισμάτων. Όμως μ' αυτό τον τρόπο είναι σαν να τους κλείνει το μάτι και να τους εκθέτει έμμεσα τη μηχανή σωτηρίας.
11. Οι σύντροφοι του Μενέλαου μεταφέρουν τις προσφορές, που οι Αιγύπτιοι είχαν τοποθετήσει στην ακτή.
12. Ο Θεοκλύμενος είχε δώσει αυστηρές εντολές στους ναύτες του να υπακούουν στις διαταγές του Μενέλαου. Η τυφλή δηλαδή υπακοή τους στο βασιλιά τους εμπόδιζε να κάνουν αυτό που θεωρούσαν σωστό και θα εξασφάλιζε τα συμφέροντά του.
13. Η άρνηση του ζώου να οδηγηθεί στο χώρο της θυσίας ήταν κακός οϊωνός.
14. Αν ο ταύρος ήταν ήρεμος, συνηθιζόταν στην αρχαία Ελλάδα να τον οδηγούν στον τόπο της θυσίας δυο νέοι κρατώντας τον από τα κέρατα. Αν όμως αντιδρούσε, τότε, όπως επιβεβαιώνεται από αρχαίες επιγραφές, μεγαλόσωμοι νέοι ορμούσαν στον ταύρο, τον σήκωναν στους ώμους τους και τον οδηγούσαν στο βωμό, για να αποτραπεί ο κακός οϊωνός.
15. Ο Μενέλαος τραβά το ξίφος του, γιατί πρόκειται να θυσιάσει τον ταύρο ή για να εμφυσήσει ενθουσιασμό στους συντρόφους του. Παράλληλα ετοιμάζεται για τη στιγμή της επίθεσης εναντίον των Αιγύπτιων ναυτών.
16. Αναφέρεται σε άλογο που μάλλον προοριζόταν για θυσία. Σε αυτή την περίπτωση μπορούμε να υποθέσουμε ότι χάθηκε κάποιος στίχος που αναφερόταν στο άλογο, το οποίο ο Θεοκλύμενος είχε προτείνει εναλλακτικά αντί του ταύρου στο στίχο 1378.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Άλλη μια εκτενής ρήση, που, καθώς αφήνει τους θεατές να φαντάζονται αυτά που ακούν και όχι να τα βλέπουν με τα ίδια τους τα μάτια, θεωρείται στοιχείο αντιθεατρικό.
 - Με ποιους εκφραστικούς τρόπους (κίνηση, χειρονομίες, φωνή) μπορεί ο ηθοποιός που υποδύεται τον Αγγελιαφόρο να κρατήσει ζωντανό το ενδιαφέρον των θεατών;
 - Το κείμενο τον βοηθά;



Α' Αγγελιαφόρος (Ν. Τσακίρογλου, Ευριπίδης, Φοίνισσες, Εθνικό Θέατρο, 1980, σκην. Α. Μινωτίς)



Β' Αγγελιαφόρος (Γ. Παρσαλάκης, Ευριπίδης, Φοίνισσες, Εθνικό Θέατρο, 1980, σκην. Α. Μινωτίς)

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο αγγελιαφόρος αποτελεί ένα δευτερεύον πρόσωπο στην αρχαία ελληνική τραγωδία και έχει πάντα την ίδια αποστολή.
 - Ποια είναι αυτή η αποστολή; Ας λάβουμε υπόψη μας ότι στην αρχαία τραγωδία κατά κανόνα δε γίνεται αλλαγή σκηνικού (ενόπια τόπου).
 - Αντλώντας στοιχεία και από τον προηγούμενο «Αγγελιαφόρο» (στ. 667-686), ας επισημάνουμε κάποια χαρακτηριστικά του προσώπου αυτού και, ειδικότερα, ας δούμε τι τον διαφοροποιεί από τους βασικούς ήρωες του έργου.
- Ο Αγγελιαφόρος αφηγείται μέσα από τη δική του οπτική γωνία γεγονότα, στα οποία και ο ίδιος συμμετείχε.
 - Πώς το καταλαβαίνουμε αυτό;
 - Τι κερδίζει, τι χάνει έτσι η αφήγηση;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΔΡΑΜΑ

Ακόμη κι αν ο Άγγελος δεν είναι γενικά ντυμένος με φανταχτερά ρούχα, έχει μια σπουδαία αποστολή: να ανακοινώσει με τη μεγαλύτερη σαφήνεια γεγονότα που συνέβησαν εκτός σκηνής, να κάνει τους θεατές να συμμετάσχουν συναισθηματικά σε συμβάντα στα οποία δεν ήταν παρόντες. Σε αυτόν πέφτει το βάρος της κατεξοχήν απαγγελίας, της αφήγησης που αντικαθιστά την πράξη και που γι' αυτόν ακριβώς το λόγο πρέπει να είναι ακριβής, επιμελημένη στις λεπτομέρειες. [...] Ίσως προέβλεπε έναν συγκεκριμένο τόνο στη φωνή κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό στην αφήγηση. Και δεδομένου ότι η ρήση του αγγελιαφόρου συνδέεται συχνά και εκουσίως με την επική παράδοση, θα ήταν λογικό να σκεφτεί κανείς ότι χρησιμοποιούσε ένα ύφος υψηλής ρητορικής. Ωστόσο δεν αποκλείεται η πιθανότητα να εξέφραζε την αγωνία και την ταραχή του αφηγητή και συνεπώς οι φράσεις ίσως εκφέρονταν κατά τρόπο πιο κομματιαστό, λιγότερο ρέοντα.

U. Albini

(Από το U. Albini, *Προς Διόνυσον, Το θέατρο στην Αθήνα των κλασικών χρόνων*, μτφρ. Λένα Τζαλλίλα, Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου)

δίπλα της ο Μενέλαος που τον λέγαν
νεκρό· δεξιά κι αριστερά του οι άντρες 1720
πλάι πλάι σταθήκαν ισομοιρασμένοι,¹⁷
κρύβοντας μες στα ρούχα τα σπαθιά τους·
στον κελουστή¹⁸ το πρόσταγμα, οι φωνές μας
γεμίσαν τ' ακρογιάλι· ο τιμονιέρης,
σαν ξανοιχτήκαμε, ρωτάει: «Ξένε, 1725
πιο μέσα θ' αρμενίσουμε ή καλά είναι;
Εσύ 'σαι στο καράβι ο κυβερνήτης».
Εκείνος αποκρίθηκε. «Καλά είναι».
Και παίρνοντας το ξίφος πάει στην πλώρη
για τη θυσία· ως έσφαξε τον ταύρο, 1730
για το νεκρό δε μίλησε καθόλου,
μα προσευχόταν¹⁹ έτσι: «Ω! Ποσειδῶνα,
που κατοικείς στο πέλαο το γαλάζιο,
κι εσείς σεβάσμιες κόρες του Νηρέα,
φέρτε μας ζωντανούς στα περιγιάλια 1735
του Ναύπλιου τη γυναίκα μου κι εμένα».²⁰
Κι έπεφτε ορμητικά μέσα στο κύμα,
καλός οιωνός, το αίμα για τον ξένο.²¹
Τότε φώναξε κάποιος: «Προδοσία,
μας έχει ξεγελάσει ο καπετάνιος. 1740
Πρόσταξε, κελουστή, γυρνάτε πίσω,
στρέψε το δοιάκι²² στη στεριά». Πατώντας
το σκοτωμένο ταύρο, στους δικούς του
κράζει ο Μενέλαος. «Βλαστάρια της Ελλάδας²³,
τι αργείτε; Μπρος, σκοτώστε τους βαρβάρους, 1745
πετάχτε τους στη θάλασσα σφαγμένους».
Μα ο κελουστής²⁴ στους ναύτες του φωνάζει
τ' αντίθετα. «Σηκώστε όποιο κοντάρι
βρεθεί μπροστά σας, σπάστε σεις τους πάγκους,
απ' τους σκαρμούς ξελύστε τα κουπιά σας, 1750
και των εχθρών ματώστε τα κεφάλια».

Η ΘΥΣΙΑ

- ▶ Σε ποιους προσεύχεται ο Μενέλαος; Τι ζητά;

Η ΜΑΧΗ

- ▶ Πώς αντιλαμβάνονται την πλεκτάνη οι Αιγύπτιοι ναύτες;
- ▶ Πώς αντιδρούν;

ΣΧΟΛΙΑ

17. Η Ελένη κάθεται στο κέντρο του σκάφους, δίπλα στο Μενέλαο, ενώ οι σύντροφοι κάθονται πλάι στους Αιγύπτιους κωπηλάτες.
18. Στα πλοία της αρχαιότητας υπήρχε ένας *κελουστής*, ένας δηλαδή άντρας που έδινε το *κέλευσμα* (την εντολή) για το τράβηγμα των κουπιών έτσι, ώστε όλοι οι κωπηλάτες να κωπηλατούν ταυτόχρονα. Το κέλευσμα το έδινε με αυλό, τύμπανο ή με τη φωνή του (ωόπ – σύμφωνα με τον Αριστοφάνη). Οι κωπηλάτες με τη σειρά τους επαναλάμβαναν ρυθμικά ό,τι έλεγε ο κελουστής.
19. Ήταν έθιμο την προσευχή να κάνει ο ίδιος ο βασιλιάς, είτε θυσίαζε στο στρατόπεδό του είτε στο ανάκτορο.
20. Στο σημείο αυτό αποκαλύπτεται η ταυτότητα και οι πραγματικοί σκοποί του Μενέλαου.
21. Θεωρούσαν καλό οιωνό γι' αυτόν που πρόσφερε τη θυσία το να πέσει ορμητικά μέσα στο κύμα το αίμα του σφάγιου, γιατί έτσι φαινόταν ότι οι θεοί αποδέχονταν τη θυσία του.
22. Το *δοιάκι* είναι μοχλός που χρησιμοποιείται για την περιστροφή του πηδαλίου στα πλοία.
23. Πρβ. την προτροπή στους *Πέρσες* του Αισχύλου (στ. 402): «Ὡ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε...» (Εμπρός, παιδιά των Ελλήνων...)
24. Τώρα την πρωτοβουλία από τη μεριά των Αιγυπτίων παίρνει ο κελουστής.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Αν μπορούσαμε να δούμε να διαδραματίζονται στη σκηνή όσα αφηγείται ο Αγγελιαφόρος...
 - Ποιο θα ήταν το σκηνικό;
 - Ποιες δυσκολίες θα συναντούσε η παρουσίαση της δράσης στη θεατρική σκηνή;
- Ας υποθέσουμε ότι σε μια σύγχρονη παράσταση ο σκηνοθέτης, θέλοντας να πρωτοτυπήσει, προσθέτει μια κινηματογραφική οθόνη που αναπαριστά τα όσα αφηγείται ο Αγγελιαφόρος.
 - Τι θα έχανε και τι θα κέρδιζε η παράσταση από αυτή την καινοτομία;

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ακούς τη διήγηση του Αγγελιαφόρου: Οι ήρωές μας νικούν τους αντιπάλους τους ύστερα από μια σκληρή μάχη.
 - Πώς δικαιολογείται η λεπτομερής αυτή διήγηση σε ένα έργο, που μέχρι τώρα έχουν ειπωθεί τόσο πολλά εναντίον του πολέμου;
 - Πώς θα αισθάνονταν οι Αθηναίοι θεατές ακούγοντάς την;
- Στους στίχους που μελετάμε είναι η τελευταία φορά που παρακολουθούμε, έστω και έμμεσα, τους δύο βασικούς ήρωες, την Ελένη και το Μενέλαο. Τώρα είναι η πιο κατάλληλη στιγμή να φέρουμε στο νου μας την εικόνα που είχαμε σχηματίσει γι' αυτούς ως εδώ. Διαφοροποιείται τελικά αυτή η εικόνα; Συμπληρώνεται ή ανατρέπεται;



Ελένη (Λ. Τασσπούλου, Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)



Ελένη (Α. Λαδικού, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσινάς)



Μενέλαος (Λ. Βογιατζής, Θέατρο του Νότου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδός)



Μενέλαος (Λ. Βογιατζής, Θέατρο του Νότου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδός)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

ΣΚΗΝΕΣ ΒΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Γεγονός παραμένει ότι στις σωζόμενες τραγωδίες η βία και ο φόνος συμβαίνουν κατά κανόνα «εκτός σκηνής»: λείπουν οι συναρπαστικές μονομαχίες και τα αιμοδιψή θεάματα. Ερμηνείες του φαινομένου αναζητήθηκαν σε θρησκευτικές απαγορεύσεις (ταμπού) ή στις δυσκολίες που συνεπαγόταν ο περιορισμένος αριθμός των ηθοποιών· όποια όμως κι αν είναι η αρχή αυτής της συνήθειας, η διατήρησή της αντανακλά, ακόμα μια φορά, την τάση που είχαν οι αρχαίοι να εμπιστεύονται τη φαντασία τους πιο πολύ παρά το θέαμα· το αφτί παρά το μάτι.

H. C. Baldry

(Από το H. C. Baldry, *Το τραγικό θέατρο στην αρχαία Ελλάδα*, μτφρ. Γ. Χριστοδούλου, Λ. Χατζηκόστα, Καρδαμίτσα)

	Όλοι πετάχτηκαν ορθοί, βαστώντας σπαθιά απ' τη μια μεριά, ξύλα απ' την άλλη ²⁵ το πλοίο γέμισε αίμα κι η Ελένη τους κέντριζε απ' την πρύμνα. «Πού είναι η δόξα	1755	
	της Τροίας; Ελάτε, δείξτε στους βαρβάρους τη δύναμή σας». Στην ορμή του αγώνα σωριάζονται, ξανά σπκώνονται άλλοι κι άλλους βλέπεις νεκρούς. Αρματωμένος εκοίταζε ο Μενέλαος ολούθε	1760	
	κι όπου έβλεπε να σπάζουν οι δικοί του, έτρεχε εκεί βαστώντας το σπαθί του ²⁶ και μας ανάγκαζε έτσι να πηδάμε στο πέλαγο, ώσπου τέλος το καράβι άδειασε από τους ναύτες σου. Κατόπι	1765	
	στον τιμονιέρη πάει και τον προστάζει να βάλει πλήρη ολόισα στην Ελλάδα. ²⁷ Σηκώσαν τα πανιά κι αγέρας πρίμος φύσηξε αμέσως. ²⁸ Φύγαν απ' τη χώρα. Γλίτωση εγώ το θάνατο, κρυμμένος	1770	
	δίπλα στην άγκυρα βουτάω στο κύμα ²⁹ με βρήκε ένας ψαράς εξαντλημένο και μ' έβγαλε στ' ακρόγιαλο, έτσι φέρνω σε σένα το μαντάτο ετούτο. Αν δείχνεις για τους θνητούς είναι αρετή μεγάλη. ³⁰	1775	
ΧΟΡΟΣ	Δε θα το πίστευα ποτέ, μπροστά μας να 'ναι ο Μενέλαος και να μας ξεφύγει. ³¹		

► Ποια η συμμετοχή
του Μενέλαου και
της Ελένης στη συμπλοκή;

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΥ

► Πώς γλίτωση
ο Αγγελιαφόρος;
Ποια συμβουλή δίνει
στο Θεοκλύμενο;

ΣΧΟΛΙΑ

25. Άρα η μάχη ήταν άνιση, αφού οι Έλληνες είχαν όπλα, ενώ οι Αιγύπτιοι ξύλα. Τονίζεται εδώ από τον Αιγύπτιο Αγγελιαφόρο η γενναιότητα των Αιγυπτίων, που δεν παραδόθηκαν στην υπέρτερη δύναμη, αλλά αντιστάθηκαν με γενναιότητα.
26. Η νίκη αυτή οφείλεται στο Μενέλαο· η «αριστεία» του Μενέλαου θυμίζει σκηνή από την *Ιλιάδα*. Η ειρωνεία προκύπτει από το γεγονός ότι ο Μενέλαος νικά τους Αιγυπτίους με τα όπλα που του έδωσε ο βασιλιάς τους, ο Θεοκλύμενος.
27. Ο Αγγελιαφόρος έμεινε κρυμμένος, όταν όλοι οι άλλοι είχαν πηδήξει στη θάλασσα και γι' αυτό γνωρίζει αυτές τις λεπτομέρειες.
28. Ο πρίμος αέρας στα πανιά είναι καλός οικωνός· επομένως οι θεοί άκουσαν τη δέηση του Μενέλαου.
29. Ο Αγγελιαφόρος πρέπει να δικαιολογήσει τη σωτηρία του και να αποδείξει την αλήθεια των όσων είπε, αναφερόμενος στην προσωπική του περιπέτεια.
30. Όπως συνήθως, ο Αγγελιαφόρος τελειώνει με μια γνωμική φράση λαϊκής θυμοσοφίας, ως επιμύθιο, που θυμίζει το «η ιστορία μάς διδάσκει...».
31. Για τους στίχους αυτούς έχουν δοθεί διαφορετικές ερμηνείες, όπως: α) ο Χορός εκφράζει τη δυσαρέσκειά του, διότι ο Μενέλαος και η Ελένη τον εγκατέλειψαν, β) προσπαθεί με αυτό τον τρόπο να δείξει ότι δε γνώριζε το σχέδιο εξαπάτησης και άρα δεν πρέπει να τιμωρηθεί από το Θεοκλύμενο. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι η οργή του Θεοκλύμενου στρέφεται εναντίον της Θεονόης και όχι εναντίον του Χορού.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

- Κατά τη διάρκεια της αγγελικής ρήσης ο Αγγελιαφόρος μονοπωλεί την προσοχή μας.
 - Ας στρέψουμε όμως για λίγο τη ματιά μας και στα υπόλοιπα πρόσωπα που βρίσκονται στο σκηνικό χώρο. Ποια είναι αυτά; Πώς φαντάζεσαι την κίνηση και την έκφρασή τους, όσο παρακολουθούν τον Αγγελιαφόρο;
- Τώρα η ματιά μας γυρίζει στους θεατές. Ποιες αντιδράσεις μπορούμε να διακρίνουμε;

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- «Μηρος, σκοτώστε τους βαρβάρους, / πετάχτε τους στη θάλασσα σφαγμένους» (στ. 1745-1746), παροτρύνει ο Μενέλαος τους συντρόφους του και οι άοπλοι βάρβαροι αντιστέκονται στους οπλισμένους Έλληνες.
 - Συμφωνεί η εικόνα αυτή με τη στερεότυπη αντίληψη της εποχής του Ευριπίδη για την υπεροχή των Ελλήνων;
 - Υπάρχουν και σήμερα ανάλογες στερεότυπες αντιλήψεις; Γίνονται από όλους αποδεκτές;
- Το σχέδιο απόδρασης τελικά πέτυχε: οι ήρωές μας ελεύθεροι αρμενίζουν για την πατρίδα τους. Το έργο όμως δεν τελείωσε. Γιατί;



Ιφιγένεια (κινηματογραφική ταινία, σκην. Μ. Κακογιάννης)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 4

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

[Ένας ξένος, ο Αιγύπτιος Γιούνες, σώζει το κοριτσάκι μιας ελληνικής οικογένειας. Η μητέρα αισθάνεται ευγνωμοσύνη όχι όμως και ο πατέρας.]

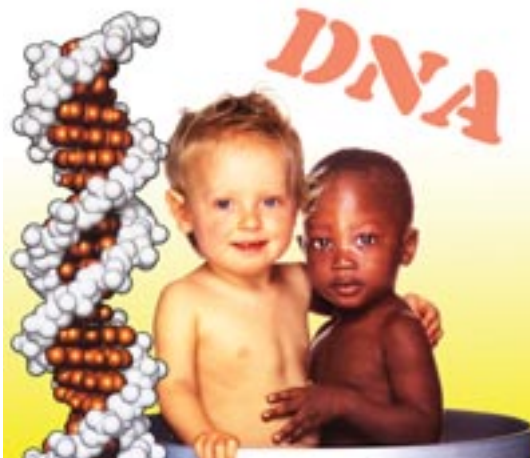
Έτσι το σώσαμε το κοριτσάκι. [...] κι όταν γύρισε ο κύρης της, ξημερώματα πια, το σπίτι ήτανε σιγυρισμένο κι όλα τα παιδιά κοιμόντουσαν σα να μην είχε γίνει τίποτα. Το γουμάρι, του κάνω, ο ξυπόλυτος που λες καμιά φορά, έσωσε το παιδί μας απόψε. Ποιος, τι; Κι όταν του είπα με το νι και με το σίγμα, τι γυρίζει και μου κάνει; – Κι άφησε αυτόν το βρωμάραπα να πάρει στην αγκαλιά του το κοριτσάκι μας;

Σ. Τσίρκας, *Αριάγνη* (απόσπασμα)

(Από το Σ. Τσίρκας, *Ακυβέρνητες Πολιτείες*, *Αριάγνη*, Κέδρος)

Στερεότυπα: Το στερεότυπο είναι μια μονόπλευρη, υπερβολική και συνήθως προκατειλημμένη θεώρηση μιας ομάδας, φυλής ή τάξης ανθρώπων και συνήθως συνδέεται με το ρατσισμό και την προκατάληψη φύλου. Τα στερεότυπα παρουσιάζουν συχνά αντίσταση στην αλλαγή ή στη διόρθωση, ακόμα και όταν υπάρχουν ενδείξεις που τα αναιρούν· και αυτό γιατί δημιουργούν μια αίσθηση κοινωνικής αλληλεγγύης.

N. Abercrombie, S. Hill, B. Turner, *Λεξικό Κοινωνιολογίας*, μτφρ. Α. Κάντας, Σ. Κάντας, Πατάκης



Εμείς και οι άλλοι (Νεοελληνική Γλώσσα Γ΄ Γυμνασίου)

2η ΣΚΗΝΗ, ΣΤ. 1779-1812

ΘΕΟ.	Αχ! ο δυστυχισμένος, μιας γυναίκας οι πονηριές να με γελάσουν. ¹ Πάει ο γάμος. Το πλοίο αν θα μπορούσα να προφτάσω, γοργά τους ξένους θα 'πιανα' όμως τώρα θα εκδικηθώ σκληρά τη Θεονόη, που, ενώ έβλεπε η προδότρα στο παλάτι το Μενέλαο, δε μου το 'πε. ² Άλλον κανένα δε θα γελάσει πια με τους χρησμούς της.	1780
ΥΠΗΡΕΤΗΣ ³	Αφέντη μου, πού πας; Ποιον θα σκοτώσεις;	
ΘΕΟ.	Όπου το δίκιο θέλει· εσύ τραβήξου.	
ΥΠΗ.	Τρανό κακό λογιάζεις· δε σ' αφήνω. ⁴	
ΘΕΟ.	Προστάζεις τον αφέντη εσύ, ένας σκλάβος ;	1790
ΥΠΗ.	Ναι, γιατί σκέψη έχω σωστή. ⁵	
ΘΕΟ.	Σωστή δεν είναι, αν δε μ' αφήσεις ... ⁶	
ΥΠΗ.	Δε θα σ' αφήσω. ⁷	
ΘΕΟ.	Να θανατώσω μια αδερφή κακούργα.	
ΥΠΗ.	Μεγάλη η ευσέβειά της.	1795
ΘΕΟ.	Με πρόδωσε.	
ΥΠΗ.	Για το καλό σου, δίκαια έχει πράξει.	
ΘΕΟ.	Το ταίρι μου να δώσει σ' άλλον άντρα;	
ΥΠΗ.	Σ' εκείνον που του ανήκει. ⁸	
ΘΕΟ.	Δικαίωμα στη γυναίκα μου ποιος έχει;	1800
ΥΠΗ.	Αυτός που την επήρε απ' τον γονιό της.	
ΘΕΟ.	Μα εμένα μου τη χάρισεν η τύχη.	
ΥΠΗ.	Η δικαιοσύνη ωστόσο σου την πήρε.	
ΘΕΟ.	Δικός μου δικαστής εσύ θα γίνεις;	
ΥΠΗ.	Αν όμως σου μιλάω μυαλωμένα;	1805
ΘΕΟ.	Λοιπόν θα με προστάζουν, δεν προστάζω;	
ΥΠΗ.	Για τ' άδικο όχι, μόνο για το δίκιο.	
ΘΕΟ.	Φαίνεται θέλεις να πεθάνεις.	
ΥΠΗ.	Ναι, σκότωσέ με, αλλά την αδελφή σου δε θα σ' αφήσω να τη σφάξεις. Είναι για τον καλό το σκλάβο η πιο μεγάλη δόξα, να τον σκοτώσουν οι αφέντες.	1810

**Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ
ΤΟΥ ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΥ –
Η ΕΠΕΜΒΑΣΗ
ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΗ**

▷ Τι σκοπεύει να κάνει
ο Θεοκλύμενος;

▷ Ποιος τον εμποδίζει και
με ποιο επιχείρημα;

ΣΧΟΛΙΑ

1. Ο Θεοκλύμενος αισθάνεται την ντροπή μεγαλύτερη, αφού τον κορόιδεψε μια γυναίκα.
2. Η οργή του Θεοκλύμενου είναι μεγάλη, γιατί, όπως έχουμε πληροφορηθεί από την ίδια τη Θεονόη (στ. 983-984), ο Θεοκλύμενος της είχε αναθέσει να του ανακοινώσει την άφιξη του Μενέλαου στην Αίγυπτο.
3. Μερικοί μελετητές πιστεύουν ότι ο Θεοκλύμενος δε συνομιλεί με τον Υπηρέτη αλλά με την Κορυφαία του Χορού. Ωστόσο, ο Θεοκλύμενος μάλλον φαίνεται να απευθύνεται σε άτομο αρσενικού γένους. Επιπλέον είναι πιο φυσικό, καθώς ορμεί εξαγριωμένος στα δώματα της αδελφής του για να τη σκοτώσει, να εμποδίζεται από τον υπηρέτη της (θεράποντα).
4. Στο πρωτότυπο *οὐκ ἀφήσομαι πέπλων*. Φαίνεται λοιπόν ότι ο υπηρέτης κρατάει από τα ρούχα το βασιλιά (σκηνοθετικός δείκτης), πράξη πρωτοφανής για ένα δούλο, γι' αυτό και η μεγάλη κατάπληξη του Θεοκλύμενου.
5. Για το δούλο, αυτό που μετράει δεν είναι η κοινωνική θέση αλλά η σωστή γνώμη, άποψη που θυμίζει αντίστοιχες των σοφιστών του 5ου αι. π.Χ.
6. Για το Θεοκλύμενο αντίθετα, σωστή σκέψη για ένα δούλο είναι η τυφλή υποταγή στη θέληση του αφέντη.
7. Η μορφή του κειμένου απηχεί τα συναισθήματα των προσώπων που διαλέγονται [Θεοκλύμενος – Υπηρέτης]. Δέκα από τους είκοσι ένα στίχους παρουσιάζουν το φαινόμενο της *αντιλαβής*.
8. Η συζήτηση σχετικά με το δικαίωμα της ιδιοκτησίας, σε ποιον δηλαδή «ανήκει» η Ελένη, προσδίδει στο διάλογο νομική χροιά, στοιχείο που άρεσε πολύ στους θεατές.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Η αφήγηση του Αγγελιαφόρου ολοκληρώθηκε. Τα νέα φαίνεται να εξοργίζουν το Θεοκλύμενο.

- Στη σκηνή εκτυλίσσεται μια έντονη λογομαχία.
 - Ας γίνουμε για λίγο σκηνοθέτες. Τι θα προτιμούσες; Μια απλή λεκτική αντιπαράθεση ή μια σύγκρουση με χειρονομίες και απειλητικές κινήσεις;
 - Το κείμενο πού μας οδηγεί;

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Ο Υπηρέτης εμποδίζει το Θεοκλύμενο να ξεσπάσει την οργή του εναντίον της αδελφής του. Ας ακούσουμε το διάλόγο τους.
 - Ποια τα επιχειρήματα του ενός, ποια του άλλου;
 - Ακούμε πολλές φορές τη λέξη «δίκαιο». Πώς το εννοεί ο καθένας τους;
 - Εσύ; Τι θα θεωρούσες δίκαιο σε αυτή την περίπτωση;
- Ο άνθρωπος που αντιστέκεται με σθένος στο βασιλιά Θεοκλύμενο δεν είναι παρά ένας από τους δούλους του.
 - Σε παραξενεύει η ιδέα ένας δούλος να αντιστέκεται στον αφέντη του;
 - Τι εντύπωση θα έκανε στους θεατές;



Υπηρέτης – Θεοκλύμενος (Κ. Ίσιος – Δ. Βάγιας, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουσιναίος)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΙΑ

Ένα σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα της εποχής του Ευριπίδη ήταν το πρόβλημα της δουλείας. Μέσα στη δουλεία οι άνθρωποι όχι μόνο καταπιέζονταν και γίνονταν αντικείμενο εκμετάλλευσης, αλλά κι έχαναν σαν άνθρωποι και την προσωπικότητά τους. Γι' αυτό και ο Ευριπίδης όχι μόνο δεν έμεινε αδιάφορος μπροστά στο θεσμό της δουλείας, που με τόλημ τον καταδίκασε σαν ξεπερασμένο, αλλά και πολλές φορές εκδήλωνε στα έργα του τη συμπάθειά του για τους δούλους και συχνά το θαυμασμό του για τις αρετές που κατόρθωσαν να διαφυλάξουν. [...] Γι' αυτό και παρουσιάζει στα έργα του δούλους ή δούλες σαν τις πιο πιστές παραμάνες είτε σαν τίμιους και αφοσιωμένους βοσκούς, σαν πιστούς φίλους που διακρίνονται για τις αρετές τους και τις πνευματικές τους ικανότητες [...]. Φτάνει μάλιστα και ως τα άκρα και βάζει στα χείλη δούλων τέτοιες αντιλήψεις και γνώμες που συνηθίσαμε να συναντάμε στους φιλοσόφους.

Σ. Ζορμπαλάς

(Από το Σ. Ζορμπαλάς, Ο ουμανισμός στο έργο του Ευριπίδη, Παπαδήμας)

«Όλοι οι άνθρωποι
γεννιούνται ελεύθεροι
και ίσοι στην αξιοπρέπεια
και τα δικαιώματα.»

Οικουμενική Διακήρυξη
των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου
Άρθρο 1

3η ΣΚΗΝΗ (στ. 1813-1864)

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ ¹	Της χώρας βασιλιά, Θεοκλύμενε, άκού' συγκράτησε τον άπρεπο θυμό σου' οι Διόσκουροι μιλούν, ² οι γιοι της Λήδας,	1815
	τ' αδέλφια της Ελένης που 'χει φύγει απ' το παλάτι σου' γραφτό δεν ήταν γυναίκα σου να γίνει' μη θυμώνεις. Η κόρη της Νηρηίδας, η αδελφή σου Θεονόη, δε σ' αδικεί που δείχνει σέβας στους νόμους των θεών ³ και στου γονιού σου τις δίκαιες εντολές. Όριζε η μοίρα στο σπίτι σου να μείνει ως τώρα μόνο' όταν συθέμελα την Τροία γκρεμίσαν, τ' όνομα της Ελένης ⁴ δε χρειαζόταν στους θεούς άλλο' πρέπει αυτή να ζησει με τον παλιό της άντρα και μαζί του στο σπιτικό της να γυρίσει πίσω. Λοιπόν στην αδελφή σου μην υψώσεις το μαύρο ⁵ σου σπαθί και να το ξέρεις πως φρόνιμα έχει πράξει. Την Ελένη, αφού θεούς μας έκαμεν ο Δίας, θα 'χαμε σώσει από καιρό' όμως στέκουν άλλοι θεοί κι η Μοίρα πάνωθ έ μας κι έτσι το θέλησαν' αυτά για σένα ⁶ στην αδελφή μας τούτα προφητεύω: ⁷ Πήγαινε με τον άντρα σου και πρίμος αγέρας θα φυσάει ⁸ από κοντά σας, εμείς, τα δυο σου αδέλφια, θα βοηθούμε, στο κύμα καβαλάρηδες, να φτάσεις στη Σπάρτη. Κι όταν πια θα τελειώσουν οι μέρες της ζωής σου και πεθάνεις, θεά θα ονομαστείς κι απ' τους ανθρώπους, μαζί με μας, θα δέχεσαι θυσίες και δώρα, ⁹ όπως έχει ορίσει ο Δίας.	1820 1825 1830 1835 1840 1845

Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ
ΤΩΝ ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ

- ▶ Σε ποιους απευθύνονται οι Διόσκουροι;
- ▶ Τις τους συμβουλεύουν και με ποια επιχειρήματα;
- ▶ Τι προφητεύουν;

ΣΧΟΛΙΑ

1. Πρόκειται για τα αδέρφια της Ελένης, τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη. Στο σημείο αυτό ένας μόνο από τους δύο θεούς μιλάει.
2. Σύμφωνα με τη θεατρική σύμβαση, εδώ οι Διόσκουροι αυτοσυστήνονται.
3. Η απόφαση λοιπόν της Θεονόης ταυτίστηκε με την απόφαση των θεών και ήταν σύμφωνη με το δίκαιο.
4. Εννοείται το είδωλο της Ελένης που είχε δημιουργήσει η Ήρα.
5. *μαύρο* σπαθί είτε με την έννοια του φονικού, αυτού που φέρνει τον όλεθρο (πρβ. μαύρη μέρα), είτε με την έννοια του ξίφους που θα βαφτεί στο αίμα.
6. Εννοεί το Θεοκλύμενο.
7. Ο θεός απευθύνεται τώρα στην Ελένη και το Μενέλαο, που βέβαια βρίσκονται πολύ μακριά, μπορούν όμως να ακούσουν τα λόγια του, αφού είναι θεός.
8. Οι Διόσκουροι απαντούν έτσι στην προσευχή του Χορού στο Γ' Στάσιμο που τους ζήτησαν να στείλουν *πρίμο αγέρα* (στ. 1644-1645).
9. Αρχαίοι σχολιαστές μάς πληροφορούν ότι γίνονταν θυσίες προς τιμήν της Ελένης. Συγκεκριμένα, οι Αθηναίοι είχαν την *τριπτήαν θυσίαν* προς τιμήν των Διόσκουρων και της Ελένης, οπότε θυσίαζαν τρία ζώα. Επίσης, τη θυσία προς τιμήν των Διόσκουρων ονόμαζαν *ζενισμό*, γιατί κατά τη διάρκεια της υπέθεταν ότι φιλοξενούσαν τους Διόσκουρους παραθέτοντας γεύμα.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ



Κι ενώ όλα προμηνύουν μια βίαιη σκηνή, το κλίμα αλλάζει...

■ Οι δυο Διόσκουροι, «ως από μηχανής θεός»*, κάνουν την εμφάνισή τους. Συνήθως τον από μηχανής θεό τον βλέπουμε στο θεολογείο* ή κατεβαίνει από ψηλά με τη μηχανή*, ένα είδος γερανού.

Γερανός

- Ας φανταστούμε τους Διόσκουρους εδώ. Τι θα άλλαζε κατά τη γνώμη σου, αν εισέρχονταν στο σκηνικό χώρο από μια Πάροδο;
 - Μια σύγχρονη βέβαια παράσταση θα μπορούσε να αξιοποιήσει και πολλά άλλα μέσα. Ας δούμε κάποια από αυτά στις διπλανές φωτογραφίες. Ποια θα επέλεγες; Θα πρότεινες κάποια άλλα;
- Ας φανταστούμε τον Αιγύπτιο βασιλιά και τις γυναίκες του Χορού αυτή την ξεχωριστή στιγμή...

Αισχύλος, Ευμενίδες (Αμφιθέατρο, 1986, σκην. Σ. Ευαγγελιάτος)

Εμφανίσεις «από μηχανής θεού»



Ευριπίδης, Μήδεια (Θ.Ο.Κ., 1984, σκην. Μ. Βολανάκης)



ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

■ Ο «από μηχανής θεός» συνήθως εμφανίζεται όταν η δράση φτάνει σε αδιέξοδο, για να λύσει τους δραματικούς κόμπους με το μαγικό του ραβδί.



Διόσκουροι (Ζ. Κατραμάδας – Τ. Παναζής, Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουσιανός)

- Εδώ; Βρισκόμαστε σε αδιέξοδο; Υπάρχουν ακόμη προβλήματα;
 - Τι κερδίζει το έργο με την εμφάνιση των Διόσκουρων;
- Ο Θεοκλύμενος μεταστρέφεται.
- Ας εξετάσουμε για ποιο λόγο. Πείστηκε από τα επιχειρήματα περί δικαίου ή υποχρεύει μπροστά στη δύναμη των θεών;
 - Ποια συμπεράσματα μπορούμε τώρα πια να βγάλουμε για το ήθος του;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

ΔΥΟ ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ

Τα σκηνικά κοστούμια του κ. Πάτσα ταίριασαν τόσο ωραία με το (από πολλές απόψεις) ουράνιο περιβάλλον, στο οποίο εκεί κατά το τέλος προστέθηκαν και οι δύο φωτεινές σφαίρες, προφανώς για να συμβολίσουν, πολύ διακριτικά, τους Διόσκουρους στη νέα, αστρική τους υπόσταση.

Ρωζίτα Σώκου

(Από το Κ. Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σ. Γώγος, Επίδαυρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις, Μίλτος)

	Και το νησί που απλώνεται σε μάκρος στην Αττική ξαγνάντια σα φρουρός της, ¹⁰ Ελένη θα το λεν, γιατί σ' εκείνο σε πρωτοπήγ' ο Ερμής, όταν σε πήρε από το σπίτι σου και στον ουράνιο δρόμο σ' ανέβασε, για να ξεφύγεις τον έρωτα του Πάρη. Στων Μακάρων τα νησιά ¹¹ ο πολυπλόκτος θα πάει Μενέλαος· οι θεοί τ' αποφασίσαν· ποτέ για τους καλούς δε νιώθουν μίσος, στους ταπεινούς μονάχα στέλνουν πόνους. ¹²	1850	
ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ	Τέκνα της Λήδας και του Δία, θα πάψω την έχθρα μου για την Ελένη κι ούτε την αδελφή μου θα σκοτώσω. Ας πάει πίσω στη Σπάρτη, αφού οι θεοί το θέλουν. Να ξέρετε πως είν' η αδελφή σας γεμάτη ευγένεια και φρονιμάδα. Να καμαρώνετε για τους καλούς της τρόπους, χαρίσματα που λίγες τα 'χουν. ¹³	1855	
		1860	Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΥ
ΕΞΟΔΙΟ ΑΣΜΑ (στ. 1865-1870)			
ΧΟΡΟΣ	Οι γνώμες αλλάζουν ολοένα των θεών κι απ' τα ανέλπιστα πλήθος ξετελεύουν αυτοί κι όσα πρόσμενες δε βρίσκουν τη λύση τους· όμως στ' αναπάντεχο ο θεός δίνει τέρμα. ¹⁴ Έτσι τέλειωσε τούτ' η ιστορία.	1865	ΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ
		1870	

ΣΧΟΛΙΑ

10. Εννοεί τη Μακρόνησο, το νησί απέναντι απ' τη νοτιοανατολική ακτή της Αττικής που ονομαζόταν «Ελένη». Στον Ευριπίδη, το νησί αυτό ήταν ο πρώτος σταθμός που έκανε ο Ερμής μεταφέροντας την Ελένη και γι' αυτό πήρε το όνομά του από εκείνη. Συχνά στις τραγωδίες του ο Ευριπίδης παραθέτει αιτιολογικούς μύθους, δηλαδή δικαιολογεί μια λατρεία ή μια ονομασία με ένα μύθο που επινοεί. Το ίδιο γίνεται και εδώ, όταν παρουσιάζει τους Διόσκουρους να ερμηνεύουν την ονομασία του νησιού της Αττικής.
11. Τα νησιά των Μακάρων, σύμφωνα με τη μυθολογία, βρίσκονται στα όρια της γης, στον Ωκεανό, και εκεί κατοικούσαν οι μεγάλοι ήρωες μετά το θάνατό τους. Το κλίμα είναι άριστο και οι συνθήκες ζωής παραδείσιες. Στον Όμηρο (δ, 569) ο Μενέλαος θα πήγαινε στα νησιά των Μακάρων, μόνο και μόνο γιατί ήταν σύζυγος της Ελένης, της κόρης του Δία· εδώ διαφαίνεται ίσως μια άλλη αντίληψη: ο Μενέλαος θα πάει στον αρχαίο αυτόν παράδεισο, για να ανταμειφθεί για τα βάσανα που τράβηξε στη ζωή του.
12. Κάποιοι μελετητές εξοβελίζουν το στίχο αυτόν, δηλαδή θεωρούν ότι δεν τον έγραψε ο ίδιος ο ποιητής, αλλά ότι είναι μεταγενέστερη προσθήκη, αφού ο Ευριπίδης δεν ήθελε να τονίσει εδώ την αντίθεση ευγενείς – άνθρωποι του λαού. Ο ποιητής, σύμφωνα με αυτούς τους μελετητές, στους προηγούμενους στίχους (1852-1855) εννοεί ότι *οι θεοί δε νιώθουν μίσος για τους καλούς, αφού αυτοί είναι που τραβούνε τα περισσότερα βάσανα. Έτσι και ο Μενέλαος που ταλαιπωρήθηκε τόσο (πολυπλόκτος) θα πάει στα νησιά των Μακάρων.*
13. Τέτοιες φράσεις έκαναν κάποιους μελετητές να θεωρήσουν τον Ευριπίδη μισογύνη.
14. Με τον ίδιο τρόπο τελειώνουν κι άλλες τέσσερις τραγωδίες του Ευριπίδη, κάτι που κάνει πολλούς να εξοβελίζουν αυτούς τους στίχους.



ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ

Η παράσταση τελειώνει και τα πρόσωπα φεύγουν από τη σκηνή.

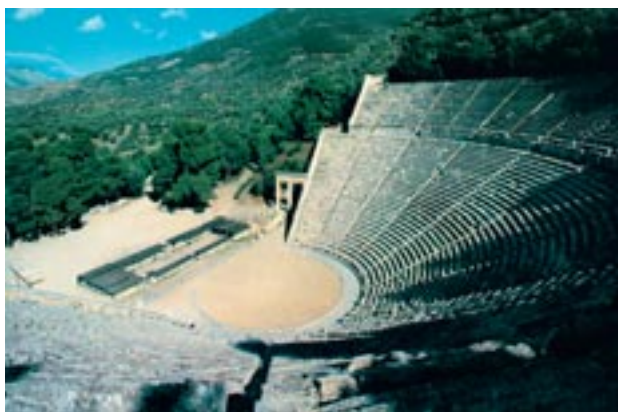
- Ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε αυτή την έξοδο. Οι υποκριτές αποχωρούν, οι γυναίκες του Χορού, το εξόδιο άσμα...
 - Ας στρέψουμε το βλέμμα μας και στους θεατές... Ας προσέξουμε τα πρόσωπά τους. Με ποια συναισθήματα στέκονται μπροστά στην άδεια σκηνή;
 - Η ματιά μας ξαναγυρίζει στο σκηνικό χώρο. Ποια αίσθηση μας δημιουργεί τώρα πια...;



Η παράσταση τελειώνει

ΑΣ ΕΜΒΑΘΥΝΟΥΜΕ

- Στο έργο μας ακούσαμε ως τώρα το λόγο των δύο ηρώων, της μάντισσας, του βασιλιά, των απλών ανθρώπων... Καθώς το έργο τελειώνει, ακούγεται και ο λόγος των θεών, που αναφέρεται στην τύχη όλων των ηρώων του έργου μας.
 - Ας σταθούμε εδώ και ας προβληματιστούμε για ένα κρίσιμο ζήτημα: Ποιος φαίνεται να καθορίζει τελικά τη ζωή των ανθρώπων;
 - Ποια απάντηση προκύπτει από το λόγο των Διόσκουρων;
 - Ο Χορός συμφωνεί στο εξόδιο άσμα*;
 - Το ίδιο το έργο ποια απάντηση δίνει τελικά;
 - Εσύ, τι σκέφτεσαι;



Μετά την παράσταση

Η παράσταση τελείωσε... Μαζί με τους υπόλοιπους θεατές αφήνεις το θέατρο. Πώς νιώθεις; Τι είναι τώρα πια για σένα αυτή η περίφημη κάθαρση*;

Η Ελένη εντούτοις δεν υπάρχει πια
 μες στην εγκόσμια λύπη.
 Υπάρχουν μόνο τα ποιήματα
 μια συλλογή από σπαραγμούς
 ένα θλιμμένο ουράνιο ρόδο.

Τ. Σινόπουλος, «Ελένη», 9 (απόσπασμα)
 (Από το Τ. Σινόπουλος, Συλλογή Ι, Ερμής)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ένας Αγγελιαφόρος εμφανίζεται, για να αναγγείλει τα νέα, μόνο που αυτός είναι πιο σύντομος. Γράψτε τη δική του αγγελική ρήση σε 10-15 σειρές.
2. Χωρίστε σε επιμέρους ενότητες την αγγελική ρήση με βάση τα πρόσωπα και τη δράση τους. Δώστε δικό σας πлагιόπιλο σε κάθε ενότητα.
3. Η αγγελική ρήση, καθώς μεταφέρει στη σκηνή γεγονότα, πρέπει να είναι παραστατική. Με ποια εκφραστικά μέσα επιτυγχάνεται αυτή η παραστατικότητα;
4. Ποια η λειτουργία της αγγελικής ρήσης στο έργο;
5. Αποιμώντας το σχέδιο απόδρασης, πώς θα κρίνατε την Ελένη και το Μενέλαο: δόλιους, επινοητικούς...; Συμπληρώστε χαρακτηρισμούς και δικαιολογήστε τους.
6. Ας υποθέσουμε ότι τα γεγονότα δεν τα διηγείται ένας Αιγύπιος ναύτης αλλά ένας Έλληνας, σύντροφος του Μενέλαου. Αρχίστε τη διήγηση ως εξής: *Όπως μας είχε προσάξει ο βασιλιάς μας, ο Μενέλαος, περιμέναμε στην ακτή, όταν ξαφνικά βλέπουμε να πλησιάζει αργά μια επιβλητική πομπή...*
7. Σχετικά με το πρόσωπο που εμποδίζει το Θεοκλύμενο να ξεσπάσει την οργή του στη Θεονόη, υποστηρίζεται ότι είναι:
 - ένας Υπηρέτης που εμφανίζεται ξαφνικά στη σκηνή, όταν ο Θεοκλύμενος κινείται απειλητικά προς το παλάτι,
 - ο Αγγελιαφόρος,
 - η Κορυφαία μαζί με τις άλλες γυναίκες του Χορού.
 Ποια από αυτές τις εκδοχές θα ήταν σκηνικά η πιο εντυπωσιακή; Γιατί;
8. Στο τέλος της τραγωδίας η Ελένη αποκαθίσταται για μία ακόμα φορά: α) από ποιους και με ποιον τρόπο; β) ποια αποκατάσταση έχει για σας μεγαλύτερη βαρύτητα και γιατί;
9. Στο λόγο των Διόσκουρων γίνεται αναφορά σε γεγονότα του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος.
 - α) Να επισημάνετε συνοπτικά αυτά τα γεγονότα κατά χρονική βαθμίδα.
 - β) Επικεντρώστε την προσοχή σας στα γεγονότα που αναφέρονται στο μέλλον. Τι εξυπηρετεί αυτή η αναφορά;
10. Το έργο έχει ολοκληρωθεί... Από το σκηνικό χώρο αποχωρεί ο Χορός τραγουδώντας το εξόδιο άσμα, τον τελευταίο δηλαδή λόγο που ακούγεται στο δράμα. Προσπαθήστε να γράψετε/δημιουργήσετε ένα δικό σας εξόδιο άσμα.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

Πολλές φορές έως τώρα αναφερθήκαμε στους υποκριτές, στο Χορό, στην κίνηση, στη φωνή τους· τους φανταστήκαμε, τους είδαμε σε φωτογραφίες από παραστάσεις, τους ακούσαμε να απαγγέλλουν ή να τραγουδούν, μιλήσαμε για σκηνοθετικές προτάσεις... Αποτολμήστε να δραματοποιήσετε την έξοδο στην τάξη σας, στο προαύλιο, με ή χωρίς σκηνικά... Εμπρός! Ο αγγελιαφόρος μπαίνει βιαστικός στη σκηνή... Καλή επιτυχία.

ΕΡΓΑΣΙΑ

Ψηλά, πάνω από τον κόσμο των ανθρώπων, εμφανίζονται οι δυο θεοί...Σας έρχονται στο νου ανάλογες περιπτώσεις «θεοφάνειας»; Αναζητήστε κάποιες στον Όμηρο, σε ιστορίες από την Αγία Γραφή, λαϊκές παραδόσεις....Ποια αντίληψη μαρτυρούν για τη σχέση του ανθρώπου με τους θεούς/το Θεό;

ΘΕΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ

Μένουν ακόμα για παρουσίαση τα θέματα: **αποφθεγματικές φράσεις και ανθρώπινη επινοητικότητα.**

Για τα θέματα αυτά, αλλά και για τα υπόλοιπα που έχουν ήδη παρουσιαστεί, μπορείτε για την επόμενη φορά να ετοιμάσετε σύντομες εισηγήσεις, ώστε να βοηθήσετε την Ανακεφαλαίωση.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΤΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Το έργο μπορεί να χωριστεί σε δύο τμήματα με βάση τα προβλήματα που απασχολούν την ηρωίδα μας, την Ελένη. Ποια είναι αυτά; Βάλτε ένα σύντομο τίτλο σε κάθε τμήμα.
2. Οι ήρωές μας τόσο στην πορεία τους προς την αναγνώριση όσο και στην προσπάθειά τους να αποδράσουν συναντούν εμπόδια. Τι τους βοήθησε να τα ξεπεράσουν στην πρώτη περίπτωση και τι στη δεύτερη;
3. Χωριστείτε σε ομάδες. Κάθε ομάδα αναλαμβάνει ένα από τα κατά ποσόν μέρη και σχηματίζει μια παγωμένη εικόνα. Η εικόνα αυτή μπορεί να εκφράζει την πιο σημαντική, κατά τη γνώμη σας, στιγμή της ενότητας που επεξεργάζεστε. Παρουσιάστε την παγωμένη αυτή εικόνα στους συμμαθητές σας, συνοδευοντάς την, αν θέλετε, και από μια σύντομη αφήγηση.
4. Συγκεντρώστε τα στοιχεία που υπάρχουν στη στήλη Πλοκή των Προοργανωτών. Με βάση αυτά θυμηθείτε το μύθο της τραγωδίας μας και γράψτε την περιληψή του σε μία περίπου σελίδα.
5. Να συγκεντρώσετε τα θέματα που τίγονται στα Στάσιμα και να εξετάσετε αν αυτά συνδέονται με το έργο.
6. Ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα της *Ελένης*, όπως και κάθε θεατρικού έργου, είναι ο λόγος που παίρνει και τις εξής μορφές: διάλογος, μονόλογος, λυρικό αμοιβαίο. Να αναφέρετε χαρακτηριστικά παραδείγματα για κάθε περίπτωση. Για ποιους λόγους επιλέγεται το συγκεκριμένο είδος κάθε φορά;
7. Φανταστείτε την *Ελένη* χωρίς Χορό και χορικά άσματα. Τι θα άλλαζε; Ποια βασικά γνωρίσματα της τραγωδίας θα έχανε το έργο;
8. Η Ελένη του μύθου και η καινή Ελένη του Ευριπίδη: Σε δύο στήλες ας γράψουμε τα χαρακτηριστικά τους και ας δούμε σε ποια σημεία ο Ευριπίδης συμφωνεί με τη μυθική παράδοση και σε ποια αποκλίνει από αυτήν.
9. Θυμηθείτε την πορεία των τριών βασικών ηρώων του έργου μας: της Ελένης, του Μενέλαου και του Θεοκλύμενου. Ξεφυλλίζοντας το βιβλίο σας, αναζητήστε 3-4 φράσεις του κάθε ήρωα που αποτυπώνουν ανάγλυφα την εξέλιξή του από την αρχή ως το τέλος του έργου. Δουλέψτε κατά ομάδες. Κάθε ομάδα μπορεί να αναλάβει έναν ήρωα και κάθε μέλος της ομάδας μπορεί να διερυνήσει ένα κατά ποσόν μέρος.
10. Στην *Ελένη* εκτός από τους επώνυμους ήρωες υπάρχουν και τα ανώνυμα πρόσωπα που συμβάλλουν με τους λόγους και τα έργα τους στη δράση: α) Ποια είναι αυτά τα πρόσωπα; β) Ποιοι είναι οι δραματικοί λόγοι που επιβάλλουν την παρουσία τους στο έργο; γ) Σε τι διαφέρουν από τους επώνυμους ήρωες;
11. Πέρα από τους ήρωες, βασικό στοιχείο του έργου είναι και ο Χορός. Παρακολουθώντας τη στάση του απέναντι στην Ελένη από την αρχή ως το τέλος, να εξετάσετε: α) Ποια είναι τα συναισθήματα των μελών του Χορού προς την ηρωίδα; β) πόσο επηρεάζει ο λόγος και η δράση του την εξέλιξη της υπόθεσης; γ) πόσο θα άλλαζε η πλοκή του έργου, αν δεν τον αποτελούσαν Ελληνίδες αιχμάλωτες.
12. Ο Μενέλαος μετά την επιστροφή του στη Σπάρτη γράφει, ως ένας από τους αρχιστράτους της εκστρατείας, τα απομνημονεύματά του... Γράψτε το κεφάλαιο που αναφέρεται σε όσα διαδραματίστηκαν στην Αίγυπτο, προσπαθώντας να δώσετε την οπτική του Μενέλαου.
13. Είναι η *Ελένη* τραγωδία; Αυτό το ερώτημα απασχολεί κάποιους μελετητές του δράματος. Έχοντας μελετήσει το έργο, δώστε τη δική σας απάντηση με κριτήριο τα στοιχεία που παραθέτει ο Αριστοτέλης στον ακόλουθο ορισμό της τραγωδίας: *Η τραγωδία είναι μίμηση πράξης εξαιρετικής και τέλειας [με αρχή, μέση και τέλος], η οποία έχει ευσύννοπο μέγεθος, με λόγο που τέρπει, διαφορετική για τα δύο μέρη της [διαλογικό και χορικό], με πρόσωπα που δρουν και δεν απαγγέλλουν απλώς, και η οποία με τη συμπάθεια [έλεον] του θεατή [προς τον πάσχοντα ήρωα] και το φόβο (μήπως βρεθεί σε παρόμοια θέση) επιφέρει στο τέλος τη λύτρωση από παρόμοια πάθη [κάθαρση].*
14. Αφού θυμηθείτε τα χαρακτηριστικά του τραγικού ήρωα, σκεφτείτε ποιο από τα βασικά πρόσωπα του έργου μας ενσαρκώνει περισσότερο την έννοια της τραγικότητας.
15. Σε πολλά σημεία αναφέρθηκε ότι οι μελετητές διαφωνούν για το είδος στο οποίο μπορούμε να κατατάξουμε την *Ελένη*. Άλλοι ισχυρίζονται ότι είναι τραγωδία, άλλοι ότι είναι τραγικωμωδία και άλλοι ότι είναι ρομαντικό δράμα.
 - α. Σε τρεις στήλες, με τίτλους ΤΡΑΓΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΚΩΜΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ, συγκεντρώστε τα στοιχεία που μπορούν να υποστηρίξουν κάθε άποψη (με συγκεκριμένες αναφορές στο έργο).
 - β. Γράψτε τη δική σας άποψη (δεν είναι απαραίτητο να ταχθείτε με μία μόνο άποψη, μπορείτε να συνδυάσετε περισσότερες).
16. Την αντίθεση *είναι – φαίνεται* την επισημάναμε αρκετές φορές: α) ως δομικό στοιχείο, β) ως στοιχείο που απηχεί προβληματισμούς της εποχής του Ευριπίδη. Καταγράψτε τρία παραδείγματα, που να φανερώνουν τη συμβολή της αντίθεσης αυτής στην εξέλιξη του έργου. Με ποιους προβληματισμούς της εποχής μπορεί να συνδεθεί;
17. Ένα από τα θέματα, που προκύπτει μέσα από την «προϊστορία» της τραγωδίας μας αλλά και από την εξέλιξη της υπόθεσής της, θα μπορούσε να θεωρηθεί η σύγκρουση ανάμεσα στο δίκαιο και το άδικο. Σε ποια σημεία νομίζετε ότι επικράτησε το ένα και σε ποια το άλλο;
18. Συμμετέχετε σε ένα σχέδιο δράσης (project), του οποίου το τελικό προϊόν είναι η παρουσίαση του έργου του Ευριπίδη και ορισμένων χαρακτηριστικών της τέχνης του. Με βάση στοιχεία που αντιλείπε από τη συγκεκριμένη τραγωδία, γράψτε τα κεφάλαια: α) Η θεολογία του Ευριπίδη, β) Η ανθρωπολογία του Ευριπίδη.
19. Σύμφωνα με τη Γαλλίδα Ελληνίστρια J. de Romilly, *Τα πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα μπαίνουν κατευθείαν στο έργο [του Ευριπίδη], το χρωματίζουν και το προσανατολίζουν. [...] βρίσκουμε σ' αυτόν πλήθος από θέματα της επικαιρότητας [...] κάνει το θέατρό του θέατρο ιδεών [...]* Πιστεύετε ότι επιβεβαιώνεται η άποψη αυτή στην *Ελένη*;
20. Η αρχαία ελληνική τραγωδία τροφοδότησε και τροφοδοτεί την ανθρώπινη σκέψη, έχοντας ξεπεράσει τα όρια της εποχής που τη γέννησε. Ας σταθούμε στην *Ελένη*. Συγκεντρώστε από τους

- Προοργανωτές τα θέματα. Ποια από αυτά σας απασχόλησαν; Ποια θεωρείτε διαχρονικά;
21. Υποθέστε ότι η τάξη σας έχει αναλάβει να ανεβάσει στο τέλος της χρονιάς μία σκηνή της *Ελένης*. Ποια θα επιλέγατε; Ποιες λύσεις και ποια πιθανά ευρήματα θα μπορούσατε να προτείνετε, για να αντιμετωπίσετε τις δυσκολίες της «όψης»;
 22. Θυμηθείτε όσα έχουν αναφερθεί για τις παραστάσεις της τραγωδίας στην αρχαιότητα και στην εποχή μας. Με βάση αυτά τα στοιχεία και κάνοντας αναφορές σε συγκεκριμένες σκηνές του έργου, να συγκρίνετε τις παραστάσεις τότε και τώρα ως προς: α) την όψη (σκηνογραφία και σκευή), β) τα εκφραστικά μέσα που χρησιμοποιούν οι ηθοποιοί, γ) τον αριθμό των συντελεστών και δ) τα τεχνικά μέσα που χρησιμοποιούνται.
 23. Αποφασίστε με τους συμμαθητές σας να δημιουργήσετε μια σύγχρονη εκδοχή ή μια παρωδία της *Ελένης* του Ευριπίδη. Γράψτε σε περιληψη το μύθο της δικής σας *Ελένης* και παρουσιάστε αναλυτικά μία από τις σκηνές του δικού σας έργου.

ΛΕΞΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΕΡΟΠΗ Βλ. Ατρέας

ΔΙΑΚΟΣ Γιος του Δία και της νύμφης Αίγινας. Επειδή ήταν πολύ δίκαιος και ευσεβής, μετά το θάνατό του ορίστηκε από το Δία κριτής των νεκρών στον Κάτω Κόσμο μαζί με το Ραδάμανθυ και το Μίνωα. Βασίλεψε στην Αίγινα και ήταν πατέρας του Αίαντα και του Τεύκρου (βλ. σχετικά λήμματα).

ΔΙΑΝΤΑΣ Γιος του Τελαμώνα, του βασιλιά της Σαλαμίνας, και ετεροθαλής αδελφός του Τεύκρου. Μετά τον Αχιλλέα ήταν ο γενναιότερος Έλληνας στον Τρωικό πόλεμο. Μετά το θάνατο του Αχιλλέα, οι Αχαιοί αποφασίζουν να δώσουν τα όπλα του νεκρού στο γενναιότερο Έλληνα και επιλέγουν τον Οδυσσέα. Πικραμένος και οργισμένος ο Αϊάντας παραφρονεί και, κατά τη διάρκεια της νύκτας που ακολουθεί, σφάζει κοπάδια με πρόβατα, πιστεύοντας ότι σκοτώνει τους Έλληνες που τον αδικήσαν. Όταν το πρωί συνέρχεται και βλέπει τι έκανε, ντροπισμένος, αυτοκτονεί. Στην *Ελένη*, ο Τεύκρος αναφέρεται στην αυτοκτονία του.

ΑΤΡΕΑΣ Γιος του Πέλοπα και της Ιποδάμειας, σύζυγος της Αερόπης, πατέρας του Αγαμέμνονα και του Μενέλαου.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Γιος του Δία και της Σεμέλης, θεός του κρασιού. Ο Δίονυσος λατρευόταν με οργιαστικές τελετές, στις οποίες πρωταστατούσαν οι γυναίκες συνοδοί του, οι Μαινάδες ή Βάκκες (βλ. λέξη).

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ (<Διός+κοῦροι) Γιοι του Δία και της Λήδας, δίδυμα αδέρφια της Ελένης. Τα ονόματά τους ήταν **Κάστορας** και **Πολυδεύκης**: ο πρώτος ήταν περίφημος πολεμιστής και ο δεύτερος πυγμάχος. Όταν σε μια σύγκρουση σκοτώθηκε ο Κάστορας, ο Δίας προσέφερε στον Πολυδεύκη την αθανασία. Ο Πολυδεύκης δέχτηκε, με τον όρο να μοιραστεί το δώρο του Δία με τον αδελφό του: ο Δίας το δέχτηκε και γι' αυτό ο καθένας από τους δύο βρίσκεται τη μία μέρα στον Κάτω Κόσμο και την άλλη στον Όλυμπο. Οι Διόσκουροι προστάτευαν τους ναυτικούς και αργότερα ταύτισκαν με τις φωτεινές λάμπες που εμφανίζονται κάποτε στα κα-

24. Επιλέγοντας αποσπάσματα από τα παράλληλα κείμενα που υπάρχουν στο βιβλίο σας και αναφέρονται στην Ελένη, και από άλλα σχετικά ποιητικά κείμενα, δημιουργήστε μια διακειμενική σύνθεση, που θα παρουσιάζει τις ποικίλες μορφές που έδωσαν στην Ελένη διάφοροι δημιουργοί από την αρχαιότητα ως σήμερα.
25. Τι σας άρεσε και τι δεν σας άρεσε στην *Ελένη* του Ευριπίδη;
26. Τι θα προσέχατε πιο πολύ, αν τύχαινε αυτό το καλοκαίρι να παρακολουθήσετε σε ένα αρχαίο θέατρο μια παράσταση της *Ελένης*;
27. Η αρχαία ελληνική τραγωδία ενέπνευσε και εμπνέει πολλούς δημιουργούς, Έλληνες και ξένους. Για ποιους λόγους νομίζετε ότι ένας σύγχρονος σκηνοθέτης θα επέλεγε να ανεβάσει την *Ελένη*;
28. Πώς πιστεύετε πως θα νιώθει ο έφηβος, που, πριν αρχίσουμε τη μελέτη της τραγωδίας, τον είδαμε να ανηφορίζει το δρόμο για το θέατρο της Επιδαύρου για να παρακολουθήσει την *Ελένη*; Τι να σκέπτεται άραγε; Να έχει δώσει απαντήσεις στα ερωτήματα που τον απασχολούσαν πριν από την παράσταση;

τάρπα των πλοίων (σήμερα ονομάζονται φωπιά του Αγίου Έλμου), όταν η ατμόσφαιρα είναι ηλεκτρισμένη.

ΔΙΟΝΗ Μπέρα της Αφροδίτης.

ΕΚΑΘΗ Θεά του Κάτω Κόσμου, ακόλουθος της Περσεφόνης. Τη νύχτα έστειλε στους ανθρώπους φαντάσματα και το πλοίσισμά της έκανε τα σκυλιά να ουρλιάζουν. Τη λάτρευαν στα σταυροδρόμια, όπου άφηναν πιάτα με φαγητό.

ΕΡΜΙΟΝΗ Μοναχοκόρη του Μενέλαου και της Ελένης.

ΗΡΑ Σύζυγος του Δία και προστάδα του γάμου. Διεκδίκησε μαζί με την Αθηνά και την Αφροδίτη το βραβείο του κάλλους, που τελικά κέρδισε η θεά της ομορφιάς και του έρωτα (κρίσις περί της καλλίστης). Σύμφωνα με το μύθο που χρησιμοποιεί ο Ευριπίδης στην *Ελένη* του, η Ήρα, θυμωμένη με τον Πάρη, που δεν την τίμησε με το βραβείο, θέλησε να τιμωρήσει την Αφροδίτη και τον Πάρη· γι' αυτό έστειλε τον Ερμή στη Σπάρτη με την εντολή να πάρει την Ελένη και να την οδηγήσει στην Αίγυπτο. Στη θέση της Ελένης έβαλε ένα είδωλό της.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ Νύμφη των δασών της Αρκαδίας, αφοσιωμένη στην παρθενική ζωή, σύντροφος της Άρτεμης. Ο Δίας την ερωτεύτηκε, ενώθηκε μαζί της και την άφησε έγκυο: για να την προστατέψει από την οργή της γυναίκας του, της Ήρας, τη μεταμόρφωσε σε αρκούδα. Και πάλι όμως η Ήρα την ανακάλυψε και ο Δίας μεταμόρφωσε την Καλλιστώ στον αστερισμό της Μεγάλης Άρκτου (άρκτος = αρκούδα). Στην *Ελένη* η Καλλιστώ μεταμορφώνεται από το Δία σε λιοντάρι.

ΚΑΛΧΑΣ Περίφημος μάντης των Ελλήνων κατά τη διάρκεια της τρωικής εκστρατείας.

ΚΥΒΕΛΗ Θεά της Φρυγίας, η «μπέρα των θεών». Ενσαρκώνει τη δύναμη της βλάστησης και οι Έλληνες συχνά την ταύτιζαν με τη Ρέα. Παριστανόταν συνήθως με το κεφάλι στεφανωμένο με πύργους, συνοδευόμενη από λιοντάρια ή πάνω σε άρμα που το σέρνανε λιοντάρια, και λατρευόταν με οργιαστικές τελετές. Συνοδοί της ήταν οι Κορύβαντες.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ Βασιλιάς της Μεσσηνίας, πατέρας της Ιλάειρας και της Φοίβης που παντρεύτηκαν τους Διόσκουρους.

ΛΗΔΑ Κόρη του βασιλιά Θέσιου της Αιωλίας. Παντρεύτηκε τον Τυνδάρεω, βασιλιά της Σπάρτης. Η ομορφιά της γοήτευσε το Δία, που μεταμορφωμένος σε κύκνο ενώθηκε με αυτήν. Από την ένωση γεννήθηκαν η Ελένη και οι Διόσκουροι. Σύμφωνα με μια παράδοση η Λήδα γεννήσε δύο αυγά· από το ένα βγήκε η Ελένη και από το άλλο οι δίδυμοι Διόσκουροι. Στην *Ελένη* μαθαίνουμε ότι η Λήδα αυτοκτόνησε, μην μπορώντας να αντέξει την ντροπή για τα καμώματα της κόρης της, της Ελένης, που είχε εγκαταλείψει τον άντρα της –όπως νόμιζαν όλοι οι θνητοί– για χάρη του Πάρη.

ΜΑΙΝΑΔΕΣ Ή ΒΑΚΧΕΣ Γυναίκες, συνοδοί του θεού Διονύσου. Φορούσαν δέρματα από ελάφια ή πάνθηρες, στο κεφάλι τους είχαν στεφάνι από κισσό και στο χέρι τους κρατούσαν θύρα, δηλ. μια ράβδο τυλιγμένη με κισσό, φύλλα αμπελιού και κουκουναρές πεύκου. Τριγύριζαν στα βουνά με μουσική και χορό και, όταν ενθουσιασμένες καταλαμβάνονταν από ιερή μανία, εκτελούσαν υπερφυσικά κατορθώματα, ξερίζωναν δέντρα και ξέσκιζαν άγρια θηρία.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Αδελφός του Αγαμέμνονα και σύζυγος της Ελένης. Σύμφωνα με την *Ιλιάδα* κατά τη διάρκεια της καταστροφής της Τροίας αιχμαλώτισε την Ελένη και ήθελε να τη φονεύσει, άλλαξε όμως γνώμη υποκύπτοντας στα ερωτικά της θέλητρα. Επιστρέφοντας στην πατρίδα του, συνάντησε μια θύελλα στο ακρωτήριο του Μαλέα και οδηγήθηκε στην Κρήτη έχοντας χάσει τα περισσότερα από τα καράβια του. Από εκεί έφτασε στην Αίγυπτο, όπου έμεινε πέντε χρόνια. Πριν να φύγει από την Αίγυπτο, συναντήθηκε με το θαλάσσιο θεό, τον Πρωτέα, που του έδωσε οδηγίες για ασφαλή επιστροφή. Επέστρεψε τέλος στην πατρίδα του έπειτα από περιπλανήσεις οκτώ χρόνων. Μετά το θάνατό του ο Μενέλαος, επειδή ήταν γαμπρός του Δία, οδηγήθηκε όχι στον Κάτω Κόσμο αλλά στα Ηλύσια πεδία (τον παράδεισο των αρχαίων). Στην *Ελένη* όμως ο Μενέλαος φτάνει στην Αίγυπτο με το είδωλο της γυναίκας του κι όχι την ίδια τον όγδοο χρόνο.

ΜΕΡΟΠΑΣ Μυθικός βασιλιάς των Μερόπων, όπως ονομάζονταν οι κάτοικοι της Κω.

ΜΟΥΣΕΣ Εννέα αδελφές, κόρες της Μνημοσύνης (ή σύμφωνα με άλλες παραδόσεις της Αρμονίας) και του Δία. Προστάτευαν τις καλές τέχνες και τα γράμματα, και σε αυτές απευθύνονταν οι ποιητές, για να ζητήσουν τη θεία έμπνευση.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ Πατέρας του ήρωα Παλαμήδη, ενός από τους αρχηγούς της τρωικής εκστρατείας. Ο Παλαμήδης ήταν εχθρός του Οδυσσέα, και αυτός, για να τον εκδικηθεί, τον κατηγορήσε για προδοσία εμφανίζοντας πλαστές επιστολές του Παλαμήδη προς τους Τρώες. Οι Έλληνες τον καταδίκασαν σε θάνατο και τον εκτέλεσαν. Ο πατέρας του Παλαμήδη, ο Ναύπλιος, θέλοντας να εκδικηθεί, όταν έμαθε ότι ο ελληνικός στόλος επιστρέφει από την Τροία, άναψε μεγάλη φωτιά σε σκόπελους έξω από την Εύβοια, με αποτέλεσμα τα ελληνικά πλοία να βάλουν πλώρη προς τα εκεί και να συντριβούν στα βράχια.

ΝΗΡΗΙΔΕΣ- ΝΗΡΕΑΣ Θεές, κόρες του Νηρέα, ενός γέρου σοφού θεού της θάλασσας, που ήταν προικισμένος με προφητική δύναμη. Μία από τις Νηρηίδες ήταν και η Θέτιδα, η μάνα του Αχιλλέα. Στην *Ελένη* ο Νηρέας ήταν αυτός που χάρισε τη μαγική δύναμη στη Θεονόη.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ Βλ. Πέλοπας

ΠΑΝΑΣ Θεός των βοσκών, μισός άνθρωπος και μισός ζώο. Γεμάτος ερωτική ορμή και προικισμένος με εξαιρετική γρηγοράδα, παραμονεύει μέσα στους θάμνους τις Νύμφες. Σύμφωνα με ένα μύθο είναι γιος του Ερμή και συμμετέχει στην ακολουθία του Διονύσου.

ΠΑΡΗΣ Ή ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γιος του βασιλιά της Τροίας Πριάμου και της Εκάβης. Η Εκάβη, πριν να τον γεννήσει, ονειρεύτηκε πως κυοφορεί έναν πυρσό που καίει την Τροία. Επειδή το όνειρό της, όπως ερμηνεύτηκε από μάντιες, σήμαινε ότι ο γιος που θα γεννούσε θα προκαλούσε την καταστροφή της Τροίας, μόλις το παιδί γεννήθηκε, εγκαταλείφθηκε στο βουνό Ίδη. Ένας βοσκός το βρήκε και το περιμάζεψε. Αργότερα αναγνωρίστηκε ως ο χαμένος γιος του Πριάμου και γύρισε στην Τροία.

ΠΕΛΟΠΙΑΣ Γιος του βασιλιά της Φρυγίας Τάνταλου. Όταν ο Πέλοπας ήταν νέος, ο πατέρας του τον σκότωσε, τον τεμάχισε, τον μαγείρεψε και τον πρόσφερε ως φαγητό στους θεούς, που είχε καλέσει στο παλάτι του· μ' αυτόν τον τρόπο ήθελε να διαπιστώσει αν οι θεοί ήταν παντογνώστες. Οι θεοί αναγνώρισαν το κρέας που τους προσέφερε, ανάσπασαν τον Πέλοπα και τιμώρησαν τον Τάνταλο, στέλνοντάς τον στα Τάρταρα και καταδικάζοντάς τον σε αιώνια δίψα και πείνα. Ο Πέλοπας, έχοντας ακούσει για την ομορφιά της Ιπποδάμειας, ήλθε στην Ελλάδα και τη διεκδίκησε. Ο πατέρας της, βασιλιάς της Πίσας, Οινόμαος, είχε διακρίψει ότι θα έδινε την κόρη του σε όποιον τον νικούσε σε αγώνα αρματοδρομίας· όποιος όμως έχανε, θα έχανε και τη ζωή του. Όταν εμφανίστηκε ο Πέλοπας, η Ιπποδάμεια τον ερωτεύτηκε και τον βοήθησε να νικήσει τον πατέρα της, που φονεύτηκε στην αρματοδρομία. Ο Πέλοπας την παντρεύτηκε και έγινε βασιλιάς της περιοχής που πήρε το όνομά του (Πελοπόννησος < Πέλοπος + νήσος = η νήσος του Πέλοπος).

ΠΕΡΣΕΑΣ Γιος της Δανάης και του Δία· με τη βοήθεια των θεών σκότωσε τη Μέδουσα, ένα τέρας που μεταμόρφωνε σε πέτρα όποιον την αντίκριζε.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ Κόρη της θεάς Δήμητρας. Την ερωτεύτηκε ο Πλούτωνας και με την άδεια του Δία την απήγαγε, ενώ μάζευε με τις φίλες της λουλούδια, και την οδήγησε στον Κάτω Κόσμο. Σύμφωνα με κάποιον άλλο μύθο στην απαγωγή της συνέργησε η Αφροδίτη, ενώ την Περσεφόνη προσπάθησαν να τη βοηθήσουν η Ήρα και η Αθηνά· ο Δίας όμως με έναν κεραυνό του τις υποχρέωσε να μην επέμβουν. Στο βασίλειο του Άδη η Περσεφόνη από τη λύπη της δε δέχόταν να φάει· τέλος πείστηκε και γέυτηκε λίγα σπόρια ροδιού, γεγονός που τη σύνδεσε με τον Κάτω Κόσμο. Ο Δίας, υποκύπτοντας στις παρακλήσεις της Δήμητρας, αποφάσισε να αφήσει την Περσεφόνη να επιστρέψει στον Πάνω Κόσμο· κάτι τέτοιο όμως ήταν αδύνατο, γιατί έχοντας δεχτεί τροφή στον Κάτω Κόσμο συνδέθηκε για πάντα με αυτόν. Έτσι, ο πατέρας των θεών αποφάσισε να περνά η Περσεφόνη ένα τμήμα του χρόνου στον Κάτω Κόσμο και τον υπόλοιπο χρόνο στον Πάνω. Η Περσεφόνη είναι έτσι σύμβολο του θανάτου (το χειμώνα) και της αναγέννησης (την άνοιξη) της φύσης.

ΠΡΩΤΕΑΣ Στην *Οδύσεια* είναι ένας μικρός θαλάσσιος θεός, που κατοικεί στο νησί Φάρο της Αιγύπτου, με μαγικές ικανότητες και τη δύναμη να μεταμορφώνεται. Στην *Ελένη* παρουσιάζεται ως ένας σοφός και δίκαιος βασιλιάς της Αιγύπτου, στον οποίο ο Δίας εμπι-

σεύτηκε τη φύλαξη της Ελένης, όσο οι Έλληνες και οι Τρώες πολεμούσαν για το είδωλό της. Παιδιά του Πρωτέα είναι η μάντισσα Θεονόη και ο Θεοκλύμενος που τον διαδέχτηκε στο θρόνο.

ΡΕΑ Θυγατέρα της Γης και του Ουρανού, σύζυγος του Κρόνου, μητέρα του Δία. Η Ρέα ταυτίστηκε αργότερα με την Κυβέλη (βλ. λέξη).

ΣΕΙΡΗΝΕΣ Θαλάσσιες θεές, με το σώμα μισό πουλιού (από τη μέση και κάτω) και μισό γυναίκας. Σύμφωνα με μια εκδοχή του μύθου ήταν συντρόφισσες της Περσεφόνης· μετά την απαγωγή της από τον Πλούτωνα θρηνούσαν για την απώλειά της και ζήτησαν από τους θεούς φτερά, για να γυρίσουν τον κόσμο και να ψάξουν για τη φίλη τους. Άλλος μύθος αναφέρει ότι ήταν η Δήμητρα που τις τιμώρησε και τις μεταμόρφωσε σε τέρατα, γιατί δεν εμπόδισαν την απαγωγή της κόρης της. Οι Σειρήνες συνδέονται λοιπόν άμεσα με την Περσεφόνη και τον Κάτω Κόσμο.

TANTAΛΟΣ Βλ. *Πέλοπας*

ΤΕΥΚΡΟΣ Γιος του βασιλιά της Σαλαμίνας, Τελαμώνα, και της Ησιόνης, ετεροθαλής αδελφός του Αίαντα. Στην Τροία διακρίθηκε για τις ικανότητές του ως τοξότης. Μετά το τέλος του πολέμου γύρι-

σε στη Σαλαμίνα, όπου όμως δεν τον δέχτηκε ο Τελαμώνας, γιατί δεν εμπόδισε αρχικά και δεν εκδικήθηκε αργότερα το θάνατο του αδελφού του, Αίαντα. Ένας χρησμός τον οδήγησε στην Κύπρο, όπου ίδρυσε τη Σαλαμίνα, για να του θυμίζει την πατρίδα γη.

ΤΙΤΑΝΙΔΑ Κόρη του τιτάνα Μέροπα.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ Βασιλιάς της Σπάρτης, σύζυγος της Λήδας και θνητός πατέρας των Διόσκουρων και της ωραίας Ελένης.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ Νέος από τις Αμύκλες της Λακωνίας, σύντροφος του Απόλλωνα. Ο θεός Ζέφυρος (ο δυτικός άνεμος), ζηλεύοντας τη φιλία του Απόλλωνα με τον Υάκινθο, μια μέρα παρέσυρε ένα δίσκο, που πέταξε ο Απόλλωνας ενώ αθλείτο, με αποτέλεσμα ο δίσκος να σκοτώσει τον Υάκινθο. Από το αίμα του αναπήδησε ένα λουλούδι που πήρε το όνομά του.

ΧΑΡΙΤΕΣ Τρεις αδελφές, κόρες του Δία, σύμβολα της χάρις και της ομορφιάς. Συντροφεύουν τις Μούσες και εμπνέουν τους καλλιτέχνες, για να δημιουργούν έργα γεμάτα ομορφιά και χάρη.

ΨΑΜΑΘΗ Νηρηίδα, παντρεμένη αρχικά με τον Αιακό και αργότερα με τον Πρωτέα.

ΛΕΞΙΚΟ ΟΡΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ / ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ Δευτερεύον πρόσωπο της τραγωδίας, συνήθως ανώνυμο, που αφηγείται στους ήρωες (και στους θεατές) γεγονότα που συνέβησαν εκτός σκηνής ή μέσα στο παλάντι· οι αγγελιαφόροι ονομάζονται στα αρχαία *εξάγγελοι*, όταν αναγγέλλουν γεγονότα που συνέβησαν μέσα στα ανάκτορα ή στο ναό, και *άγγελοι*, όταν τα γεγονότα που αναγγέλλουν συνέβησαν σε άλλο τόπο. (Βλ. και λήμμα *ενόπτιο τόπου*).

ΑΜΟΙΒΑΙΑ Τραγούδια που τραγουδούν εναλλάξ τα πρόσωπα επί σκηνής. Στα τραγούδια αυτά τουλάχιστον ένα πρόσωπο τραγουδά σε λυρική μέτρα, για να εκφράσει τα έντονα συναισθηματά του, ενώ το άλλο πρόσωπο μπορεί να απαντά με απαγγελόμενους στίχους ή και με τραγούδι. Τέτοιο αμοιβαίο έχουμε στη σκηνή της αναγνώρισης Μενέλαου-Ελένης (690-772). Όταν τα τραγούδια είναι θρηνητικά και τραγουδιούνται εναλλάξ από το Χορό και τα πρόσωπα επί σκηνής, τότε έχουμε κομμό (βλ. και λ. *καμμός*).

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ Στοιχείο του μύθου της τραγωδίας· η μεταβολή, το πέρασμα από την άγνοια στη γνώση. Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη η αναγνώριση ενός προσώπου μπορεί να γίνει: α) με *σημάδια* (όπως στην *Οδύσσεια*, όπου η Ευρύκλεια αναγνωρίζει τον Οδυσσέα από την ουλή στο πόδι του)· β) *από τα ίδια τα γεγονότα* (π.χ. στην *Ιφιγένεια στη Χώρα των Ταύρων* η ηρωίδα, ζώντας μακριά από την Ελλάδα, αποφασίζει να στείλει ένα γράμμα στον αδελφό της Ορέστη με έναν αιχμάλωτο Έλληνα· του δίνει το γράμμα και του λέει να το δώσει εκ μέρους της, της Ιφιγένειας, στον Ορέστη· έτσι ο Ορέστης αναγνωρίζει την Ιφιγένεια)· γ) με *ανάμνηση* (π.χ. στην *Οδύσσεια* οι Φαίακες αναγνωρίζουν τον Οδυσσέα, όταν αυτός, ακούγοντας τον αοιδό Δημόδοκο να τραγουδάει για τον Τρωικό πόλεμο, θυμάται τα πάθη του και δακρύζει)· δ) με *συλλογισμούς* (η Ηλέκτρα στην ομώνυμη τραγωδία του Σοφοκλή αναγνωρίζει ότι έχει έλθει ο αδελφός της Ορέστης, όταν ανακαλύπτει στον τάφο του πατέρα τους

τρίχες από τα μαλλιά του και συμπεραίνει ότι μόνο ο Ορέστης μπορεί να τις άφησε εκεί σε ένδειξη πένθους).

ΑΝΤΙΛΑΒΗ Σύνομη φράση που εκτείνεται σε ένα μόνο ημιστίχιο, έτσι ώστε ένας στίχος να μοιράζεται σε δύο πρόσωπα. Αντιλαβές χρησιμοποιούνται όταν ο διάλογος είναι ζωηρός και έντονος.

ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ ΘΕΟΣ Θεός που εμφανίζεται στο έργο με τη βοήθεια του μηχανήματος. Ο από μηχανής θεός παρεμβαίνει συνήθως, όταν το έργο έχει φτάσει σε αδιέξοδο, και δίνει λύση. Αποτελεί τυπικό γνώρισμα της ευριπίδειας τραγωδίας.

ΔΙΑΛΟΓΙΚΑ / ΕΠΙΚΑ ΜΕΡΗ Βλ. *κατά ποσόν μέρος*

ΔΙΑΝΟΙΑ Ένα από τα κατά ποιόν μέρη της τραγωδίας, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη· οι ιδέες των ηρώων και του Χορού, όπως εμφανίζονται, όταν επιχειρηματολογούν ή όταν εκφράζουν γενικές σκέψεις με αφορμή κάποια συγκεκριμένα περιστατικά. Μέρος της διάνοιας είναι και οι αποφθεγματικές φράσεις, δηλ. ιδέες διατυπωμένες σύντομα, με καθολική συνήθως ισχύ. Τα αποφθέγματα χρησιμοποιεί ιδιαίτερα στα έργα του ο Ευριπίδης, που αρέσκειται στη διατύπωση απόψεων για διάφορα ζητήματα· γι' αυτόν το λόγο ονομάστηκε και «ο από σκηνής φιλόσοφος».

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ Είδος της χορικής λυρικής ποίησης με περιεχόμενο που είχε σχέση με τις περιπέτειες του θεού Διονύσου και της λατρείας του. Δημιουργός του διθύραμβου θεωρείτο ο ποιητής Αρίων από την Κόρινθο.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ Ο τρόπος με τον οποίο διαρθρώνεται ο μύθος της τραγωδίας, έτσι ώστε το ένα γεγονός να προκύπτει από το άλλο.

ΕΛΕΟΣ Η συμπόνια και ο πόνος που αισθάνεται ο θεατής βλέποντας τον ήρωα να υποφέρει.

ΕΜΒΟΛΙΜΟ ΑΣΜΑ Λυρικό άσμα που δεν έχει άμεση σχέση με το μύθο της τραγωδίας. Ορισμένοι μελετητές ισχυρίζονται ότι το Β' Στάσιμο της *Ελένης* είναι εμβόλιμο άσμα.

ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΥΘΟΥ Στην αρχαία τραγωδία η υπόθεση του έργου, ο

μύθος, έχει ενότητα, παρουσιάζει δηλαδή από την αρχή ως το τέλος ένα μόνο σημαντικό περιστατικό από τη ζωή και τη δράση του ήρωα/των ηρώων, και όχι ολόκληρη τη ζωή του/τους και τη δράση του/τους.

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΠΟΥ Βασική αρχή της αρχαίας τραγωδίας, σύμφωνα με την οποία η υπόθεση, ο **μύθος, διαδραματίζεται στον ίδιο χώρο** (συνήθως μπροστά σε ένα ανάκτορο ή ένα ναό): τα γεγονότα που διαδραματίζονται σε άλλο χώρο τα πληροφορούνται οι ήρωες και οι θεατές από τους αγγελιαφόρους. Στο σύγχρονο θέατρο με την αλλαγή σκηνικών μπορούμε να παρακολουθήσουμε γεγονότα που υποτίθεται συμβαίνουν σε εντελώς διαφορετικούς τόπους. Στην *Ελένη* όλο το έργο εξελίσσεται μπροστά στα ανάκτορα του Πρωτέα· για όσα συμβαίνουν έξω από αυτό τον τόπο μάς πληροφορούν οι Αγγελιαφόροι.

ΕΝΟΤΗΤΑ ΧΡΟΝΟΥ Βασική αρχή της αρχαίας τραγωδίας, σύμφωνα με την οποία η υπόθεση, ο **μύθος του έργου, εκτυλίσσεται κατά κανόνα μέσα σε είκοσι τέσσερις το πολύ ώρες**. Αντίθετα, στο σύγχρονο θέατρο μπορούμε να παρακολουθήσουμε γεγονότα που εκτυλίσσονται σε πολύ μεγάλα χρονικά διαστήματα (ακόμα και μια ολόκληρη ζωή).

ΕΞΟΔΙΟ ΑΣΜΑ Το άσμα που τραγουδά ο χορός στο τέλος της τραγωδίας, όταν αποχωρεί από την ορχήστρα.

ΕΞΟΔΟΣ Το τελευταίο από τα κατά ποσόν (βλ. λήμμα) διαλογικά μέρη, με το οποίο κλείνει η τραγωδία.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ (< *επί* + *εἰσοδος*) Κατά ποσόν, **επικό/διαλογικό μέρος, ανάμεσα σε δύο χορικά**. Στα επεισόδια, όπου έχουμε εξέλιξη της δράσης, μιλούν και δρουν κυρίως τα πρόσωπα του δράματος (οι υποκριτές) και ο Κορυφαίος/Κορυφαία του Χορού.

ΕΠΙΒΡΑΔΥΝΣΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ Η **επιβράδυνση της πορείας προς ένα γεγονός**, που περιμένουν –συνήθως με αγωνία– να συμβεί οι ήρωες και οι θεατές. Π.χ. στην *Ελένη* έχουμε επιβράδυνση, όταν η ηρώδα αντικρίζει το Μενέλαο· οι θεατές αναμένουν ότι θα επέλθει η αναγνώριση και η ηρώδα θα τρέξει να τον αγκαλιάσει· όμως αυτή, τρομαγμένη από την όψη του, το βάζει στα πόδια, με αποτέλεσμα να αναβάλλεται (επιβραδύνεται) η αναγνώριση.

ΕΠΙΠΑΡΟΔΟΣ Το τραγούδι που τραγουδά ο Χορός, **όταν επανέρχεται στην ορχήστρα μετά τη μετάστασή του**.

ΗΘΟΣ Ένα από τα κατά ποιόν μέρη της τραγωδίας, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη: ο **χαρακτήρας και η στάση ζωής των ηρώων**, όπως εκδηλώνεται με τους λόγους, τις πράξεις και τις επιλογές τους, όταν βρίσκονται σε δίλημμα ή κινδυνεύουν. Ο Αριστοτέλης πιστεύει ότι τα ήθη πρέπει να είναι **χρηστά**, να εκφράζουν δηλ. ευγένεια και αγαθή προαίρεση, **άρμόττονα**, να συμφωνούν δηλαδή με την ηλικία, το φύλο και την κοινωνική τάξη των ηρώων, και **όμοια και όμαλά**, δηλ. οι ήρωες να μην παρουσιάζουν απότομες και αδικαιολόγητες μεταπτώσεις (ο Αχιλλέας π.χ. δεν επιτρέπεται να παρουσιάζεται ξαφνικά και χωρίς λόγο δειλός).

ΘΕΟΛΟΓΕΙΟ Ένα είδος εξέδρας, μπαλκονιού, **στη στέγη της σκηνής**, δηλ. του σκηνικού οικοδομήματος. Εκεί εμφανίζονταν οι θεοί, όταν απευθύνονταν στους ήρωες. Διαφορετικά, οι θεοί εμφανίζονταν στο έργο με τη βοήθεια της «μηχανής».

ΚΑΘΑΡΣΗ Πολυσημιακή έννοια, που αναφέρεται στον αριστοτε-

λικό ορισμό της τραγωδίας ([...] *δι' ἐλέου και φόβου περαινουσα την των τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν*). Σύμφωνα με μια ερμηνεία, ο θεατής παρακολουθώντας τα παθήματα των ηρώων αισθάνεται λύπηση, έλεος γι' αυτούς και φόβο. Στο τέλος όμως του έργου αισθάνεται **ανακούφιση και ψυχική ηρεμία**, είτε γιατί ο ήρωας δικαιώθηκε είτε γιατί έχει αποκατασταθεί η ηθική τάξη.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ Βασική αισθητική αρχή που, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, πρέπει να διέπει το μύθο και την πλοκή μιας τραγωδίας: ο ποιητής δηλαδή πρέπει να παρουσιάζει πράγματα **αληθοφανή**, που θα μπορούσαν να συμβούν, και **δικαιολογημένα από ψυχολογική και δραματική άποψη**.

ΚΑΤΑ ΠΟΙΟΝ ΜΕΡΗ Τα μέσα που χρησιμοποιεί ο τραγικός ποιητής, ώστε να πετύχει με το έργο του τη μίμηση (*ἔστιν οὖν τραγωδία μίμησις πράξεως...*): σύμφωνα με τον Αριστοτέλη είναι: **ὁ μῦθος**, τὸ **ἦθος**, ἡ **λέξις**, ἡ **διάνοια**, ἡ **μελοποιία** (τὸ μέλος) και ἡ **ὄψις**.

ΚΑΤΑ ΠΟΣΟΝ ΜΕΡΗ Τα μέρη, τα τμήματα στα οποία χωρίζεται μια τραγωδία. Διακρίνουμε δυο κατηγορίες: 1) Τα **επικά** – **διαλογικά μέρη**: ο **πρόλογος**, τα **επεισόδια** και η **ἐξοδος**: γραμμένα σε στίχο με μέτρο, απαγγέλλονται από τους **υποκριτές** του έργου και τον **Κορυφαίο/α** του Χορού, χωρίς να συνοδεύονται από μουσική· 2) Τα **λυρικά μέρη**: η **πάροδος** και τα **στάσιμα**: γραμμένα σε λυρικά μέτρα συνοδεύονται από **μουσική**, εκτελούνται από το **Χορό** του δράματος (γι' αυτό ονομάζονται και **χορικά μέρη**). Σε ορισμένα δράματα υπάρχουν και οι **κομμοί**, οι **μονωδίες** και οι **διωδίες** των προσώπων του δράματος, που ανήκουν επίσης στα λυρικά μέρη.

ΚΟΜΜΟΣ (< *κόπτομαι* = χτυπώ το κεφάλι και το στήθος με τα χέρια μου σε ένδειξη πένθους και θλίψης: πρβ. τη λέξη *κοπετός*). **Θρηνητικό άσμα** που τραγουδούν **εναλλάξ ο Χορός και τα πρόσωπα επί σκηνής**. Μερικές φορές ο κομμός παίρνει τη θέση της παρόδου, όπως στην *Ελένη*.

ΛΕΞΙΣ Ένα από τα κατά ποιόν μέρη της τραγωδίας σύμφωνα με τον Αριστοτέλη: η **γλώσσα που χρησιμοποιεί ο ποιητής και οι εκφραστικοί τρόποι και σχήματα**, π.χ. τα επίθετα, οι μεταφορές, οι προσωποποιήσεις, οι εικόνες κ.λπ. Η λέξις πρέπει να είναι **προσαρμοσμένη** στην ηλικία, το φύλο και την κοινωνική τάξη των ηρώων. Ο λόγος π.χ. των Αγγελιαφόρων στην *Ελένη* φανερώνει την κοινωνική τους τάξη.

ΛΥΡΙΚΑ ΜΕΡΗ Βλ. *κατά ποσόν μέρη*

ΜΕΛΟΣ / ΜΕΛΟΠΟΙΙΑ Ένα από τα κατά ποιόν μέρη της τραγωδίας. Η **μουσική των λυρικών, των αδόκμων μερών της τραγωδίας**. Δε μας έχει σωθεί η μουσική από τις τραγωδίες· σύμφωνα όμως με τον Αριστοτέλη, έπρεπε οι τραγικοί ποιητές να τη χρησιμοποιούν, ώστε να είναι πιο έντονα τα συναισθήματα που θα ένιωθαν οι θεατές.

ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ ΧΟΡΟΥ Η αποχώρηση του χορού από την ορχήστρα κατά τη διάρκεια του έργου.

ΜΗΧΑΝΗ Ή ΑΙΩΡΑ Μηχάνημα του θεάτρου, ένα είδος γερανού, με το οποίο εμφανίζεται «ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός».

ΜΟΝΩΔΙΑ Τραγούδι που τραγουδά ένας ηθοποιός, όπως η Ελένη στο τέλος της Παρόδου (στην ομώνυμη τραγωδία).

ΜΥΘΟΣ Ένα από τα κατά ποιόν μέρη της τραγωδίας, σύμφωνα με τον

Αριστοτέλη· είναι η υπόθεση, το «σενάριο» της τραγωδίας. Οι υποθέσεις των τραγωδιών (οι μύθοι τους) είναι παρμένες συνήθως από τις περιπέτειες του θεού Διονύσου ή μυθικών προσώπων, όπως του Ηρακλή, του Θησέα, των ηρώων του Τρωικού πολέμου κ.λπ. Κατά κανόνα οι τραγικοί ποιητές ακολουθούν στο μύθο της τραγωδίας τους τη **μυθική παράδοση**, στα βασικά της τουλάχιστον στοιχεία, είναι δυνατόν όμως και να αποκλίνουν στην *Ελένη* ο τραγικός ποιητής επινοεί νέα πρόσωπα (τη Θεονόη και το Θεοκλύμενο) ή αλλάζει κάποια στοιχεία (π.χ. μαθαίνουμε ότι η Λήδα αυτοκτόνησε από ντροπή για τις πράξεις της κόρης της, μολονότι αυτό δεν αναφέρεται σε κανένα μύθο).

ΟΡΧΗΣΤΡΑ Μέρος του θεάτρου· ο **κυκλικός χώρος**, όπου ορχείται (> ορχήστρα), χορεύει δηλαδή ο Χορός.

ΟΨΙΣ Ένα από τα κατά ποιόν μέρη της τραγωδίας, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη· πρόκειται για τα **οπικά στοιχεία της παράστασης**, ό,τι δηλαδή βλέπει ο θεατής παρακολουθώντας το έργο· για παράδειγμα, ο τρόπος με τον οποίο υποκρίνονται οι ηθοποιοί, η σκευή τους, η σκηνογραφία κ.λπ. Το **σκηνικό** συνήθως ήταν απλό και παρίστανε την πρόσοψη ενός ανακτόρου ή ναού. Στην *Ελένη* το σκηνικό είναι η πρόσοψη ενός ανακτόρου και ο τάφος του Πρωτέα.

ΠΑΡΟΔΟΣ α) Ένα από τα κατά ποσόν (βλ. λήμμα) λυρικά μέρη της τραγωδίας. Το **τραγουδί** που τραγουδάει ο Χορός, όταν μπαίνει στη σκηνή για πρώτη φορά. β) Η αριστερή και δεξιά είσοδος στην ορχήστρα· σύμφωνα με τη σύμβαση του αρχαίου θεάτρου, από τη δεξιά είσοδο εισέρχεται ένα πρόσωπο ερχόμενο από το λιμάνι ή από την πόλη και από την αριστερή, όταν έρχεται από την ύπαιθρο, τους αγρούς.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ Στοιχείο του μύθου· η **μεταβολή της κατάστασης στο αντίθετο από αυτό που επιδιώκει ένα πρόσωπο του δράματος με τις ενέργειές του**.

ΠΡΟΑΓΩΝΑΣ Μια δυο μέρες πριν παρουσιασθούν επίσημα στο θέατρο οι τραγωδίες, οι χορηγοί, οι δραματικοί ποιητές, οι ηθοποιοί και οι Χοροί, εμφανίζονταν στο **Ωδείο** (ένα στεγασμένο κτίριο δίπλα στο θέατρο του Διονύσου) και ανακοίνωναν τους τίτλους και τις υποθέσεις των έργων τους. Η **εκδήλωση αυτή**, που προηγείτο των δραματικών αγώνων, ονομαζόταν προάγων ή προαγών.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Ένα από τα κατά ποσόν (βλ. λήμμα) διαλογικά μέρη της τραγωδίας. Είναι η **αρχή του έργου**· μπορεί να έχει **μονολογική** αλλά και **διαλογική** μορφή. Στην *Ελένη*, το πρώτο μέρος του Προλόγου είναι ένας μονόλογος της Ελένης και το δεύτερο ένας διάλογος της Ελένης με τον Τεύκρο. Με τον πρόλογο οι θεατές μαθαίνουν για τον **τόπο**, τα **πρόσωπα** και τα **βασικά στοιχεία του μύθου** του έργου.

ΠΡΟΣΩΠΕΙΟ βλ. σκευή

ΣΚΕΥΗ Τα **κουστούμια**, η **μάσκα** (το προσωπίο) και ό,τι γενικά φορούσαν ή κρατούσαν οι ηθοποιοί σε μια παράσταση.

ΣΤΑΣΙΜΑ Κατά ποσόν (βλ. λήμμα) λυρικά μέρη της τραγωδίας. Τα **τραγουδία του Χορού**, όταν έχει πάρει πια τη θέση του στην ορχήστρα (*στάσιμον* < *στάσις* < *ἵσταμαι*). Συνήθως τα στάσιμα αποτελούνταν από **στροφές**, **αντιστροφές** και **επωδούς**. Υποστηρίζεται ότι τη στροφή (< *στρέφ-ω/ομαι*) την τραγουδούσε το ένα ημικόριο (δηλαδή ο μισός χορός) κινούμενο προς μια κα-

τεύθυνση, ενώ την αντιστροφή το άλλο ημικόριο κινούμενο προς την αντίθετη. Με την επωδή τέλειωνε το στάσιμα. Σε ορισμένα στάσιμα υπάρχει κι ένα εισαγωγικό άσμα, η **προωδός**.

ΣΤΙΧΟΜΥΘΙΑ Ο **διάλογος ανάμεσα σε δύο πρόσωπα με μονόστιχα**· ο διάλογος με δίστιχα λέγεται **διστιχομυθία**. Χρησιμοποιείται συνήθως όταν υπάρχουν σκηνές έντονου πάθους, διαξίφισμών, και γενικά όταν τα συναισθήματα των ηρώων είναι έντονα, ή όταν το ένα πρόσωπο προσπαθεί να αντιλήσει πληροφορίες από το συνομιλητή του.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ Η κατάσταση κατά την οποία τα **πρόσωπα** (οι ήρωες, ο Χορός) **αγνοούν πράγματα που γνωρίζουν τα άλλα πρόσωπα και οι θεατές ή μόνον οι θεατές της τραγωδίας**, με αποτέλεσμα τα λόγια τους να παίρνουν γι' αυτούς που γνωρίζουν την αλήθεια διαφορετικό νόημα. Όταν π.χ. η Ελένη στην ομώνυμη τραγωδία βλέπει το ρακένδυτο Μενέλαο, αγνοώντας ότι είναι ο ποθητός σύζυγός της, το βάζει στα πόδια και φωνάζει για βοήθεια· πιστεύει ότι ο Μενέλαος είναι άνθρωπος του Θεοκλύμενου. Η στάση της και τα λόγια της είναι παράδειγμα τραγικής ειρωνείας.

ΤΡΑΓΙΚΩΜΩΔΙΑ Θεατρικό έργο στο οποίο αναμιγνύονται στοιχεία και τραγικά και κωμικά. Τον όρο χρησιμοποίησε πρώτος ο Λατίνος ποιητής Πλαύτος, για να χαρακτηρίσει το δράμα του *Amphitryon*. Κάποια έργα του Ευριπίδη, όπως η *Ελένη*, χαρακτηρίζονται από ορισμένους μελετητές ως τραγικωμωδίες.

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΗΡΩΑΣ Ο ήρωας που **πάσχει**, υποφέρει. Η **τραγικότητα** δημιουργείται κατά κανόνα:

- όταν ο ήρωας **πάσχει εξαιτίας μιας αναπόφευκτης μοίρας**, (π.χ. η Ελένη στην ομώνυμη τραγωδία υποφέρει στην Αίγυπτο, γιατί έτσι όρισαν οι θεοί, που για τους δικούς τους σκοπούς την απομάκρυναν από τη Σπάρτη)·
- όταν **υποπίπτει σε σφάλμα από λάθος υπολογισμούς** (*ἀμαρτία*) ή από **υπερβολική αυτοπεποίθηση και αλαζονεία** (*ὑβρις*)·
- όταν **έρχεται αντιμέτωπος με δυνάμεις υπέρτερες** (π.χ. η Ελένη στην ομώνυμη τραγωδία, όταν πιέζεται να παντρευτεί παρά τη θέλησή της το Θεοκλύμενο)·
- όταν **βρίσκεται στην ανάγκη να επιλέξει ανάμεσα σε δυο λύσεις, που και οι δυο θα τον πληγώσουν**·
- όταν ο ήρωας **μεταπίπτει από την ευτυχία στη δυστυχία** (π.χ. στην *Ελένη* ο Μενέλαος, ο νικητής της Τροίας, παρουσιάζεται ως επαίτης ναυαγός).

ΦΟΒΟΣ Ο **φόβος** που αισθάνεται ο θεατής βλέποντας τον ήρωα να πάσχει. Το συναίσθημα του φόβου επιτείνεται, γιατί ο θεατής σκέφτεται συχνά ότι θα μπορούσε να βρεθεί σε παρόμοια θέση με τους ήρωες του έργου.

ΧΟΡΟΣ Ομάδα **δώδεκα** και αργότερα (από την εποχή του Σοφοκλή) **δεκαπέντε** ατόμων που **τραγουδούσε**, ενώ παράλληλα **χόρευε** τα **χορικά** (που ανήκουν στα λυρικά μέρη της τραγωδίας). Ο Αριστοτέλης πιστεύει ότι οι τραγικοί ποιητές πρέπει να παρουσιάζουν το Χορό ως ένα από τα πρόσωπα της τραγωδίας· στον Ευριπίδη όμως ο Χορός δεν έχει συνήθως ουσιαστική συμμετοχή στη δράση, αλλά με τα άσματά του αντικαθερπίζει τα πάθη των ηρώων και στοχάζεται με αφορμή τις περιπέτειες και τα πάθη τους για θέματα, όπως είναι η ευτυχία, ο θεός, η τύχη κ.λπ.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

σελ. 5	(ΕΙΚ.) Από το πρόγραμμα της παράστασης Ευριπίδης, <i>Βάκχες</i> , Piccolo Teatro de Milano – Teatro d' Europa, 2004.
σελ. 6	(ΕΙΚ. 1) <i>Ελληνική Μυθολογία</i> , τόμ. 5, Εκδοτική Αθηνών. (ΕΙΚ. 2) <i>Η Καθημερινή, Οδηγοί του κόσμου, Αθήνα και ηπειρωτική Ελλάδα</i> .
σελ. 8	(ΕΙΚ.) Από το πρόγραμμα της παράστασης Ευριπίδης, <i>Ελένη</i> , Αμφιθέατρο, 1999.
σελ. 9	(ΕΙΚ.) <i>Επίδαυρος, 40 Χρόνια Φεστιβάλ</i> , Δημοτική Επιχείρηση Πολιτιστικής Ανάπτυξης, Δήμος Ασκληπείου – Νέα Σύνορα-Α. Α. Λιβάνη.
σελ. 11	(ΕΙΚ. 1) Πλάτων Μάξιμος, <i>Αρχαία Ελληνικά Θέατρα</i> . (ΕΙΚ. 2) Κ. Μπολέτης, Μ. Ζ. Πιένης (επιμ.), <i>Μια σκηνή για το Διόνυσο</i> , Καπόν. (ΕΙΚ. 3) «Επτά Ημέρες», <i>Η Καθημερινή της Κυριακής</i> , 20/8/2000.
σελ. 13	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε. (ΕΙΚ. 2) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε. (ΕΙΚ. 3) <i>Ελληνική Μυθολογία</i> , τόμ. 5, Εκδοτική Αθηνών.
σελ. 15	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε. (ΕΙΚ. 2) Αρχείο Αμφιθεάτρου. (ΕΙΚ. 3) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
σελ. 17	(ΕΙΚ. 1) <i>Ελληνική Μυθολογία</i> , τόμ. 5, Εκδοτική Αθηνών. (ΕΙΚ. 2) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
σελ. 19	(ΕΙΚ. 3) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, <i>Επίδαυρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις</i> , Μίλτος. (ΕΙΚ. 1) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, <i>Επίδαυρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις</i> , Μίλτος. (ΕΙΚ. 2) Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Επιδαύρια 1977. (ΕΙΚ. 3) <i>Ελληνική Μυθολογία</i> , τόμ. 5, Εκδοτική Αθηνών.
σελ. 21	(ΕΙΚ. 1) <i>Κύκλος Ελένη</i> , Έκδοση του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών σε συνεργασία με το Μ.Ι.Ε.Τ. (ΕΙΚ. 2) Αρχείο Εταιρείας Θεάτρου.
σελ. 23	(ΕΙΚ.) Από το πρόγραμμα της παράστασης Σοφοκλής, <i>Ηλέκτρα</i> , Εθνικό Θέατρο, 1996.
σελ. 25	(ΕΙΚ. 1) <i>Ιστορία του Ελληνικού Έθνους</i> , τόμ. Γ2, Εκδοτική Αθηνών. (ΕΙΚ. 2) Από το πρόγραμμα της παράστασης Ευριπίδης, <i>Ηλέκτρα</i> , ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Πάτρας, 2003.
σελ. 27	(ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Επιδαύρια, 1977. (ΕΙΚ. 2) <i>Ιστορία του Ελληνικού Έθνους</i> , τόμ. Γ2, Εκδοτική Αθηνών. (ΕΙΚ. 3) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
σελ. 29	(ΕΙΚ. 1) «Επτά Ημέρες» <i>Η Καθημερινή της Κυριακής</i> , 13/7/2003. (ΕΙΚ. 2) <i>Κύκλος Ελένη</i> , Έκδοση του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών σε συνεργασία με το Μ.Ι.Ε.Τ. (ΕΙΚ. 3) Κ. Μπολέτης, Μ. Ζ. Πιένης (επιμ.), <i>Μια σκηνή για το Διόνυσο</i> , Καπόν.
σελ. 31	(ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Επιδαύρια, 1977. (ΕΙΚ. 2) <i>Κύκλος Ελένη</i> , Έκδοση του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών σε συνεργασία με το Μ.Ι.Ε.Τ.
σελ. 33	(ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Επιδαύρια, 1977. (ΕΙΚ. 2) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
σελ. 35	(ΕΙΚ. 1) <i>Κύκλος Ελένη</i> , Έκδοση του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών σε συνεργασία με το Μ.Ι.Ε.Τ. (ΕΙΚ. 2) <i>Κύκλος Ελένη</i> , Έκδοση του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών σε συνεργασία με το Μ.Ι.Ε.Τ.
σελ. 37	(ΕΙΚ. 1) <i>Επίδαυρος, 40 Χρόνια Φεστιβάλ</i> , Δημοτική Επιχείρηση Πολιτιστικής Ανάπτυξης, Δήμος Ασκληπείου – Νέα Σύνορα-Α. Α. Λιβάνη. (ΕΙΚ. 2) Διονύσης Φωτόπουλος, <i>Σκηνικά Κοστούμια 2</i> , Καστανιώτης. (ΕΙΚ. 3) <i>Επίδαυρος, 40 Χρόνια Φεστιβάλ</i> , Δημοτική Επιχείρηση Πολιτιστικής Ανάπτυξης, Δήμος Ασκληπείου – Νέα Σύνορα-Α. Α. Λιβάνη. (ΕΙΚ. 4) Ουμπέρτο Έκο (επιμ.), <i>Ιστορία της μορφής</i> , μτφρ. Δ. Δόση, Χρ. Ρομποτής, Καστανιώτης.
σελ. 39	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Θεάτρου του Νότου.
σελ. 41	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Εταιρείας Θεάτρου. (ΕΙΚ. 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, <i>Επίδαυρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις</i> , Μίλτος.
σελ. 43	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Θεάτρου του Νότου. (ΕΙΚ. 2) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε. (ΕΙΚ. 3) <i>Ελληνική Μυθολογία</i> , τόμ. 5, Εκδοτική Αθηνών. (ΕΙΚ. 4) <i>Ημερολόγιο 2002, Η Μεγάλη Έξοδος</i> , Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών.
σελ. 45	(ΕΙΚ.) Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Επιδαύρια, 1977.
σελ. 47	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Αμφιθεάτρου. (ΕΙΚ. 2) «Επτά Ημέρες», <i>Η Καθημερινή της Κυριακής</i> , 30/5/1993.
σελ. 49	(ΕΙΚ.) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
σελ. 51	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε. (ΕΙΚ. 2) Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Επιδαύρια, 1977.
σελ. 53	(ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα του Κ.Θ.Β.Ε., Φεστιβάλ Επιδαύρου, 1995. (ΕΙΚ. 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, <i>Επίδαυρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις</i> , Μίλτος. (ΕΙΚ. 3) <i>René Magritte, Taschen/Γνώση</i> .
σελ. 55	(ΕΙΚ.) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
σελ. 57	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Αμφιθεάτρου. (ΕΙΚ. 2) Από το πρόγραμμα της παράστασης, Ευριπίδης, <i>Ίων</i> , Εθνικό Θέατρο, 2003. (ΕΙΚ. 3) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
σελ. 59	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Θεάτρου του Νότου. (ΕΙΚ. 2) <i>Κύκλος Ελένη</i> , Έκδοση του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών σε συνεργασία με το Μ.Ι.Ε.Τ. (ΕΙΚ. 3) <i>Κύκλος Ελένη</i> , Έκδοση του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών σε συνεργασία με το Μ.Ι.Ε.Τ.
σελ. 61	(ΕΙΚ. 1) <i>Ιστορία του Ελληνικού Έθνους</i> , τόμ. Γ2, Εκδοτική Αθηνών. (ΕΙΚ. 2) <i>Μπέριλ Μπρεχτ, Ποήματα</i> , μετάφραση και πρόλογος Νάντια Βαλαβάνη, Σύγχρονη Εποχή.
σελ. 63	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Εταιρείας Θεάτρου. (ΕΙΚ. 2) Γιολάντα Χατζή, <i>Ιταλοί Ζωγράφοι, 13ος-18ος αι., Οδηγός για παιδιά</i> , Κέδρος.
σελ. 65	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Θεάτρου του Νότου.
σελ. 67	(ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα της παράστασης, Σοφοκλής, <i>Ηλέκτρα</i> , Εθνικό Θέατρο, 1996. (ΕΙΚ. 2) Από το πρόγραμμα της παράστασης, Ευριπίδης, <i>Ιφιγένεια εν Ταύροις</i> , Θεσσαλικό Θέατρο, 1990.
σελ. 69	(ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Επιδαύρια, 1977. (ΕΙΚ. 2) Αρχείο Αμφιθεάτρου. (ΕΙΚ. 3) <i>Ιστορία του Ελληνικού Έθνους</i> , τόμ. ΙΒ´, Εκδοτική Αθηνών.
σελ. 71	(ΕΙΚ. 1) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε. (ΕΙΚ. 2) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε. (ΕΙΚ. 3) Αρχείο καλλιτέχνη.

- σελ. 73 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
(ΕΙΚ. 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
- σελ. 75 (ΕΙΚ. 1) Πολ Κάρλιτσι, *Εικονογραφημένη Ιστορία της Αρχαίας Ελλάδας του Κέμπριτζ*, μτφρ. Β. Κυριαζή, Ι. Ζαχαρόπουλος.
(ΕΙΚ. 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
- σελ. 77 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Θεάτρου του Νότου.
(ΕΙΚ. 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
- σελ. 79 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Θεάτρου του Νότου.
(ΕΙΚ. 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 3) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
(ΕΙΚ. 4) Αρχείο Εταιρείας Θεάτρου.
- σελ. 81 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Θεάτρου του Νότου.
(ΕΙΚ. 2) *Επίδαιρος, 40 Χρόνια Φεστιβάλ*, Δημοτική Επιχείρηση Πολιτιστικής Ανάπτυξης, Δήμου Ασκληπιείου – Νέα Σύνορα-Α. Α. Λιβάνη.
- σελ. 83 (ΕΙΚ. 1) Μάνος Στεφανίδης, *Ελληνομουσείον: Έξι αιώνες ελληνικής ζωγραφικής*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 2) Από το πρόγραμμα της παράστασης *Οδυσσεύχης* Ξ. Καλογεροπούλου, εκδ. Ιθάκη.
- σελ. 86 (ΕΙΚ. 1 & 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 3, 4 & 5) Αφίσες παραστάσεων.
- σελ. 87 (ΕΙΚ.) «Επτά Ημέρες», *Η Καθημερινή της Κυριακής*, 13/7/2003.
- σελ. 89 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
(ΕΙΚ. 2) *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, τόμ. Γ2, Εκδοτική Αθηνών.
- σελ. 91 (ΕΙΚ. 1) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 2) Μιχάλης Κακογιάννης, *Τριλογία*, Ιτανός.
- σελ. 93 (ΕΙΚ.) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
- σελ. 95 (ΕΙΚ. 1) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 2) Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Σοφοκλής, *Ηλέκτρα*, 1996.
(ΕΙΚ. 3) *Οδηγός του κόσμου, Η Καθημερινή, Αίγυπτος*.
- σελ. 97 (ΕΙΚ. 1) *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, τόμ. Γ2, Εκδοτική Αθηνών.
(ΕΙΚ. 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 3) Αρχείο Εταιρείας Θεάτρου.
(ΕΙΚ. 4) F. Tiradritti, *Θησαυροί της Αιγύπτου από το Μουσείο του Καΐρου, Η Καθημερινή*.
- σελ. 99 (ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα της παράστασης, *Ευριπίδης, Ελένη*, Αμφιθέατρο, Επιδαύρια, 1999.
(ΕΙΚ. 2) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
- σελ. 101 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
(ΕΙΚ. 2) Μ. Κακογιάννης, *Τριλογία*, Ιτανός.
- σελ. 103 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
- σελ. 105 (ΕΙΚ. 1) *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, τόμ. Γ2, Εκδοτική Αθηνών.
(ΕΙΚ. 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 3) *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, τόμ. Γ2, Εκδοτική Αθηνών.
(ΕΙΚ. 4) Εφημ. *Μησφορ Σκύρου*, τεύχ. 4, Φεβρουάριος 2001.
- σελ. 107 (ΕΙΚ. 1) Πολ Κάρλιτσι, *Εικονογραφημένη Ιστορία της Αρχαίας Ελλάδας του Κέμπριτζ*, μτφρ. Β. Κυριαζή, Ι. Ζαχαρόπουλος.
(ΕΙΚ. 2) Θ. Τερζόπουλος, Θέατρο Άπης, *Αναδρομή, Μέθοδος, Σχόλια, Άγρα*.
(ΕΙΚ. 3) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
- σελ. 108 (ΕΙΚ. 1) *Ελληνική Μυθολογία*, τόμ. 2, Εκδοτική Αθηνών.
- σελ. 109 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
- σελ. 111 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
(ΕΙΚ. 2) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
(ΕΙΚ. 3) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
- σελ. 113 (ΕΙΚ. 1) *Ανθολόγιο αρχαϊκής λυρικής ποίησης Β ΄ Ενιάιου Λυκείου*, ΟΕΔΒ, 2001.
(ΕΙΚ. 2) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
- σελ. 115 (ΕΙΚ. 1) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 2) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
- σελ. 117 (ΕΙΚ. 1) *60 χρόνια Εθνικό Θέατρο, 1932-1992*, Κέδρος.
- σελ. 119 (ΕΙΚ. 1) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 2) *Ελληνική Μυθολογία*, τόμ. 2, Εκδοτική Αθηνών.
- σελ. 121 (ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα της παράστασης Ευριπίδης, *Ελένη*, Θέατρο του Νότου, 1996.
(ΕΙΚ. 2) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
(ΕΙΚ. 3) E.H. Gombrich, *Ιστορία της Τέχνης*, μτφρ. Χρυσάνθη Κληρίδη, Λίνα Κάσδαγλη, Μ.Ι.Ε.Τ.
- σελ. 123 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
- σελ. 125 (ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, *Επιδαύρια*, 1977.
(ΕΙΚ. 2) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
- σελ. 127 (ΕΙΚ. 1) Από το πρόγραμμα της παράστασης Ευριπίδης, *Φοίνισσες*, Εθνικό Θέατρο, 1980.
(ΕΙΚ. 2) Από το πρόγραμμα της παράστασης Ευριπίδης, *Φοίνισσες*, Εθνικό Θέατρο, 1980.
- σελ. 129 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Αμφιθεάτρου.
(ΕΙΚ. 2) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
(ΕΙΚ. 3) Αρχείο Θεάτρου του Νότου.
(ΕΙΚ. 4) Αρχείο Θεάτρου του Νότου.
- σελ. 131 (ΕΙΚ. 1) Μ. Κακογιάννης, *Τριλογία*, Ιτανός.
(ΕΙΚ. 2) *Νεοελληνική Γλώσσα Γ΄ Γυμνασίου*, ΟΕΔΒ, 2006.
- σελ. 133 (ΕΙΚ. 1) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
- σελ. 135 (ΕΙΚ. 1) Π. Κόνολι, Χ. Νιοτζ, *Η αρχαία πόλη*, μτφρ. Μαρία Λεβεντοπούλου, Πατάκης.
(ΕΙΚ. 2) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 3) Κώστας Γεωργουσόπουλος, Ομάδα Θεατρολόγων, Σάββας Γώγος, *Επίδαιρος, Το Αρχαίο Θέατρο, οι Παραστάσεις*, Μίλτος.
(ΕΙΚ. 4) Αρχείο Κ.Θ.Β.Ε.
- σελ. 137 (ΕΙΚ. 1) Κ. Μπολέτης, Μ. Ζ. Πιπένης (επιμ.), *Μια σκηνή για το Διόνισσο*, Καπόν.
(ΕΙΚ. 2) Πλάτων Μάξιμος, *Αρχαία Ελληνικά Θέατρα*.

Παραχώρηση φωτογραφικού υλικού έγινε από τα θέατρα: Αμφιθέατρο Σπύρου Ευαγγελάτου, Εθνικό Θέατρο, Εταιρεία Θεάτρου «Η άλλη πλευρά», Θέατρο του Νότου, Κ.Θ.Β.Ε. και τους φωτογράφους Χριστίνα Καλλιγιάνη και Βασίλη Μποζίκη.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	5
ΚΕΙΜΕΝΟ – ΣΧΟΛΙΑ	9
Πρόλογος στ. 1-191.....	9
Πάροδος στ. 192-436	23
Α΄ Επεισόδιο στ. 437-575.....	39
Επιπάροδος – Β΄ Επεισόδιο στ. 576-1219.....	49
Α΄ Στάσιμο στ. 1220-1285	87
Γ΄ Επεισόδιο στ. 1286-1424.....	93
Β΄ Στάσιμο στ. 1425-1499	102
Δ΄ Επεισόδιο στ. 1500-1592	109
Γ΄ Στάσιμο στ. 1593-1652	117
Έξοδος στ. 1653-1870	123
ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΤΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	139
ΛΕΞΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ.....	140
ΛΕΞΙΚΟ ΟΡΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ	142
ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ	145

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).



BIBΛΙΟΣΗΜΟ

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου.